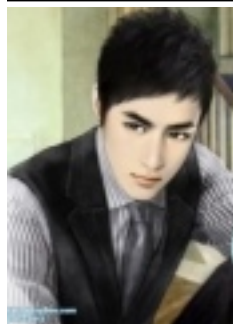

Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng

Contents

Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	44
11. Chương 11	50
12. Chương 12: Hồi Cuối	57

Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng

Giới thiệu

Lần đầu gặp mặt là trong đám cưới em trai, cô chính là phù dâu đã cầm bó hoa của cô dâu mà đập v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-lanh-lung>

1. Chương 1

Có một kiểu phụ nữ, không phải tuyệt thế thù mị, cũng không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại có thể khiến ọi đàn ông đều muốn thổ lộ.

Không những thế, cô còn có thể khiến nam nữ, già trẻ đều muốn được gần gũi với mình.

Phải chăng là do sự nhiệt tình, nụ cười ngọt ngào của cô?

Không không không, cô chẳng qua là “thân thiết động lòng người”, dung nhan dịu dàng cho nên mọi người đều cảm thấy bên cô thật yên tâm.

Đàn ông thấy cô thích hợp làm vợ, phụ nữ cảm thấy cô rất an toàn, người già cảm thấy cô khéo léo, con nít lại thấy cô như mẹ hiền

Vậy cô là ai?

Cô chính là Khang Mân Quân

Khang Mân Quân năm nay 25 tuổi, không gánh nặng gia đình, công việc ổn định, cuộc sống không quá nhiều mục tiêu, chỉ cần yêu có thể nói ra, sống tự do tự tại, như vậy là cô thấy thỏa mãn.

Đương nhiên, nếu có kẻ ngốc nào muốn nhận cô làm tình nhân, thê thiếp, chỉ cần hợp ý, cô cũng vui lòng.

Thế nhưng đến lúc cô thật sự cảm thấy hài lòng với đối phương thì lại băn khoăn... Ai, tại sao người khác làm “Tiểu” (vợ bé, tình nhân...) cũng đơn giản nhưng với cô lại khó khăn đến thế?

Trời ơi, làm ơn ban cho cô là một người đàn ông đi. Không cần quá nhiều tiền, hơn đàn ông bình thường 1 chút là được rồi. Cũng không cần quá xuất sắc, chỉ cần cô thuận mắt.

Nhưng quan trọng nhất là anh ta sẽ không cầu hôn cô, điều cô quan tâm chỉ có vậy.

Cô không cần kết hôn.

Cô không muốn làm vợ

Cô, ghét nhất là bị cầu hôn

Vậy mà, sống đến từng này tuổi, đàn ông không có mắt lại quá nhiều, nói cách khác... Cô đã bị cầu hôn có đến 800 lần, cầu hôn đến mức cô sắp xỉu, mà cuối cùng là đều phải nghĩ cách từ chối những tên đầu đàn kia.

Mấy tên đàn ông ngu xuẩn kia, sao lại cứ muốn cưới cô. Nhìn cô giống kiểu mẹ hiền vợ đảm lắm sao?

Sai sai sai, thật ra thì cô Căn bản việc nhà đều không làm, không làm cũng không muốn làm, cho nên không muốn cũng không dám lập gia đình.

Ngẫm ra, làm vợ bé thật tốt. Chẳng những được yêu chiều, lại còn mỗi ngày có thể trang điểm yêu kiều, ăn mặc xinh đẹp, lại không phải lo làm việc nhà, chăm sóc con cái, mãi mãi đắm chìm trong thế giới yêu đương đầy màu sắc.

Lập gia đình?

Không có cửa đâu!

Cô, Khang Mân Quân thề không muốn làm vợ chính mặt vàng... Tay nắm quyền hành. Khang Mân Quân lộ rõ ý không hề thay đổi.

Trong một nhà hàng cao cấp, trước hoa dưới tầng, ánh đèn tuyệt đẹp, không khí dễ chịu, tiếng nhạc êm ái, nhưng có người nhấp nhúm như muốn bỏ chạy.

Bực muốn chết...

Trong lòng có linh cảm chẳng lành, Khang Mân Quân nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện cảm thấy hơi sợ.

Đừng! Ngần vạ lần không được nói với cô câu nói kia, cô thật không muốn nghe. Khang Mân Quân trong lòng ra sức cầu nguyện. Nhưng ông trời cũng không thêm quan tâm đến cô, bởi vì người đàn ông kia đã nói: “Mân Quân, lấy anh đi!” Anh ta khẩn khoản nhìn cô, chờ đợi cô gật đầu đồng ý.

Cô nhìn chằm chằm việc anh đưa tay về phía cô, đưa ra một hộp nhung tơ Thâm Lam nhỏ và mở nó ra với chiếc nhẫn kim Cương cực lớn lấp lánh, Khang Mân Quân chỉ có một cảm giác muốn khóc.

Tại sao? Tại sao người đàn ông nào quen biết cô đều muốn yêu cô đến chết?

Chẳng lẽ cô giống như bãi tham ma tốt, cho nên mọi người vội vàng muốn chiếm vị trí đẹp.

Ưm hừm, không phải chứ..., cô lại nghĩ ngợi lung tung gì vậy? Trong tình cảnh này, cô nên nhanh chóng từ chối sau đó bỏ đi.

“Mân Quân, em đồng ý với anh đi. Anh thề sẽ tuyệt đối yêu thương em...”

Khang Mân Quân vừa định mở miệng thì nghe thấy lời tỏ tình như vậy, toàn thân đến lông tơ cũng cảm thấy kính nể.

Kính Trung, thật xin lỗi, tôi đột nhiên có chút việc, anh... việc này hôm khác chúng ta nói tiếp được không? Cô giả bộ xin lỗi, chuẩn bị bỏ chạy...

Cô lặng lẽ thò tay xuống gầm bàn, một tay vội vàng mò điện thoại di động trong ví da, tiếng nhạc chuông bất giác truyền ra.

Uy!A, hỏi có được không hả? Mình biết rồi, ngày mai làm phù dâu cho cậu, nhớ rồi.... Hả? Muốn mình tới nay ngủ nhà cậu hả? Sợ mình không lên nổi à...

Khang Mân Quân giả bộ như thể thật đang cùng người đầu dây bên kia nói chuyện, thực tế... căn bản không có ai!

Khang Mân Quân đã dùng tới cả 1001 chiêu, nhưng đây vẫn là tuyệt chiêu khiến người khác không thể đoán ra được. Tất cả là nhờ chiếc điện thoại yêu quý, chỉ cần tìm được nút chuông mặc định còn sợ gì điện thoại không vang?

Ha ha, cô rất thông minh đúng không? Có thể nghĩ ra diệu chiêu trốn chạy.

Kính Trung, thật sự xin lỗi, bạn tôi sắp cưới lại chưa chuẩn bị xong mọi việc, cần tôi giúp một tay, vậy tôi đi trước - Bye! Cô tao nhả cúp máy, tao nhả đứng lên, sau đó tao nhả bước đi thật nhanh.

“Mân...” người bị bỏ rơi, bộ mặt và ánh mắt đầy kinh ngạc.

Khang Mân Quân vừa bước ra khỏi phòng ăn liền tăng tốc, cuối cùng dùng tốc độ 100m mà chạy.

Phù phù phù! Thở gấp! Có lẽ là chạy trốn kịch liệt quá, Khang Mân Quân tốc độ dần chậm lại.

Ai, Lại bỏ lỡ một người đàn ông tốt, thật là buồn.

Hết đám ngực lại dặm chân, Khang Mân Quân thật ra không nỡ rời bỏ người đàn ông vừa rồi!

Lâm Kính Trung ở bên trong kia, năm nay 30 tuổi, là “Bạn trai” hiện tại của cô.

Anh ta, gia thế tốt, giá trị con người cao, thể trạng lẫn diện mạo không thể chê, mọi mặt đều rất tuyệt, mỗi tội tại sao lại muốn cầu hôn cô???

Nếu anh ta không mở miệng, cô cũng không cần mang dấu X ra gạch.

Haiz, thật lãng phí, lại mất đi một người đàn ông siêu tốt.

Tại sao không gặp được người đàn ông nào có các điều kiện ưu việt như thế mà vĩnh viễn chỉ nói yêu thương với cô mà thôi? Cô suy nghĩ làm sao tìm được người như vậy đây?

Than thở nhiều chỉ tổ vô ích, kết luận là trên danh sách bạn trai vẫn còn thiếu một người nữa.

Chỉ là đàn ông, tìm thêm khắc có. Dù sao hiện nay cô vẫn có hai ba kẻ dự bị nên cũng không đến nỗi quá thương tâm.

OK, cứ như vậy, hôm nay kết thúc không hài lòng lắm, cho nên cô quyết định về nhà đánh một giấc.

Bồi bổ tinh thần cùng thể lực, ngày mai mới có cơ hội đi dự tiệc xem xét đối tượng mới.

Quả tình cầu trong phòng ăn ở tầng trên cùng của khách sạn xoay tròn.

Ngày hôm nay là ngày tốt để hai nhà “Phạm, Nhân” làm đám cưới, cả tầng lầu được bố trí lộng lẫy, phía trước mọi người tham gia cũng cười nói vui vẻ.

Có điều, ngồi ở phòng cô dâu chờ vào tiệc, hai người cảm thấy có chút nhàm chán.

“Này! Cậu làm quái gì mà lại ném hoa cô dâu đúng vào mình thế?” Nhân rồi không làm gì, phải hỏi tội một chút. Khang Mân Quân ngồi tại chỗ, đôi tay tạo thành vòng tròn trước ngực.

“Ai biết có rơi vào cậu hay không? Mình chỉ tiện tay ném 1 cái thôi, làm sao biết nó có rơi đúng đầu cậu hay không...” Cô dâu xinh đẹp nhí nhảnh nháy đôi mắt to đáng yêu.

“Ha ha, thật đúng lúc rồi đấy!” Đúng lúc làm cho cô mất thể diện, Khang Mân Quân quần trí trợn mắt.

Lại nói đến lúc ấy, cô là phù dâu giúp bao nhiêu việc, chỉ muốn trốn sang một bên lấy lại hơi, vậy mà vừa đi mấy bước, một bó hoa to cứ thế từ trên trời rơi xuống, đập đúng vào đầu cô.

Nhận được hoa này, ý là cô chính là cô dâu tiếp theo, luống cuống tay chân một hồi, cô cầm hoa đập vào người khác đứng phía trước.

Khang Mân Quân chỉ nghĩ đến việc đó đã cảm thấy mất hết thể diện.

Nói thật, cô cũng không phải cố ý, sao người đàn ông kia sắc mặt lại khó coi đến thế?

Haiz, muốn trách cũng nên trách cô dâu kia không có mắt. Cô cũng chỉ là người vô tội bị hại, cần gì anh ta phải nhìn cô chằm chằm dữ dằn như thế?

“E hèm, cậu thật là tốt số mới nhận được đó, không thấy có bao người muốn tranh giành sao”. Mặc cho Nhâm Mẫn tiếp tục giả vờ vô tội, dù sao cũng phải thừa nhận thật ra là có chút cố ý!

“Tốt số sao? Khá lắm, nhưng mình lại chưa muốn lấy chồng!” Khang Mân Quân lạnh giọng hừ, khuôn mặt tỏ vẻ không đồng tình.

“Mân Quân, mình thật sự không hiểu cậu. Rõ ràng bao nhiêu người muốn kết hôn với cậu, còn cậu thì không chịu lấy chồng đi?” Nhâm Mẫn nhíu mày chăm chú nhìn cô bạn thân.

Thật ra thì cô giận nhất chính là thái độ cự hôn này. Trời mới biết, cô cứ nghĩ đến cưới đã muốn điên rồi, vất vả mãi mới kiếm được một người chịu cưới cô.

“Tớ sao phải đi lấy chồng chứ? Kết hôn tốt ít, dở nhiều, nghĩ không ra!” Khang Mân Quân thẳng vai, hai tay nhất quán, khuôn mặt có vẻ khinh thường.

“Cái gì mà nghĩ không ra? Kết hôn là việc tốt, sao cậu nói như là việc thảm thế?” Mẫn Như đầu mày nhíu lại như muốn đánh người.

“Tốt gì? Tốt chỗ nào” Khang Mân Quân vẫn tiếp tục phản đòn với bạn thân, bên ngoài còn chưa đến lúc mời khách dùng cơm.

Mặc dù vấn đề này, hai cô đã tranh cãi nhiều lần, lúc này không cần thiết phải nói thêm, chỉ là... rảnh rồi không có việc gì làm. Thật ra, cô cũng không phải thích nói nhảm, càng không phải muốn diễn lại trò cũ mà cô thật không hiểu nổi kết hôn thì có cái gì tốt?

“Còn phải nói, mình mới muốn hỏi cậu, kết hôn thì có gì không tốt, sao cậu lúc nào cũng phản đối?” Nhâm Mẫn phóng tia nhìn từ đôi mắt tuyệt đẹp về phía cô bạn thân.

“Thế cũng phải hỏi, đương nhiên là vì mình không muốn thành một thiếu phụ luống tuổi có chồng!” Khang Mân Quân ưỡn ngực, mạnh mẽ trả lời.

Làm ơn đi, đáng đáp cô đẹp như thế, nếu để cho củi gạo dầu muối tương dấm trà hun vào, cô không biến thành Obasan mới lạ!

“Ai bảo kết hôn sẽ trở thành thiếu phụ luống tuổi có chồng? Mẫn Quân, ý nghĩ của cậu thật quái gở!” Lòng mày Nhâm Mẫn nhíu lại thật sâu, không thể nuốt nổi kiểu lý luận của cô bạn thân.

“Tớ làm sao? Cậu mới là lạ đó! Lấy chồng xong, bất kể có việc hay không cũng phải về nhà rửa tay nấu canh! Mà phục vụ đàn ông tính tình như thời tiết còn phải tranh thủ lúc lão chồng đi tắm rửa nghỉ ngơi lo đi làm đủ loại việc nhà. Sau đó, một sắp xiu đến nơi còn bị người ta bắt lên giường thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, cuối cùng là bị hành gần chết. Cứ coi mấy thứ này chỉ là chuyện nhỏ, cậu thử nghĩ xem khi từng

thứ một lớn dần lên, cuộc sống khác nào địa ngục”. Phát biểu hết một chuỗi cảm nghĩ, Khang Mân Quân cảm thấy nói ra được thật là tốt quá.

Dĩ nhiên, chỉ có Khang đại tiểu thư tự tình là nói năng lưu loát! Về phần Nhâm đại tiểu thư, tương lai là nhị thiếu phu nhân của Phạm gia, đương nhiên không nghĩ tới những việc như thế.

“Khang Mân Quân! Cậu nói toàn lời vớ vẩn, làm gì đến nỗi như thế hả?”

Nghĩ đến cuộc sống như thế, cô dâu xinh đẹp đáng ra không nên nhú mày, Nhâm Mẫn lại bị bạn thân khiến cho tâm tư trở nên rối rắm.

“Lời lẽ vớ vẩn gì chứ? Mình nói từng câu từng chữ đều là danh ngôn đấy. Nói cho cậu sang mắt ra nha.”

Với cô bạn gái thân thiết nhất, cô Khang Mân Quân mới tận tình khuyên bảo như vậy, không thể nghĩ đến việc bỏ mặc cô chịu khổ.

Người ta lời nói khỏi miệng tựa châu ngọc.

Hừ! Cũng biết tiếng Trung khó nghe! Khang Mân Quân bất mãn hạ giọng, đưa mắt nhìn về phía tân nương xinh đẹp.

“Mân Quân này...” Thấy Mân Quân vẻ mặt không mấy vui vẻ, Nhâm Mẫn thở dài một cái mới nói tiếp “Cậu chắc chưa yêu bao giờ, đúng không?”

“Ai nói...”

Khang Mân Quân định phản bác, chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa chỗ cô dâu đứng bất chợt mở ra.

Trong hội trường, người dẫn chương trình đang dẫn chú rể đến để rước dâu.

Nhìn thấy Anna tới, Nhâm Mẫn liền đứng lên nhưng vẫn không quên nói với Mân Quân: “Một khi cậu hết lòng yêu ai đó thì cho dù có là địa ngục, cậu cũng sẽ vui vẻ chịu đựng”

Nói xong, cô dâu xinh đẹp được chú rể nắm tay dẫn đi, còn lại mình cô trong phòng cô dâu ngẩn người ngây ngốc.

Vậy sao? Là cô không biết yêu?

Tránh hội trường cười huyên náo, Khang Mân Quân đi sang phía đối diện phòng ăn, vốn chỉ muốn thoát khỏi đám người âm ỉ lại không ngờ phát hiện đó là một vườn hoa.

Không chút nghĩ ngợi, Khang Mân Quân lặng lẽ ngồi xuống bên vườn hoa bí mật này.

Vườn hoa giữa không trung được bố trí tinh xảo, vừa đẹp lại vừa thoải mái. Khang Mân Quân đi lại một vòng rồi quyết định ngồi xuống một chiếc ghế treo đặc biệt.

“Mình không biết yêu ư...” Ngẩng đầu nhìn trời, xung quanh là thủy tinh trong suốt không che được ánh sáng, Mân Quân nhìn thấy ánh sáng u ám mà ngẩn người.

Cô cũng nói chuyện yêu đương với nhiều người, đồng thời cũng qua lại với nhiều đàn ông, nhưng cô có yêu không? Vẫn đề Nhâm Mẫn nói tới khiến cô suy nghĩ mông lung.

Nói thật là tình sử của cô có thể đóng thành quyển sách dày rồi, làm sao có thể nói là cô không yêu được?

Nhất định là có. Ách, nên... có chứ?

Nhưng, cô yêu ai?

Nghĩ ngợi một chút, cô nhất định là yêu ai chứ, phải có người khiến cô ngày nhớ đêm mong, hề nhớ đến là lòng lại tràn đầy ngọt ngào xem lần chưa xót.

Nhất định đó là một nhân tài!

Nhưng, đáng tiếc là... suy nghĩ 3 phút 8 giây, cô liền bỏ qua.

“Điều này sao có thể?” Cô nghĩ không ra nổi nửa người.

Không phải quá đáng thế chứ? Cô quan hệ với nam giới, số lượng nhiều đến không thể nhiều hơn được nữa! Dẫu sao cũng nên có một, hai người khiến cô cả đời khó quên chứ?

Cô nhú chặt lông mày, Khang Mân Quân rốt cuộc bị thăm phát hiện ra, cô thật sự chưa từng yêu.

Lạ một điều, vậy trước đây cô quan hệ với những người đàn ông kia là thế nào? Chắc, nhất định bọn họ chưa đủ ưu tú để cô có cảm giác động lòng.

Cái gì? Đợi đã nào...! Cô việc gì phải nghiêm túc chứ? Bất kể là có yêu hay không, căn bản không quan trọng, cái quan trọng là – cô không có hứng thú lập gia đình!

Thật là, chỉ vì một câu của Nhâm Mẫn bị hù dọa hay sao? Hai, cô còn nghiêm túc ngồi đây suy nghĩ vấn vợ, lãng phí thời gian đi câu vài kẻ ngốc, stop!

Yêu chỉ là một hoạt động giải trí, hợp tác, không hợp thì chia tay, nói yêu thương thì được, muốn cưới cô liền không bàn tới nữa.

Cô vẫn kiên trì với triết học “Lão nhị”... làm vợ bé tuyệt đối hạnh phúc hơn so với vợ cả!

Đúng, chính là như vậy! Giờ hai ngón tay, trong nháy mắt Khang Mân Quân chuyển từ suy nghĩ nhàm chán khôi phục lại tinh thần phấn chấn.

Nhảy xuống khỏi ghế treo, Khang Mân Quân quyết định muốn vui vẻ với mặt hàng mới.

Hắc hắc, hôm qua mới vừa gạch đi một tên, giờ đương nhiên lại muốn tìm một người mới thay thế!

Khang Mân Quân nhẹ nhàng bước, vui vẻ muốn đi ra, ai ngờ vừa bước tới định mở khóa cửa, đầu cũng chưa kịp ngẩng lên, liền đụng phải một bộ ngực nở nang.

“Úi...”, giật mình, Khang Mân Quân ngẩng đầu...

Y? Là anh ta? Kẻ bị cô dùng hoa cô dâu đập vào, mặt lạnh như băng? Wow, cô với anh ta xem ra rất có duyên nha!

Chỉ là, cái khuôn mặt kia khiến người ta chẳng dám khen.

Chắc, rõ ràng ngũ quan vừa nhìn đã thấy không tồi, nhưng cái khuôn mặt này sao thấy lạnh buốt?

“Oh, thật trùng hợp, lại gặp anh”. Mặc dù người kia khuôn mặt lạnh tanh, Khang Mân Quân ngược lại nở một nụ cười lễ phép.

Dù sao lúc này cũng không phải, cô đương nhiên muốn lấy lòng mà nở nụ cười thăm hỏi! Mặc dù, kẻ có lỗi ngàn vạn lần là Nhâm Mẫn, nhưng kẻ đập người ta chính là mình?

“Ừ”. Anh ta lạnh lùng đáp, không hề nói thêm gì chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Cái gì? Anh ta như vậy là thế nào đây? Tức đến nỗi ko thèm nói chuyện với cô sao? Chắc, thật là hẹp hòi! Cô không nhận được cảm thấy bức mình nhưng trái lại vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười.

“Bố hoa kia... À, tóm lại là tôi không cố ý, thật xin lỗi anh!” Lặng lẽ lui hai ba bước, Khang Mân Quân mở rộng cự ly.

Ừ, như vậy tốt hơn nhiều. Chàng trai kia thật sự là quá cao, nếu không lùi lại, cổ của cô gãy mất.

Cô cao 1.68m, con gái như thế được xem là cao ráo rồi, nhưng đứng trước anh ta... quả là kém xa.

Anh chàng kia đại khái phải khoảng 1,9m! Nói thật, thân hình anh ta rất đẹp, cao ráo, khỏe mạnh, bờ vai vững chắc, thoạt nhìn liền có cảm giác an toàn, chỉ có điều... không nên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh ta.

“Không sao cả”. Anh ta mặt lạnh cúi đầu, trong đáy mắt cô thoáng một ý nghĩ phức tạp.

Hô – thật lạnh lùng! Khang Mân Quân bị đông cứng có phần không chịu nổi, run run. Theo cô, tốt nhất nên mau tránh đi, có thể mới không bị cái không khí lạnh lẽo này làm cho phát rét.

“Anh chắc là muốn đến đây cho yên tĩnh, vậy tôi không quấy rầy, tặng chỗ này cho anh. Bye” Nói xong, Khang Mân Quân không chờ người kia đáp, nhanh chóng rời đi.

Nơi này quả thật là rất yên tĩnh! Nhưng cộng thêm cái luồng khí lạnh đó, cô không ngu mà tiếp tục ở lại đây, ngộ nhờ chẳng may bị đông lại thành băng.

2. Chương 2

Bị bỏ lại một mình, chàng trai khuôn mặt lạnh lùng hà khắc cũng không có chút thay đổi, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn cô gái vừa bỏ đi. Cô ta không sợ mình sao? Một tia nghi ngờ thoáng qua đáy mắt, lòng anh ngập tràn khó hiểu.

Anh, Phạm Húc Nhật, chiều cao gần 2m, cao to khôi ngô, hàng ngày vẫn lạnh lùng vô tình lại có vẻ vô cùng hung ác... Không thấy cái biển hiệu “Người lạ chớ tới gần” dán trên mặt anh hay sao mà cô còn có thể tươi cười với anh?

Anh đã quen với ánh mắt khó hiểu của mọi người, không ngờ lại có người ngoại lệ như vậy khiến anh có chút không thích ứng.

Cô là bạn thân của em gái bạn, hôm nay làm phù dâu cũng chính là cô gái ôm bó hoa cô dâu đập lên đầu hắn.

Quả thật cô có chút đặc biệt. Hơn nữa, cô cũng là người đầu tiên trò chuyện quá 3 phút với anh mà không sợ khuôn mặt hung ác, hù dọa của anh.

Anh nghĩ, cô nếu không phải cố ra vẻ trấn tĩnh thì nhất định là can đảm hơn người.

Thôi, cũng không cần để ý tóm lại là vì sao? Chẳng qua là một cô gái, cá bèo với nước gặp nhau, cuối cùng chỉ là lướt qua nhau, anh không cần phải phí tâm tư nghĩ kỹ.

Cứ mỗi chủ nhật, Phạm Húc Nhật lại về nhà với ông bà, đây là thói quen nhiều năm cùng là vì anh thích về với gia đình.

Chắc chắn khiến người ta khó tin. Anh dáng dấp hung thần ác sát như thế làm sao có thể là người yêu quý gia đình. Nhưng anh lại chính là người như vậy.

Hơn nữa, anh cũng cực kỳ xem trọng khung cảnh quanh nhà. Cho nên trước nhà trồng hoa, cây cảnh, đằng sau là một chiếc ao nhỏ, xung quanh đều tạo cảnh lớn nhỏ đều do một tay anh làm.

Mỗi lần Phạm Húc Nhật về, thay vì than phiền cùng người lớn trong nhà, anh liền vội vàng sửa sang lại quang cảnh.

“Nhìn A Nhật nhà chúng ta xem, quả thật là một người đàn ông chịu khó nha!” Phạm mẫu Doãn Tĩnh Tâm dựa vào cửa lớn nhìn chăm chăm vào bóng dáng bận rộn của con trai mà than thở.

“Đúng vậy! Một người đàn ông tốt như thế, sao lại không có cô gái nào hiểu được nhỉ?” Bà nội Nghê Nếu Hồng cũng tựa ở cạnh cửa, lắc đầu thở dài.

“Nhìn A Nhật nhà chúng ta, dáng dấp không tồi, chân mày mũi miệng đều sắc nét... thế nào...” Doãn Tĩnh Tâm nhíu mày, vẫn là chăm chăm nhìn bóng dáng con trai.

“Đứng lên một cái thành ra dọa người” Không nhắc tới một chữ con dâu, Nghê Nếu Hồng thở dài thườn thượt.

“Me, chúng ta lại thế rồi. Haizz. Đi xuống cũng không phải là biện pháp hay, người có ý kiến gì không? Quay đầu lại, Doãn Tĩnh Tâm ưu sầu nhìn bà.

“Con cũng không nghĩ ra được, bà già như ta thì kiếm được biện pháp nào tốt”. Nghê Nếu Hồng bất đắc dĩ nhìn Doãn Tĩnh Tâm.

“Vậy làm sao bây giờ? Thật chẳng dễ dàng, cả hai người đều nghĩ không ra, chẳng lẽ lại để nó ế”. Doãn Tĩnh Tâm càng lo lắng.

Nói thật ra, bà đã sắp xếp cho con đến n đối tượng kết hôn, nhưng chẳng thành công tới nửa lần. Phải chăng do con trai bà quá kén chọn? Không không không, là do các cô gái đều bị anh dọa cho co cứng chạy.

Why? Rất đơn giản, vì con trai lớn của Doãn Tĩnh Tâm lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh lùng mà gặp người ta, con gái cũng sợ chết khiếp, đâu còn dám tiến tới cái gì.

“Này...” Nghe Nếu Hồng còn đang suy nghĩ xem phải đối xử với con dâu thế nào, đã có người nói tranh lời bà.

“Nhâm Mẫn chẳng phải có một đứa bạn thân à? Con thấy con bé cũng không tệ, thử nhờ Nhâm Mẫn làm mối, mọi người nghĩ sao?” Người đang nói chính là cha anh, Phạm Thiên Đức.

“Ý anh là cô phù dâu của Nhâm Mẫn ý hả?” Doãn Tĩnh Tâm chậm rãi đến gần chồng.

“Không sai, là cô bé đó”. Phạm Thiên Đức thư thái uống trà.

“Ta cũng vậy cảm thấy cô bé kia không tệ! Ăn mặc đoan trang, nói năng lễ phép, tươi cười rạng rỡ, mặc dù đôi mắt không sáng bằng Nhâm Mẫn nhưng thoát nhìn lại rất biết cười.” Ông nội Phạm Thiết Sinh cũng bưng ly trà, đôi môi nở một nụ cười nhẹ.

“Đúng nha, sao con lại không nghĩ tới nhỉ?”. Được cả 2 người đồng tình, Doãn Tĩnh Tâm tươi cười rạng rỡ.

“Vậy... chúng ta còn chờ cái gì?”. Nghe Nếu Hồng cũng tươi cười không kém.

“Mau! Gọi điện cho Nhâm Mẫn, nhờ nó lập tức giúp chúng ta... Không đúng, là giúp A Nhật giới thiệu!” Doãn Tĩnh Tâm vốn tính nôn nóng, nguyên tắc nghĩ đến là phải làm ngay.

“Chúng nó vợ chồng son còn đang hưởng tuần trăng mật, bà cứ từ từ!” Phạm Thiên Đức thử ngăn cản nhưng thấy vợ liếc mắt một cái, ông cũng không dám nhiều lời nữa.

Căn nhà trên cầu gỗ Kim X

Một cái nhà cao 12 tầng, được đặt tên Kim X đại lâu, đứng sừng sững bên cạnh chợ đêm cầu gỗ Nam Trù.

Bỏ qua tầng một là mấy cửa hàng, cả tòa nhà có đến hơn ba trăm phòng, Khang Mân Quân ở trên tầng 8.

Thật ra thì cả ngôi nhà, mỗi căn hộ đều không lớn, lớn nhất cũng chỉ chừng 30 bình (đơn vị đo diện tích Nhật Bản, 1 bình khoảng 36m²), 3 phòng 2 sảnh. Nơi ở của Khang Mân Quân càng nhỏ, trừ các phần công trình phụ, ước chừng chỉ 10 bình. Độc thân, không gánh nặng gia đình cho nên lúc mua cũng không nghĩ phải mua nhà to, nhỏ nhỏ khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Chỉ là nhà đã nhỏ lại cũng không tiện nghi! Bấy năm trước, kinh tế khó khăn, mua được cái nhà đúng là đất đến tặc lưỡi hít hà. Cái gì? Hơn hai trăm vạn với quan to hiển quý không đáng là bao nhưng đối với tiểu gia xuất thân nhà nghèo như cô mà nói đúng là con số trên trời.

Có điều, Khang Mân Quân lúc ấy quyết định mua đương nhiên là vì phương tiện. Đỡ phải đi lại nhiều.

Nhớ năm đó, so với cái trạm xe lửa cũ bây giờ chỉ cần đi năm phút là tới trạm xe lửa mới... Hoặc không thì qua bên đối diện chờ xe bus cũng chỉ mất 5 phút đồng hồ. Quá dễ dàng còn gì?

Lại nói đến ăn uống, cũng dễ dàng không kém! Bên cạnh là chợ đêm Nam Nhã nổi tiếng, muốn ăn cái gì có cái đó, còn có thể hàng ngày thay đổi khẩu vị.

Vui chơi giải trí? Ách, ngay cạnh là rạp chiếu bóng Lâm Viên, tuy không có Warner ưu tú hào hoa nhưng cũng không quá kém. Hoặc không thì tầng 1 có nhà Blockbuster, có thể thuê về nhà chơi.

Chỉ bậc mỗi cái giá phòng bị đắt hơn 98 vạn 1 căn. Lại còn phải sửa sang, sắm đồ.

Hừ hừ, đây chính là việc khiến người ta băn khoăn.

Càng nghĩ càng tức! Căn hộ của cô lúc đang đi vay chưa kịp đóng giá liền tăng lên như thế, thật khóc không ra nước mắt.

Ai cha, thực ra thì cô cũng không phải muốn ghi hận, chỉ là gần đây bị bức thất nghiệp, ở nhà nhàn hạ phát sợ, ngoài suy nghĩ lung tung không biết làm gì!

Reng, reng, reng...

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, Khang Mân Quân không khỏi nhú mày, do dự có nên nghe hay không.

Cái tên Lâm Kính Trung cả ngày đuổi theo cô cầu hôn này cũng không vừa. Cũng không cần phải náo loạn thế chứ, ... đã bị anh ta ép nghỉ việc rồi còn muốn thế nào nữa?

Reng, reng, reng...

Tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, cho thấy người kia cũng kiên quyết không từ bỏ.

Chắc, cũng kiên nhẫn quá nhỉ. Được, cô nghe là được! Khang Mân Quân tròn mắt, nhếch ôi nhận điện thoại.

“Có chuyện gì nói đi, không có gì tôi cúp máy!” Bình thường, cô chia tay người yêu cũng vẫn giữ ý, nhưng quá ba ngày vẫn dây dưa, cô tuyệt đối sẽ vô cùng không khách khí.

“Có gì mà bốc hỏa thế? Lại bị ai chọc giận à?”

Bên kia đầu dây truyền đến âm thanh vừa mềm mại lại mê hoặc, khiến Khang Mân Quân run rẩy.

“Là cậu đấy à? Hô...” Khang Mân Quân hết đề phòng, thở phào một cái. “Không phải đang đi hưởng trăng mật à, còn nhớ đến mình cơ đấy?”

Thì ra, người gọi điện không phải cái tên Lâm Kính Trung phát cuồng mà là cô bạn thân xinh đẹp mới lấy chồng Nhâm Mẫn.

“Cái gì? Tớ... không có gì, nhớ cậu nên mới gọi điện thôi”.

Đầu kia có vẻ chần chừ, giấu diếm, Khang Mân Quân nháy mắt đã đoán ra đối phương nhất định có mưu đồ gì.

“Làm trò! Bản cô nương hiện đang thất nghiệp buồn bực trong người, không rảnh nghe người nói lung tung..., có chuyện gì nói ngay, không cúp máy giờ”. Chắc, lãng phí thời gian viết tự truyện! Khang Mân Quân liếc mắt một cái, tiếc là đối phương không thêm để ý.

Nhâm đại tiểu thư trời sinh tốt số, nhưng cô Khang Mân Quân ngược lại là bình thường đến không thể bình thường hơn, cũng chỉ là một người không có gia cảnh lớn để làm chỗ dựa.

Cha mẹ cô không may bỏ mạng trong một tai nạn máy bay, vì thế chỉ còn lại mình cô!

Nhắc đến người thân, khỏi phải nói cũng chẳng có mấy ai, người ta nếu có tới cũng chỉ giúp xử lý tang sự đã là biết ơn lắm rồi, chẳng hy vọng xa với có người nhận chăm sóc mình.

Cô cũng chẳng oán trách trời đất, bởi ăn năn hối hận, ảo não sầu thương không hợp với tính cách của cô.

Dù sao, vui vẻ cũng qua một ngày, không sung sướng cũng phải qua một ngày, cô cần gì phải chôn vùi mình trong vũng bùn đau khổ.

“Mẫn Quân, cậu thật hung dữ nha!”

Đầu kia truyền đến chút giận dỗi nhưng âm điệu vẫn êm ái như thế.

“Hung cái đầu cậu ấy! Nhâm đại tiểu thư, rốt cuộc cậu muốn nói gì? Mình đang viết sơ yếu lý lịch tám trăm năm không viết nổi một chữ, cậu có biết so với viết còn khó khăn hơn không. Đừng có giấu mình, ngoan ngoan khai ra cậu với Anna có nông thâm không? Khang Mân Quân tiếp tục cắn bút, vùi đầu bên tờ giấy trắng.

Sơ yếu lý lịch, lúc sắp tốt nghiệp đại học cô đã từng viết, sau đó lại không động tới nữa, bởi vì cô vốn định làm việc suốt đời ở Đông gia, ai ngờ đây phải người không nên đây.

“Cậu bị giám biên chế à? Nếu không sao lại phải tìm việc?”

“Mình là bị một kẻ đeo bám đến phát điên, nên tự nghỉ việc..., cái gì mà giảm biên chế, khó nghe quá!” Câu hỏi rất bình thường của bạn khiến Khang Mân Quân đau tai.

“A, cái cậu này lần này lại bị ai chọc thê? Làm gì không làm lại đi bỏ việc?”

“Là cấp trên!” Nghĩ đến là bực! Nếu không phải vì tên kia là con trai Tổng giám đốc, là sếp trực tiếp, cô làm sao phải phiền đến mức bỏ chạy.

Chắc. Chuyện lần này dạy cho nàng một bài học, đó là tuyệt đối không dây dưa với cấp trên trực tiếp, để tránh người ta bám riết, cuối cùng người hy sinh phải chính mình thôi.

“À, đã hiểu!”

Nhâm Mẫn gật gù đại khái đã biết ngọn nguồn.

“Hiểu rõ là tốt rồi, đừng quấy rầy mình, cậu tốt nhất đi chơi đi!” Khang Mân Quân nói giọng đuổi bạn, toan muốn cúp điện thoại, nhưng đáng tiếc đối phương chẳng thềm để ý.

“Chờ chút, chờ một chút đã! Sao phải cúp điện thoại gấp thế chứ!”

“Cậu còn muốn gì nữa?” Khang Mân Quân thấy phiền phức, gục đầu, gò má dán lên bàn đọc sách.

“Cậu không phải muốn tìm việc à? Ai, thật là khéo quá, mình đúng lúc có thể giới thiệu cho cậu một công việc tốt...”

“Hả? Cậu giới thiệu sao?”. Có gì không đúng nha. Nhâm Mẫn nghe cũng có chút chột dạ.

“Đúng đúng đúng!” Mình đã nói với cậu, cậu đến Phạm Thị gặp anh mình đi, sau đó anh ấy...”

“Chờ một chút!” Khang Mân Quân có cảm giác kỳ lạ vội cắt đứt lời nói có phần không thật của Nhâm Mẫn. “Mình không thấy Phạm Thị có đăng tuyển người?”

Là lạ. Một công ty lớn nếu có chỗ trống, không phải đều đăng một bài to tuyển người sao?

Ách, mặc dù nhờ quen biết mà vào cũng không ít nhưng cô không có quen ai ở Phạm Gia, vậy sao có thể đi cửa sau?

“Ấy dà, chỉ là một chỗ trống nhỏ thôi, anh mình là muốn có người quen biết giới thiệu đỡ phải mất tiền đăng quảng cáo.”

“Ừ, có có lý đấy”. Đúng là nếu chỉ thiếu 1 chỗ nhỏ cũng không nên lãng phí tiền quảng cáo.

“Được rồi, cậu nhớ đi tìm anh mình nhá, trụ sở Tập đoàn Phạm Thị ở...”

Đầu kia quang quác nói ra một chuỗi dài địa chỉ, điện thoại, rồi điện thoại di động. Xong cũng nhanh chóng cúp máy, tốc độ nhanh đến mức Khang Mân Quân cũng tặc lưỡi hít hà.

“Có lắm hay không?” Con nhỏ này có chuyện gì đây? Lúc trước muốn cô cúp máy, cô sẽ ra sức kéo kéo kéo, nhưng lúc này lại đến cả câu hẹn gặp lại cũng không nói.

Nhúu chặt lông mày, Khang Mân Quân ngẫm nghĩ lại. Ừ, nhất định là có vấn đề! Cảm giác có cái gì là lạ... Nhâm Mẫn rốt cuộc có ý đồ gì?

Suy nghĩ hồi lâu, Khang Mân Quân cũng không tìm ra đáp án.

Chắc, quần cô ấy làm gì! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?

Lại nói, một công ty lớn như thế, dù là đến cái chỗ trống nhỏ, tiền lương khẳng định đủ cho cô cơm no ba bữa, có tiền thuê phòng, sao cô không đi thử chứ?

Được, cứ quyết định thế đi! Ngày mai cô sẽ phải đi nhận công việc này.

Trong phòng làm việc của trụ sở tập đoàn Phạm Thị

Cốc cốc! Tiếng gõ cửa truyền đến, Phạm Húc Nhật nói hai chữ “Mời vào” rồi chột chột chuyên chú nói với người trong điện thoại.

“Mẹ, đừng đùa, làm sao lại tự mình sắp xếp như thế?”. Đưa tay lấy tài liệu thư ký đưa cho, Húc Nhật gật đầu, khoát tay muốn cô đi ra.

“Ai nói giỡn với con? Mẹ nghiêm túc! Dù sao con cũng tìm cách cho cô bé kia một công việc gần con là được rồi.”

Trong điện thoại là mẹ một mực sai khiến ra lệnh, Phạm Húc Nhật cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không có khả năng biện hộ.

“Mẹ, công ty có chế độ đàn ông! Mẹ không thể tùy tiện để cho người vào bằng cửa sau, sẽ mở ra tiền lệ xấu, về sau sẽ có nhiều phiền toái.” Đứng trên lập trường của người lãnh đạo, anh cảm thấy thật không ổn.

“Phiền toái gì chứ. Chỉ muốn con giúp người ta có một công việc, có gì khó khăn đâu? Con nói một hồi có phải là không muốn quan tâm đến lời mẹ hay không?”

“Bố trí một công việc không phải khó khăn, nhưng đâu là yêu cầu vô lý không thích đáng.” Phạm Húc Nhật vẫn muốn nói đạo lý để bảo vệ quyền lợi của mình trước mẹ, nhưng anh cũng hiểu tỉ lệ chiến thắng của mình là ... bằng 0”

“A Nhật, mẹ không quan tâm yêu cầu này vô lý hay không, con cứ làm đúng như lời mẹ là được!”

Thấy mẹ kiên trì, Phạm Húc Nhật cũng cảm thấy bất lực, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu thở dài. Dựa lưng vào ghế, Phạm Húc Nhật lúc này mới chú ý thư ký vẫn chưa đi ra.

Còn việc gì nữa? Lấy ánh mắt hỏi thư ký, Phạm Húc Nhật vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng.

Có. Thư ký cũng không nói bằng lời, ngoài đầu chỉ ra ngoài.

Bên ngoài có người tìm? Điều không nói bằng miệng, Phạm Húc Nhật nhìn theo hướng chỉ của thư ký, nhưng vì cửa khép hờ nên anh không nhìn thấy gì.

Là Khang tiểu thư, cô nói là Nhị thiếu lão phu nhân bảo cô ấy tới. Thư ký vẫn nỗ lực trình bày, muốn ông chủ khen ngợi ý của cô.

Tiểu thư họ Khang? Nhị thiếu lão phu nhân? Chân mày nhíu lại thật chặt, Phạm Húc Nhật đại khái đoán ra ý muốn của mẹ.

Mẹ anh vừa mới nói muốn anh bố trí công việc ột người, bên ngoài người được tiến cử đã tới rồi? Ý tứ thật là rõ ràng, không hiểu chỉ có kẻ ngu.

Bất đắc dĩ thở dài, Phạm Húc Nhật cũng không biết phải tức giận thế nào. Ai, chỉ trách tính mình quá tốt nên luôn không có cách nào từ chối người nhà.

“Mẹ, con thấy chúng ta cũng không cần nói tiếp nữa, người mẹ nói, cô ấy đã tới rồi...” Đầu bên kia nói nốt mấy câu, Phạm Húc Nhật lúc này mới thấy yên tai.

Đem ống điện thoại đặt xuống, Phạm Húc Nhật chỉ có thể thở dài thật sâu, nhưng có than nhiều hơn cũng chẳng có ý nghĩa, việc gì phải đối mặt thì nên đối mặt.

Chỉ là... là cô ấy sao? Cái cô gái đặc biệt đó? Chẳng hiểu sao trong lòng Phạm Húc Nhật lại có một chút mong đợi.

“Anna, cho cô gái kia vào đi!”. Phạm Húc Nhật gơ tay lên ra lệnh.

“Vâng”, thư ký Anna cung kính gật đầu với Phạm Húc Nhật rồi đi ra.

3. Chương 3

Đứng trên tầng cao nhất của trụ sở tập đoàn Phạm Thị, Khang Mân Quân chỉ có một loại cảm giác – mọi thứ đều thật siêu cấp.

Trang hoàng lộng lẫy, trang bị cao cấp, màu sắc hài hòa... Nơi này khiến người ta có cảm giác nhẹ nhõm thoải mái.

“Tiểu thư, mời sang bên này”

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô thư ký, Khang Mân Quân chợt lấy lại tinh thần.

“Vâng, cảm ơn”. Khang Mân Quân tươi cười nói cảm ơn cô thư ký rồi theo vào phòng tổng giám đốc.

“Anna, cảm ơn”. Một giọng nói ôn hòa trầm trầm truyền đến tai Khang Mân Quân, cô nhìn về phía phát ra giọng nói không khỏi có chút kinh ngạc.

Là anh ta?! Cái kẻ có khuôn mặt lạnh lùng?

Ặc, cô nhất định là vội quá quẩn trí rồi, làm sao lại không chú ý tới một nhân vật nổi tiếng như thế?

“Mang lên đi”. Tính sếp kiệm lời, là nhân viên cô biết rất rõ.

Anna lập tức đi ra, sau nửa phút liền mang trà vào rồi lại đi ra, trong phòng chỉ còn lại sếp và khách.

“Mời ngồi.” Phạm Húc Nhật chỉ ghế sofa mời cô gái ngồi xuống.

Không giống với thái độ kinh ngạc của Khang Mân Quân, Phạm Húc Nhật thật ra sớm đã đoán được người sẽ tới chính là cô, chỉ có điều sau khi đoán ra, Phạm Húc Nhật không ngờ mình lại trở nên có chút kỳ quái.

“Chẳng lẽ là vui mừng? Nhưng, sao anh lại cảm thấy vui sướng nhỉ? Anh cùng với cô mới gặp nhau có một lần, gặp thêm lần nữa thì cũng chỉ là người xa lạ, vì sao trong lòng lại cảm thấy xao động?”

Loại suy nghĩ tầm thường này không nên xuất hiện, nó vượt qua giới hạn anh có thể hiểu được. Phạm Húc Nhật cường bức nhịp tim quay về với quỹ đạo, trở lại phạm vi quen thuộc của mình.

“Cảm ơn”. Khang Mân Quân theo lời mời chọn chỗ đối diện anh ngồi xuống. “Thật trùng hợp, hóa ra anh chính là anh họ Nhâm Mẫn?”

Đây chẳng lẽ là duyên phận sao? Nhưng mà lại có duyên với người lạnh lùng như Bắc Cực thể này, có gì tốt chứ? Khang Mân Quân thầm nghĩ.

“E hèm”. Lạnh giọng đáp lại, Phạm Húc Nhật thực ra không phải cố ý làm khó, chẳng qua anh không thích nói nhiều. Trừ khi cần thiết lắm phải nói nếu không anh thường giao cho người khác truyền đạt lại ý của mình.

Hô – thật lạnh lùng! Tên đàn ông này không thể nói được nhiều hay sao? Trả lời cô bằng hai “đơn âm phụ trợ chữ” (hai từ đơn chẳng có nghĩa), cô có thể nói được gì nữa?

Người ta là trai trưởng Phạm gia, lại là tổng giám đốc của Phạm Thị, cô chỉ là thân thường sao dám đắc tội?

Cô tự mắng mình trong lòng, cô cũng không phải không hiểu biết.

“Cái đó, à, là Nhâm Mẫn muốn em tới, cô ấy nói ở đây có một chỗ trống nhỏ nhưng lại không muốn đăng tuyển trên báo, cho nên muốn em...”

Khang Mân Quân chưa kịp nói xong đã bị Phạm Húc Nhật gơ tay ngắt lời.

“Sở trường?” Cô đã đến nơi, mẹ cũng lệnh xuống, anh còn biết làm thế nào? Đương nhiên phải làm theo ý mọi người rồi.

“À, sở trường gì ạ?” Câu hỏi của đối phương quá mức đột ngột, Khang Mân Quân nhất thời chưa hiểu kịp.

“Chuyên môn của cô!” Nghe Khang Mân Quân trả lời, Phạm Húc Nhật thiếu nước trợn mắt.

Coi như cô được vào bằng cửa sau, cũng không đến mức không biết gì chứ? Anh cũng không có ý hăng hái nuôi sâu gạo.

Thương nhân nên có đầu óc lý trí, anh đương nhiên phải có. Tuy nói anh tính tình ngay thẳng không buồn gian bán lận, nhưng cũng vô tình biến Phạm Thị thành nơi từ thiện.

“Sao cơ? À là chuyên môn của em ạ...” Khang Mân Quân lúc này cũng đã hiểu ý, nụ cười trở nên lung túng. Ngồi ăn rồi chờ chết có nên tính là sở trường không nhỉ? Nếu được tính thì đây chính là điểm mạnh nhất của cô! Tất nhiên cô chỉ dám nghĩ trong lòng, không có can đảm nói ra.

Đợi một hồi lâu không thấy trả lời, Phạm Húc Nhật không khỏi cau mày. Đương nhiên, cái động tác này càng làm tăng lên vẻ hung thần ác sát của anh.

“Công việc trước kia của cô?” Thở dài một cái, Phạm Húc Nhật tiếp tục hỏi.

Không phải anh muốn lắm điều hỏi nhiều mà muốn sắp xếp việc cũng cần biết kỹ năng của cô chứ? Nếu không anh biết để cô làm ở bộ phận nào?

“Trước đây ạ?” Thì hỏi toẹt là trước đây cô làm việc gì đi! “À, em trước đây làm phòng hành chính tổng hợp, tức là làm việc vặt cho công ty”.

“Hả?” Phạm Húc Nhật nhướn mày không biết nên cười hay không.

Phòng hành chính tổng hợp? Cũng thật biết mang phiền toái đến cho anh! Công việc này nghiêm chỉnh mà nói là dễ thừa nước đục thả câu nhất nhưng cũng không phải dễ gì sa thải.

Đuôi mày Phạm Húc Nhật ngày càng nhíu lại, Khang Mân Quân thấy vậy lông mày cũng vặn lên.

Thế là thế nào? Anh ta nhíu chặt mày như thế nghĩa là sao? Cái mặt bình thường đã không lấy gì làm vui vẻ rồi, giờ còn như thế, chắc muốn dọa chết người ta?

“Có thể hỏi cô đã học đến văn bằng nào rồi không?” Phòng hành chính tổng hợp ở công ty cũng đông người rồi, anh thật sự không muốn lại đưa cô vào đấy.

Công ty chi nhánh của Phạm Thị rất cuộc có bao nhiêu nhân viên, người nào ở đơn vị nào có thể anh không nhớ hết nhưng nhân viên của tổng công ty, anh có thể nắm được mười mười.

Ách, anh ta có cần thiết phải như thẩm tra phạm nhân thế không? Cô chỉ là xin một công việc nhỏ, anh ta lại làm như đại pháp quan thẩm án thế chứ? Khang Mân Quân nghĩ thầm trong lòng.

“Đại học, khoa thương mại quốc tế”. Được rồi, anh muốn biết thì cô sẽ nói. Dù sao, trường mà cô nói cũng không có gì mất thể diện, còn là đại học quốc lập.

“Thương mại quốc tế? Phòng hành chính tổng hợp?” Chẳng phải là công việc lãng phí chuyên môn? Phạm Húc Nhật tỏ vẻ khó hiểu xem xét kỹ Khang Mân Quân.

“Vâng ạ. Em thấy làm hành chính tổng hợp cũng không tệ?” Khang Mân Quân khẳng khái đáp lại, không hiểu vì sao anh ta lại nhìn mình kỳ cục như thế.

Về mặt kia là thế nào đây? Lại ra vẻ dữ dằn nhìn thẳng mình như thế, học thương mại quốc tế mà cũng đi làm mấy việc hành chính tổng hợp được hả? “Không phải là không được, là cô...”

Không đúng, anh vì sao phải lo lắng vì cô? Cô thích lãng phí việc học, cô không thích dung những cái đã học, lại chẳng có quan hệ gì với anh, sao anh phải vì cô tổn lời?

Cùng lắm, anh chỉ là cảm thấy cô đặc biệt, vì cô không sợ mình, nhưng... Anh thật sự không cần phải hiểu cho rõ.

“Sao ạ?” Khang Mân Quân nhướn mày chờ nghe nốt.

“Không có gì, vậy cứ thế thôi.” Phạm Húc Nhật đứng dậy, đến bàn làm việc bên cạnh, nhấn một phím trên điện thoại.

“Anna, dẫn Khang tiểu thư sang phòng nhân sự, công việc cụ thể tôi sẽ nói trực tiếp với quản lý, cảm ơn”. Anh quyết định xử lý cho xong việc.

“Vâng”. Thư ký nhanh chóng đáp lại, một giây sau Anna đã nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

“Khang tiểu thư, mời đi theo tôi”.

Oa! Tốc độ nhanh thật! Một giây trước đang nói, 1 giây sau đã xuất hiện, người này làm việc thật nhanh nhẹn.

Nhưng mà anh là muốn đuổi cô đi sao? Làm ơn đi mà, cô còn chưa hiểu tình hình thế nào, sao anh cứ thế mà đuổi cô đi chứ?

“Chờ đã! Cứ như thế sao ạ!” Cô đến nội dung công việc thế nào cũng chưa biết, sao anh đã bảo người dẫn cô đến phòng nhân sự chứ?

Mặc dù thời cơ thật hiếm có, có công việc mới nên vui mừng nhưng anh ta cũng không phải độc tài như vậy chứ? Ít nhất cũng nên nói với cô sẽ làm gì ở bộ phận nào chứ?

“Không thế thì sao?” Phạm Húc Nhật nhẹ nhàng liếc một cái, chân mày vẫn nhíu lại như thế.

Còn dám hỏi cô “Không thì sao” ư? Lại còn bày cái bộ mặt dữ dằn đó ra với cô? Làm ơn đi, cô cũng không có sợ anh.

Cái gì? Đôi tròng mắt đen kia lóe sáng một cách kỳ quái, hơn nữa anh còn thấy sáng kinh khủng?

“Không có gì..., ý em là... Cảm ơn anh!” Vội vàng nhảy khỏi ghế salon, Khang Mân Quân không nói thêm lời nào đi ra.

Ô, ô, cô cũng thừa nhận mình thật tự kỷ! Nhưng cũng không thể trách cô được, xem gã đàn ông kia, mặt lạnh như tượng, tròng mắt, nhướn mày, cô chân không nhũn ra đã may rồi, sao còn dám quắc lại.

Hô, cũng may tim cô đủ khỏe, nếu không đã chết rét vì cái khuôn mặt như băng kia.

Anna vừa dẫn Khang Mân Quân đi, Phạm Húc Nhật liền liên lạc với quản lý nhân sự.

“Quản lý Hứa à? Anna đang dẫn một người qua chỗ anh, anh sắp xếp cho cô ấy 1 chỗ trong phòng hành chính tổng hợp, tiện thể hướng dẫn công việc cho công ấy luôn... Đúng vậy, nhờ vào anh, cảm ơn”

Người kia cung kính có phần lo sợ trả lời, Phạm Húc Nhật nghe quen rồi nhưng cũng có phần phiề. Ngắn gọn bàn giao công việc sau đó cúp máy.

Ngồi trở lại ghế làm việc, Phạm Húc Nhật dựa lưng vào sau, suy nghĩ bắt đầu có chút thay đổi mờ mịt...

Anh luôn duy trì một vẻ mặt, vui buồn gì người khác cũng không đoán được, bởi vì bất kể gặp chuyện gì, ánh mắt cũng tuyệt nhiên lạnh lùng không thay đổi.

Mà chỉ trước mặt mới thấy rõ lạnh lùng, quả thật lời đồn cấm sai.

Những mô tả khác bao gồm tàn bạo, lạnh nhạt, mặt như băng, nói năng thận trọng, lãnh đạo đáng sợ, hung thần ác sát... Tóm lại là tất cả những tính từ đều chỉ một mặt.

Có người còn vụng trộm gọi anh là “Chung Quỷ” (vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma), bởi vì trên thế gian tuyệt không có kẻ nào mặt lạnh hơn được, đến yêu ma quỷ quái cũng bị anh dọa cho đông cứng mà chạy.

Nói thật, anh nghe chỉ cảm thấy buồn cười! Dù sao mọi người cũng không nói sai, khuôn mặt anh trời sinh vốn đã lạnh lùng, có đi chỉnh hình e là cũng khó sửa, cho nên kệ người ta nói đi.

Nhưng suy nghĩ quanh quẩn, Phạm Húc Nhật liền nghĩ tới Khang Mân Quân.

Nghĩa là, cho dù là ai lần đầu gặp anh đại khái cũng thấy e ngại vài phần, sao cô lại có thể trái lại nở nụ cười với anh?

Hơn nữa, anh thấy trong đáy mắt cô không thấy tia sợ hãi nào, chỉ có ý cười nhẹ nhàng.

Cô, quả thật rất đặc biệt!

Hồi 1: Gặp lại, cô lại cho anh thấy cái cảm giác như thế, mà trở về, anh vẫn cảm nhận được sự đặc biệt không thay đổi của cô.

Cô, Khang Mân Quân, theo đánh giá của mọi người không phải là tuyệt thế giai nhân nhưng lại có một phong cách rất đặc biệt khiến ọi người đều phải nhớ đến.

Không phải chứ! Tại sao lại suy nghĩ về cô rồi! Không nên mặc cho tâm tư đi lạc vào cảnh giới xa lạ.

Cuộc đời anh trước giờ đều có chuẩn mực, và lại mọi thứ đều nằm trong giới hạn chuẩn mực anh không thể vượt ra khỏi quy củ này cũng không muốn thay đổi. Phạm Húc Nhật thu hồi những suy nghĩ phiêu đảng, trở lại là chính mình.

Không nên nghĩ đến những chuyện hay nhớ đến người không nằm trong chuẩn mực, nhưng sao lại cứ muốn nhớ thế này? Ông tơ bà nguyệt nếu muốn giắt dây, chỉ sợ người phàm không ngăn được.

Trong phòng hành chính tổng hợp của tập đoàn Phạm Thị.

“Mân Quân, em có bạn trai chưa? Nếu chưa, em trai chị cũng không đến nỗi, hôm nào giới thiệu cho em nhé...” Chị đồng nghiệp A trách móc nói.

“Gi cơ ạ? Không...” Khang Mân Quân có vẻ xấu hổ.

“Nó cũng được lắm, ét tám, nặng 75kg, thu nhập 1 năm...” Chị B cũng chen vào nói.

“À? Đây...” Khang Mân Quân cười gượng.

“Đừng tranh cãi nữa, Mân Quân này, anh cũng không tệ, em nên suy nghĩ xem? Tiền lương thì không phải quá cao nhưng nuôi được cả gia đình toàn miệng hổ đấy.” Đồng nghiệp nam A đẩy 2 nữ đồng nghiệp ra đằng sau, tự đề cử mình.

“Được, để em suy tính”. Khang Mân Quân gật đầu đến sắp gãy.

“Anh nữa nhé..., anh đã có nhà, có xe, em cũng nên suy nghĩ!” Đồng nghiệp nam B đẩy anh A, đem ra sản của mình ra khoe.

“Được, được, được, em đều sẽ cân nhắc!” Thật là muốn trốn khỏi đây, Khang Mân Quân lần đầu phát hiện được chào đón quá cũng là một loại tội – khổ thân!

Quái, vì sao mình luôn bị mọi người chào đón quá như thế? Nói thật, chính cô cũng không hiểu rõ nguyên nhân, dù sao cũng chỉ biết những người xung quanh thường không tự chủ được mà sấn vào cô.

“Mân Quân ơi, con ta không tồi đâu, cháu...”

Hả? Không cần chứ? Trưởng phòng cũng chen một chân vào.

Trời ạ, ai cứu tôi với! Cô sắp bị đám người nhiệt tình này oanh tạc cho hài cốt cũng không còn. Ô ô...

“Mọi người đang làm gì thế?”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang đến, khiến cho phòng làm việc đang náo nhiệt bỗng chốc trở nên im ắng.

Ngẩng đầu, vươn cổ! Khang Mân Quân rốt cuộc nhìn vị cứu tinh.

Trời ạ, cô thật là yêu anh quá đi, té ra cái giọng lạnh lùng như băng kia là được phát ra từ anh!

“Các anh chị, em đi nhóm phúc lợi, lát nữa quay lại, bủ”

Nói xong, Khang Mân Quân đứng dậy, hai tay gạt 2 bên tìm một lối thoát, sau đó chạy thẳng vào lồng ngực của đấng cứu thế.

A a a – cảm động quá! Anh đến thật đúng thời điểm, ơn cứu mạng này, cô cả đời không quên.

Khang Mân Quân vừa chạy tới bên cạnh ân nhân liền chộp tay một cái, dắt người kia ra ngoài.

A, chuyện lạ có một không hai, mọi người hoặc là ghen hòng nhìn trần trối hoặc hóa đá tại chỗ thật lâu cũng không nhúc nhích nổi.

Sao có thể như thế? Khang Mân Quân làm sao có dũng khí như vậy? Cô chẳng những dám đến gần sắp lớn, thậm chí còn kéo người ta chạy đi?

Trời ạ, sắp cũng đáng sợ nữa! Khang Mân Quân không sợ chết hay sao?

Ai, ... mọi người đồng loạt cúi đầu, cầu kinh niệm phật, mong cô bình an trở về, thiện tai thiện tai!

Chạy khỏi phòng hành chính tổng hợp 1 đoạn, Khang Mân Quân lúc này mới đi chậm lại.

“Hắc, thanks!” Giúp tai cô được yên lại không phải giả vờ ngu ngốc tươi cười với mọi người, cô thật cảm ơn anh, Khang Mân Quân bày ra khuôn mặt cảm kích, Phạm Húc Nhật cũng không biết phải nên giận hay nên cười.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Phạm Húc Nhật khẽ thở dài hỏi xem trong đó vừa diễn ra màn kịch gì?

“Sao à? Không có gì,... chỉ là vài chuyện vặt thôi”. Nhún nhún vai, Khang Mân Quân không có ý định thú nhận sự thật vì cô sợ người ta cho là tự mạ vàng lên mặt mình.

“VẬY À? Nhóm người vội vàng giúp cô xem mất đâu coi là chuyện nhỏ?” Phạm Húc Nhật chẳng hề đắn đo suy nghĩ, cũng không ngờ mình có thể thốt ra những lời như vậy.

Hả? Anh ta vừa nói cái gì? Vừa dùng giọng gì nói chuyện ế? Hơn nữa đáy lòng lại cảm thấy xao động?

Thế là thế nào? Phạm Húc Nhật đoán không ra không đoán được sao lòng mình lại nan giải như vậy, chỉ biết chứng kiến cảnh nào nhiệt vừa rồi khiến anh cảm thấy... không vui!

Phạm Húc Nhật giật mình nhướn mày nhìn chằm chằm cô gái trước mặt...

“Không thể nào! Anh nghe được hết à?” Xấu hổ quá, cô cảm thấy lúng túng! Một tay gãi sau gáy, Khang Mân Quân cảm thấy không được tự nhiên. Hôm qua vừa vào công ty, kết quả chưa làm được một ngày đã để cho sếp thấy mình rảnh rỗi đến thế.

Tệ hơn là tất cả mọi người đều hòa vào với cô.

“Cái đó... Mọi người chỉ là tốt bụng thôi. Anh đừng để ý quá!” Khang Mân Quân nỗ lực giải thích nhưng đầu mày Phạm Húc Nhật ngày càng nhíu sâu.

Cô vừa nói gì? Cô nói anh... để ý? Quả là sấm sét giữa trời quang, Phạm Húc Nhật trong lòng không khỏi kinh ngạc, chỉ có khuôn mặt không thay đổi.

“Anh yên tâm, sẽ không có lần sau đâu!” Em sẽ nói rõ với mọi người, công ty trả lương là để chúng ta làm việc. Em hiểu, em sẽ giải thích việc này, tuy nhiên sếp cũng đừng...”

“E hèm?” Nói nhiều như vậy, thì ra là cô cho rằng anh để ý? Làm ơn, anh căn bản không thêm để ý, anh đang nghĩ... Cái gì? Đợi chút, anh vừa nghĩ cái gì vậy?

Anh không phải là muốn nói, anh đang nghĩ tới chính là... cô?

Không được! Như vậy không được! Phạm Húc Nhật hít sâu một cái rồi chậm rãi thở ra, nhưng lại thất vọng phát hiện, tâm tư vẫn rối loạn không chịu được.

“Thôi được, nếu cô đã biết sai, sau này đừng tái phạm”. Phạm Húc Nhật nói rồi quay lưng vội vàng bước đi.

“Ách, anh đừng đi vội như thế, em muốn mời anh một ly cà phê”. Khang Mân Quân hướng về bóng dáng đang gấp gáp bỏ đi, chỉ đột nhiên thấy anh quay đầu lại.

“Tôi chỉ uống trà”. Phạm Húc Nhật vẫn bước vội vàng không dừng lại, trả lời Khang Mân Quân.

“Cái gì? Vậy cũng...” có thể mời được.

Những lời này chỉ dừng lại trong miệng Khang Mân Quân, bởi vì vị sếp kia đã biến mất trước mắt cô.

Chắc, thật là quái thai hết sức. Có người nào, nói đến là đến, đi liền đi... Hả? Nhưng mà anh ta rốt cuộc tới làm gì? Chẳng lẽ là đi kiểm tra? Anh ta có cái sở thích nhìn nhân viên chăm chăm thế sao? Không phải chứ, trông anh ta cũng chẳng giống đến nỗi giống con rùa (một kiểu mỉa mai), vậy anh ta tới làm cái gì?

Phòng hành chính tổng hợp chẳng qua là làm những việc vặt vãnh, không thể nhận những việc quan trọng lại càng không thể nào khiến sếp lớn phò thác chuyện quan trọng, vậy... chẳng lẽ anh tới là vì quan tâm tới cô?

Lòng vui sướng của cô từ đâu mà đến? Cô không biết.

Tâm tình vì sao tự nhiên vui vẻ? Cô cũng không biết.

Cô chỉ biết, cách biểu lộ sự quan tâm của anh chàng kia thật là kém cỏi.

A...

Trở lại phòng làm việc, Phạm Húc Nhật giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng ai rối bời buồn bực lẫn khó hiểu.

Anh chỉ gặp cô có mấy lần, thậm chí không thể nói là quen biết, vậy rốt cuộc vì sao lại có thể hỗn loạn vì cô đến thế?

Suy nghĩ quá quấy như thế, bản thân anh cũng thấy lạ lùng không giải thích được! Một người ngoài, rõ ràng không thuộc về cuộc sống của anh, sao lại có thể làm anh suy nghĩ lung tung đến thế?

Thật không đúng, loại chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát này không nên có.

Cô cũng chỉ là người không quan trọng, cho nên anh cũng đừng để vì cô mà ngăn trở suy nghĩ.

Lấy lại tinh thần, Phạm Húc Nhật bước về phía bàn làm việc, để cho bản thân vùi đầu vào công việc hòng quên đi đoạn nhạc đệm không nên có kia.

4. Chương 4

“Cake house” ở trụ sở tập đoàn Phạm Thị là một nhà hàng cao cấp, mức giá lại bình dân nằm trên tầng trên cùng của tòa nhà.

Ngoài cà phê, trà, ở đây cũng có những món ăn đơn giản. Có điều mọi người đều tán thưởng món điểm tâm ngọt vô cùng hấp dẫn của nhà hàng. Là một người cực kỳ thích đồ ngọt Phạm Húc Nhật không có cách nào kháng cự lại sự hấp dẫn của món bánh này. Cho nên mỗi ngày sau khi tan giờ làm, lại đến nhà hàng ngồi một chút đã thành thói quen nhiều năm của anh.

Đẩy cửa nhà hàng, tiếng chuông gió thanh thoát truyền đến, vài nhân viên quầy bar mặc đồng phục không ngừng cất tiếng “Chào mừng quý khách”

Phạm Húc Nhật với gương mặt không chút thay đổi gật đầu với những nhân viên quen biết.

Mà Phạm Húc Nhật cũng rất quen thuộc với nhà hàng điểm tâm cho nên các nhân viên ở đây tất nhiên cũng rất quen mặt anh.

Đi thẳng vào góc ngồi quen thuộc, Phạm Húc kiên nhẫn chờ nhân viên phục vụ đến.

“Chào anh Phạm Tiên Sinh! Đây là menu, mời anh xem”. Dĩ nhiên vẫn như cũ, người phục vụ chẳng phải ai khác chính là chủ quán.

Tại sao chủ quán lại phải tự mình phục vụ? Không phải vì thân phận cao quý của Phạm tiên sinh! Về cơ bản, chỉ cần bước vào quán, tất cả khách hàng đều như nhau, không phân biệt cao thấp, cũng không thay đổi giá cả, đơn giản đều là khách đến ăn.

Thế tại sao chủ quán lại phải phục vụ? Bởi vì các nữ nhân viên nhà hàng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Phạm tiên sinh không dám đến gần.

Mặc dù ai cũng biết anh là khách quen, nhưng các cô nhân viên lại sợ cái khuôn mặt vừa lạnh lùng vô cảm kia, cho nên chủ quán kiêm đầu bếp không còn cách nào khác phải tự mình đón khách.

“Được, Cảm ơn”. Phạm Húc Nhật nhận lấy menu. “Dâu tây phủ kem, đủ trứng bột sữa, cảm ơn!”

Phạm Húc Nhật gấp menu trả lại cho chủ quán.

“Đồ uống vẫn thế phải không?” Thu menu, chủ quán chờ Phạm Húc Nhật trả lời.

“Đúng vậy, cảm ơn”.

“Tôi đọc lại nhé, Dầu tây phủ kem, đủ trứng bột sữa, Hồng trà England, đúng chưa ạ?”

“Đúng vậy.” Phạm Húc Nhật gật đầu đồng ý, vui vẻ vì sắp được thưởng thức món ngon.

“Sẽ mang lên ngay”. Được xác nhận, chủ quán xoay người rời đi, chỉ vài phút đã đưa đồ ăn lên cho khách. Nhìn món điểm tâm đẹp mắt lại ngon lành, Phạm Húc Nhật băn khoăn không biết nên bắt đầu từ đâu. Suy nghĩ một lúc, anh quyết định ăn từ nhân kem.

Cô không cố ý nhìn lên anh, thật sự là đối diện người đàn ông này rất nhàm chán. Cô cũng không phải cố ý theo dõi anh đang đắm đuối nhìn một bàn thức ăn ngon, chỉ là anh cũng thật đẹp trai, cho nên cô không thể rời được tầm mắt.

Thực tế, từ lúc anh bước vào tiệm, đôi mắt cô đã không tự chủ mà nhìn theo anh. Nguyên nhân thì ... nói thật, cô cũng không cần biết, dù thế nào thì anh rất hấp dẫn tầm mắt cô.

“Mân Quân, Mân Quân, em có nghe anh nói không đấy?”

“À, à, có, đang nghe đây...” Nghe tiếng đối phương, Khang Mân Quân mức sự tỉnh, lấy lại tinh thần.

“Vậy sao, em thật là đang nghe à?” Anh này thấy Khang Mân Quân đang phân tâm tỏ ý không vui.

“Có mà có mà”. Khang Mân Quân cúi đầu, bưng chén cà phê lên uống một hớp.

“Thế anh vừa nói gì?” Thấy Khang Mân Quân trả lời qua loa, anh chàng tỏ vẻ bất mãn ép hỏi.

Hả? Cái gì đây? Tên này ngứa ngáy hay sao lại dám gây sự với cô?

“Mở mắt, nhướn mày, Khang Mân Quân thân nhân liếc gã kia.

“Anh đang chất vấn em đấy à?” Nhẹ nhàng dựa về đằng sau, Khang Mân Quân khoanh tay trước ngực, nở một nụ cười lạnh nhạt giễu cợt.

Có phải cô không, bình thường đối với đàn ông rất dịu dàng lịch thiệp, chỉ là không biết sao lúc này nhìn gã cảm thấy thật vướng mắt.

“Phải! Anh đang chất vấn em đấy! Em rõ ràng đang nhìn thẳng khác, không thèm nghe anh nói, em cho rằng anh không biết sao?” Đập hai tay xuống bàn, hấn phần nộ hết lên.

Tên này vừa hét lên khiến cho khách trong quán cũng phải sợ đều quay đầu về phía hai người.

“Đây cũng không phải nơi anh có thể hống hách thích làm gì thì làm, tốt nhất là nói nhỏ thôi...”

Khang Mân Quân vừa nói lời cảnh cáo, tên đàn ông kia liền nhảy dựng, gầm lên với cô.

“Còn nói nhỏ cái gì? Trước kia tôi nói cái gì, cô để ý đại khái cũng không sao, nhưng bây giờ tôi đang cầu hôn cô. Sao cô có thể nhìn tên đàn ông khác được?”

Mọi người đều ném ánh mắt đồng về phía Khang Mân Quân. Muốn ngắm đàn ông khác cũng không phải không được nhưng ít nhất phải giữ thể diện cho bạn trai chứ!

Hừ, thì ra hấn kiên trì gặp bằng được cô hóa ra cũng chỉ là việc này. Nếu biết trước, cô thà về nhà ăn cơm, xem ti vi, đi ngủ!

“Nghe Đại Vĩ, anh cho rằng anh vĩ đại lắm sao? Tôi cảnh cáo anh, anh ngồi xuống cho tôi, muốn gì chúng ta ra ngoài không nên quấy rầy đến những người khác!”

“Cô rốt cuộc có định lấy chồng hay không?” Hấn ta chống hai tay lên bàn, cúi người nhìn chằm chằm vào Khang Mân Quân đang ngồi trước mặt.

Lại còn gào lên? Nghe thấy hai chữ “cầu hôn”, cô không chạy mất là nể mặt lắm rồi, hấn lại còn trơ trên để cô mất mặt trước mọi người? Thật là... muốn chết?

“Không... lấy chồng!” Đôi môi đỏ mọng nở nụ cười nhạt nhẽo nhưng đáy mắt Khang Mân Quân cũng hiện tia lửa giận.

Dám làm mất mặt cô? Tốt lắm, cô cũng muốn xem rốt cuộc ai không nhin được! Khang Mân Quân lạnh tanh nhìn đối phương cũng đang nổi giận nhìn mình.

“Tại sao?” Khang Mân Quân quay đầu đi, cười cười làm ra vẻ suy tư.

“Câu hỏi rất hay...” Khang Mân Quân xoay gót chân, đi về phía 1 góc quán, dừng ở 1 bàn, sau đó ghé sát vào một người đàn ông: “Ý định của tôi là lấy người này!”.

“Cái gì?” Tên Nghê Đại Vĩ lúc này đã tức điên, gân xanh nổi trên trán.

“Anh nghe không hiểu à? Thế mà cũng tự xưng là một phần tử công nghệ cao, thông minh, đa năng, sao một câu nói đơn giản như thế cũng không nghe rõ?” Khang Mân Quân nói ngọt nhưng nghe cũng đủ tức chết.

“Cô...” Nghê Đại Vĩ chỉ tay xông về phía cô.

“A, được rồi, nếu anh không hiểu, tôi có thể nói lại... tôi, Khang Mân Quân, người tôi muốn lấy là tổng giám đốc Phạm Thị Phạm Húc Nhật, như vậy anh nghe rõ chưa?”

Nghê Đại Vĩ đã chạy đến trước mặt Khang Mân Quân, tay phải thậm chí đã giơ lên, định tát vào mặt cô, nhưng Khang Mân Quân cũng rất can đảm không có ý định vội vã.

“Hạ tay xuống đi!” Vẫn ngồi yên tại chỗ, anh rút cuộc chậm rãi lên tiếng, đó lại một loại âm thanh lạnh như ở địa ngục.

Aha... cô biết thế nào anh cũng cứu cô!

Về phía cô, sao lại phải khẳng định như thế... Thành thật mà nói, cô cũng chưa biết, dù sao cô cũng cảm thấy anh sẽ không chấp nhận mình!

Vừa cảm thấy mình vô tại, cũng có cảm giác bị hãm hại, nhưng anh lại không định chấp nhận cô.

“Anh ta... anh ta là tổng giám đốc của Phạm Thị?” Nghe đến tên tuổi của người nổi tiếng, Nghê Đại Vĩ có chút lùi bước.

Hắn cúi đầu nhìn quanh, thật muốn xem hắn có phải là Phạm Húc Nhật lạnh nhạt lạnh lùng lại vô tình trong truyền thuyết hay không.

“Có cần tôi đưa danh thiếp không?” Anh ngẩng đầu, hơi thở sâu càng lạnh lùng, Phạm Húc Nhật liếc mắt về phía Nghê Đại Vĩ đang đưa đôi mắt dò xét về phía mình.

Trong nháy mắt, Nghê Đại Vĩ liền bị ánh mắt lạnh như băng chăm chăm nhìn cho bất động.

Nghe đồn, Tổng giám đốc của Phạm Thị Phạm Húc Nhật là một kẻ lạnh lùng không có nhiệt độ, ai muốn đến gần cũng phải là người không sợ sự lạnh tanh của hắn làm tổn thương.

Xem ra, lời đồn quả không sai. Nghê Đại Vĩ mới bị nhìn chăm chú hai ba giây, cũng có cảm giác sắp bị đông cứng rồi.

“Không, không cần! Anh...” Nghê Đại Vĩ tỏ ra nghi ngờ, nhìn quanh người Phạm Húc Nhật và Khang Mân Quân một lượt.

“Sao? Anh còn việc gì nữa?” Phạm Húc Nhật vừa nhíu mày, khí thế càng trở nên dọa người.

Woo... wow, bộ dạng này của anh thật đáng sợ, sao cô lại phát hiện mình không hề sợ?

“Tôi... Cô ấy là bạn gái tôi...” Nghê Đại Vĩ bị khí thế kia làm cho kinh sợ, nhưng giờ phút này, bao nhiêu người nhìn vào, nếu hắn cứ thế bỏ chạy, lại thành ra ăn không nói có?

Không được, danh dự đàn ông rất quan trọng.

“Vậy sao?” Cùng ánh mắt, Phạm Húc Nhật nhìn về phía nhân vật nữ chính gây chuyện, cũng là kẻ vô duyên vô cớ bắt anh xuống nước Khang Mân Quân.

Thực ra thì, màn trình diễn lúc trước cũng đủ khiến cho anh hiểu quan hệ của bọn họ... chỉ là sao anh lại cảm thấy không vui?

Không hiểu sao, khi nhìn thấy cô đẩy lòng anh lại trỗi lên 1 niềm vui nho nhỏ. Nhưng sau đó, khi nghe rõ người đàn ông kia nói quan hệ của bọn họ, anh lại thấy lạnh cả người... rốt cuộc là vì sao?

Cô lúc nào cũng dễ dàng lay động suy nghĩ của anh, nhưng anh cũng không làm sao mà tìm ra nguyên nhân.

“Chỉ là bạn khác giới thôi!” Khang Mân Quân nhún vai kiên quyết phủ nhận.

“Anh nghe thấy cô ấy nói rồi đấy, còn chưa đi sao?” Vãn ánh mắt ấy, Phạm Húc Nhật lần nữa nhìn về phía bộ mặt không cam lòng của Nghe Đại Vĩ.

Rõ ràng đây chẳng qua là một câu từ chối miễn cưỡng mà sao đẩy lòng lại vui sướng như vậy? Anh không hiểu, lại cũng không muốn tìm đáp án bởi vì cái tên trước mặt vẫn chưa chịu đi cho.

Không yên tĩnh làm sao mà ngẫm nghĩ? Vì vậy, Phạm Húc Nhật đành để những suy nghĩ kia ở trong lòng, toàn tâm ứng đối với tình hình trước mắt.

“Này... Chúng ra có thể ra chỗ khác nói chuyện được không?” Nghe Đại Vĩ muốn kéo Khang Mân Quân đi.

“Vừa rồi tôi lặng im cho anh nói, nhưng anh lại không chịu, bây giờ... không cần phải nói nữa!” Khang Mân Quân hất tay Nghe Đại Vĩ ra.

“Khang Mân Quân, cô tới đây cho tôi!” Cố ý coi thường hơi thở lạnh lùng của Phạm Húc Nhật, Nghe Đại Vĩ chỉ muốn lấy hết can đảm đưa cô đi.

“Tôi đã nói không cần, anh định làm gì tôi” Khang Mân Quân lại một lần nữa hất tay, căn bản không muốn quan tâm đến Nghe Đại Vĩ.

Thấy Nghe Đại Vĩ hành động thô lỗ, Phạm Húc Nhật cảm thấy bực mình.

Anh hoắc mắt đứng thẳng lên, cúi đầu liếc qua Nghe Đại Vĩ, đôi mắt lạnh lùng ảm đạm vụt lóe lên như hai tròng lửa.

“Ách...” Nghe Đại Vĩ nuốt nước bọt xuống cổ họng, cảm thấy rợn tóc gáy.

Trời ạ, tại sao có kẻ đáng người quá khổ như thế này? Ngồi không thấy, đứng lên cái cảm giác như bị áp bức, Nghe Đại Vĩ bất giác lùi về phía sau vài bước, sau đó nuốt nước bọt.

Xoạt! Anh ta xem ra thật đẹp trai hết mức lại có khí khái nam tử! Thật không uống vốc người như vậy. Nhìn thật là uy phong! Khang Mân Quân khẽ than thở.

“Xin... mở... cửa!” Gió thổi vù vù, Cake House đang mát mẻ chợt lạnh cóng.

Lẽ ra anh không tức giận đến thế, tất cả là do người kia tự chuốc lấy. Cô đã nói “Không cần”, hẳn nên nghe thay vì lồi lồi kéo kéo cô. Phạm Húc Nhật tức giận thấy rõ, trong con người lạnh lùng có bùng bùng lửa đốt.

“Tôi...” Nghe Đại Vĩ kinh ngạc, lùi về phía sau, bị bộ mặt hung ác của Phạm Húc Nhật làm cho giật mình.

Ách, thì ra kẻ lạnh lùng không chỉ khiến người ta thấy lạnh lẽo, kèm theo nhú mảy, neho mắt, lại nhìn trừng trừng có thể biến thành hung thần ác sát? Nghe Đại Vĩ cuối cùng cũng thấy Phạm Húc Nhật quá lợi hại.

“Đúng a! Còn chưa rút đi? Cũng đừng quên, Phạm Thị còn có núi cao để dựa, nếu người lại cả gan động vào đại ca của bọn họ thì chờ huynh đệ nhà họ Phạm làm thịt đi!Ha ha...” Khang Mân Quân cười phách lối, rõ ràng muốn khiêu khích.

Nhưng cô khiêu khích thì Nghe Đại Vĩ nghe sợ hãi, Phạm Húc Nhật lại thấy thật chói tai.

Phạm Thị đúng là công ty gia đình! Nhưng anh cùng Triều Dương trước giờ đều một lòng dốc sức, thế nào thành “dựa núi”?

“Tôi... tôi đi là được...tôi đi là được chứ gì”. Đi thì đi, bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất! Nghe Đại Vĩ nhanh như khói trở về chỗ ngồi, lấy đồ đạc rồi chạy mất dạng.

“Này, nhớ sau này đừng đến phiền tôi nữa, bữa tiệc này coi như ta mời! Không tiễn... ha haha...” Khang Mân Quân cười thiếu nước lộn ngửa ra sau, lòng sáng khoái vô cùng.

Dám làm mất mặt cô trước mọi người? Hừ hừ, cho nên chớ trách cô.

Nếu mọi người đều nói lời dễ nghe thì cô chắc sẽ không khiến hấn trở nên khó coi. Nhưng hấn lại dám coi nàng như heo, hô to gọi nhỏ khiến cô cảm thấy khó chịu... Vậy hấn nhất định phải chết!

Chỉ là, hôm nay không cần tốn công tốn sức nghĩ kế chinh người, tất cả đều nhờ ơn Đại Công Thần bên cạnh cô! Khang Mân Quân vỗ vai anh một cái...

“Hé, thanks! Hôm nay em đãi anh, coi như là cảm ơn! Cầm tờ thanh toán, Khang Mân Quân định quay đi.

“Đứng lại!”

Cái gì? Khang Mân Quân bị âm điệu lạnh như băng kèm theo tức giận chặn lại.

“Quay lại đây!” Phạm Húc Nhật vẫn ngồi nguyên tại chỗ, nhẹ giọng ra lệnh.

“Cái gì?” Cô có nghe nhầm không, anh ta vừa “ra lệnh” cho cô sao?

Khang Mân Quân nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn sắc mặt âm trầm của Phạm Húc Nhật, lúc này mới phát hiện anh có vẻ đang rất tức giận đứng lên.

“Ngồi xuống!” Phạm Húc Nhật nhìn chằm chằm cô, trông mắt đen sì, tràn ngập ảm đạm cùng kiên quyết.

“Vây... em ra lấy đồ đã”. Khang Mân Quân chỉ ra phía chỗ ngồi của mình, miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười.

Hồngбет rồi! Không biết là gì đây, một dự cảm không lành mãnh liệt trong lòng, khiến cô nói chuyện cũng ấp a ấp úng.

“Phiền cô mang đến đây, cảm ơn”. Phạm Húc Nhật vung tay nhờ nhân viên phục vụ mang đồ của Khang Mân Quân từ bên bàn kia sang.

Không tới mấy giây, toàn bộ đồ của Khang Mân Quân đã được đưa đến, còn cô thì biết làm sao? Đương nhiên là ngoan ngoãn ngồi xuống phía đối diện Phạm Húc Nhật.

5. Chương 5

Mọi nơi yên lặng, như chưa hề xảy ra màn kịch âm ỉ vừa rồi, Cake house lại trở về với không khí yên tĩnh vốn có.

Vậy mà, trong lòng Khang Mân Quân lại tràn đầy bất an, lo lắng.

“Anh...” Cô muốn hỏi anh vì sao lại giữ cô lại? Nhưng, lời nói chưa thoát khỏi miệng liền bị đôi mắt lạnh của Phạm Húc Nhật chặn lại, Khang Mân Quân đành nặn mũi, bĩu môi, cũng không có can đảm để anh câu giận thêm.

Ách, trước cô đã từng nói qua là không việc gì phải sợ anh..., nhưng đó là vì anh mới chỉ cho cô thấy khuôn mặt khó nhìn! Nhưng lúc này...khuôn mặt khó nhìn đó cộng thêm cả hỏa khí, có quỷ mới không sợ.

“Thứ nhất, cô lại dám làm gián đoạn bữa ăn ngon của tôi! Thứ hai, cô lại mượn tôi đục nước béo cò! Thứ ba, gia tộc họ Phạm không phải là chỗ dựa của Phạm Thị, tôi cũng không dựa dẫm vào đó!” Giọng nói của anh rất lạnh, cóng đến cả người phát rét.

“Cái gì?” Oh, anh ta rõ ràng vừa nhìn là biết đang giận dữ, thế mà lời nói vẫn câu nào ra câu nấy.

Người này ngay lúc nóng giận vẫn có lý trí, thật sự quá thần kỳ.

“Tôi nói xong rồi, đến lượt cô”. Phạm Húc Nhật tựa khế vào ghế, thản nhiên liếc sang người đối diện.

“Hà?” Khang Mân Quân sững sờ, không hiểu là bây giờ anh ta đang đùa giỡn gì.

“Đến lượt em? Đến lượt em làm sao?”

“ Cô kéo tôi xuống nước, cũng nên cho tôi biết lý do chứ”. Phạm Húc Nhật nhủ cặp mắt nhìn về phía đôi mắt đen như hồ nước của cô.

“Dạ...?” Khang Mân Quân lúng túng, khó xử. “Cái này... có chút khó trả lời”

“E hèm?” Phạm Húc Nhật vẫn nhìn chăm chăm Khang Mân Quân.

Một giây trôi qua, hai giây trôi qua... Ba mươi giây trôi qua, sáu mươi giây trôi qua... Ba phút trôi qua. Thôi cô đầu hàng cái nhìn trừng trừng của anh.

“Trùng hợp thôi! Mượn anh “dùng” một chút có chết đâu? Sao hẹp hòi thế chứ...” Khang Mân Quân bĩu môi, ngấp ngừng nói nhỏ.

“Cô mượn “dùng”?” Cô gái này thật là không khiến người ta phát tức không được. Cô dám dùng lời hạ thấp anh chưa tính lại còn trách anh hẹp hòi?

“Ai u, ai bảo anh lại đứng lúc ngồi ở đây? Không nhờ anh còn biết nhờ ai? Về tình về lý, anh cũng nên vì việc nghĩa mà em tôi chứ...” Khang Mân Quân càng nói càng thấy hợp tình hợp lý, nhưng đầu lại mỗi lúc một cúi thấp.

Được rồi, cô thừa nhận không ai như mình! Chỉ dám dùng đỉnh đầu kêu gọi người ta đầu hàng, lại không dám đối mặt với người ta mà sẵn giọng.

Nhưng còn biết làm thế nào? Gương mặt đỏ của hân bây giờ rất ghê gớm.

“Việc giúp cô có cần phải xem là việc quan trọng không?” Bị lôi xuống nước đục đã đủ oan uổng, lần này lại còn bảo hân giúp là đương nhiên, đúng là chọc giận người ta.

Coi như bình thường anh vẫn giúp đỡ cô, nhưng cô cũng không nên ương ngạnh lớn lối thế chứ... Hả? Đợi chút, anh ta vừa nói cái gì? Anh ta nói mình rất...

Giúp đỡ cô?

Không phải chứ! Cô với anh ta chẳng có quan hệ gì, sao anh lại đối với cô như thế? Cô cũng không có tư cách để anh ta phải giúp như vậy? Thứ nhất, cô không phải người nhà, lại cũng không phải bạn gái, miễn cưỡng cũng chỉ là quan hệ “cấp trên cấp dưới”, vậy sao anh lại muốn giúp đỡ cô?

Từ việc đơn giản thành ra ngày càng phức tạp, nhưng Phạm Húc Nhật vẫn không hiểu gì.

“Anh là sếp em!” Thế nào đây! Lý lẽ cũng đủ khí thế. Khang Mân Quân gương mặt đỏ ửng vừa ngẩng đầu, không tới ba giây lại cúi đầu nghịch móng tay mình.

Làm sao đây! Giúp thì cũng đã giúp rồi, bây giờ còn tức cái gì? Bình thường cũng không phải là người đàn ông thiếu phóng khoáng.

“Nếu đổi lại là cô, cô có chấp nhận được lý do này không?” Phạm Húc Nhật vừa tức giận lại vừa buồn cười.

“Gì ạ?” Suy nghĩ hồi lâu, Khang Mân Quân cuối cùng cũng không cam tâm lắc đầu. “Cùng lắm thì sau này không cần anh giúp nữa, đừng so đo như vậy!”

“Cô nói gì?” Nghe Khang Mân Quân lảm nhảm, Phạm Húc Nhật cất giọng cảnh cáo.

Không cần anh? Vậy còn muốn nhìn xem anh có giúp đỡ hay không?

Chưa hết, không cần anh, cô lại muốn nhờ thằng nào? Ách, cô muốn nhờ ai, làm chuyện gì? Sao anh lại thấy tức giận nhỉ?

“Không có! Em có dám nói gì nữa đâu...” Đôi môi đỏ mọng cong lên, Khang Mân Quân cảm thấy mình lúc này thật đáng thương.

Biết rõ là là cô giả bộ vô tội, đáng thương, nhưng vì sao lại bị cô làm cho động lòng? Nhưng mà suy nghĩ còn chưa xong, Phạm Húc Nhật càng thấy mình khó hiểu...

“Cô xử lý như thế là không đúng! Cô rốt cuộc có biết hay không, từ lúc bắt đầu đã không muốn đi đến kết quả với người ta, cũng không nên để cho người ta hi vọng...” Anh nói một câu thật dài với cô.

Từ trước đến giờ, anh đều cực kỳ ít nói, lại không phải người hay nói chuyện trực tiếp với người khác, sao lại ... vì cô phá lệ?

“Vâng vâng vâng... Đúng đúng đúng... Đề là tại em ... Là lỗi của em...” Vẫn nghịch móng tay, tầm mắt Khang Mân Quân nâng lên ột chút, nhưng cũng không dám quá cao, bởi vì cô thực sự không muốn bị khuôn mặt lạnh lùng kia làm cho đông cứng.

Kết quả là, đôi mắt ở lưng chừng bàn, nhìn tới nhìn lui nhìn ngay phải món điểm tâm ngọt đã bị ăn chỉ còn 1/3... Ủ, xem ra tư thế ăn cũng không tệ.

Anh ta chưa ăn xong, vậy chắc là anh ta không muốn ăn. Ủ... Xem kiểu vẫn đang thao thao bất tuyệt kia chắc là giờ không rảnh để ăn, đã thế để cô hưởng đi.

Khang Mân Quân nhón món điểm tâm nhỏ còn sót lại trong đĩa bỏ vào mồm... Ủm, thật sự rất ngon!

Khang Mân Quân đầy cảm động thốt lên 1 tiếng thỏa mãn.

Một lát sau, cảm động đã hết, suy nghĩ cũng đã dần dần trở lại, Khang Mân Quân mới phát hiện ra lỗi tai không còn bị ngược đãi nữa.

Vừa ngược mắt lên, Khang Mân Quân còn tưởng anh ta đã bỏ qua ình, ai ngờ lại bị cặp mắt hung hăng oán giận của Phạm Húc Nhật hù dọa.

“ủa... ủa!” Thế này là sao?

Anh ta làm sao lại dùng ánh mắt đầy nhìn cô? Cô làm gì sai sao? Hay là bởi vì... anh ta phát hiện cô căn bản đang không nghe anh tụng kinh, cho nên tức giận?

Khang Mân Quân lấy tay che miệng, đầu óc suy nghĩ xem rốt cuộc vì sao mình lại bị nhìn dữ đến thế.

“Cô vì sao...” Phạm Húc nhật mấp máy môi, khiếp sợ không nói nên lời.

Món điểm tâm yêu thích của anh chẳng những bị cướp, lại còn trước mặt anh mà ăn mất.

Giờ phút này, Phạm Húc Nhật làm gì có tâm tư xem ai nghĩ gì, khoe miệng anh co quắp, đôi mắt oán giận trừng trừng nhìn về hướng Khang Mân Quân.

“Em làm sao?” Cô cũng không biết mình phạm tội gì, chỉ giật mình nhìn đối phương.

“Cô...” Nhìn chằm chằm đôi môi hồng của Khang Mân Quân, Phạm Húc Nhật nói không lên lời.

Cô tại sao lại cướp món điểm tâm ngọt của anh mà xơi tái? Người ta đang ăn dở thật mất vệ sinh, sao cô không gọi một phần mới mà ăn chứ?

Mà, đợi chút, không phải mấu chốt chính là cô ăn thừa của anh chứ? Mấu chốt chính là cô cướp bánh ngọt của anh, nhưng tại sao... Nói thật, anh phát hiện mình hẳn là tương đối vệ sinh.

Có cái gì không đúng nhỉ! Món điểm tâm ngọt, bánh ngọt, bánh nướng xốp... Những thức ăn ngon này, bình thường anh phải xem trọng nhất, thế nào bây giờ lại đi so đo cô với chúng?

Kỳ lạ! Thật là kỳ lạ, sao anh lại coi trọng cô như thế? Tầm mắt vẫn còn nhìn chằm chằm ở đôi môi đỏ thắm của cô, Phạm Húc Nhật phát hiện tâm tư của mình ngày càng bị kéo đi xa.

Nhịp tim không hiểu sao lại trở nên rối loạn.

Hô hấp, thế nào lại có chút gấp gáp?

Một loại xung động trong người cứ cuộn cuộn, Phạm Húc Nhật không khỏi bị chính mình làm cho phát sợ!

Làm sao thể được? Chỉ là canh chừng cái miệng cô thôi, mà sao anh... lại có phản ứng?!

“Này, sao tự nhiên anh lại đỏ mặt thế?”

Một cái tay đột nhiên sờ lên trán anh, Phạm Húc Nhật cảm thấy cả người nóng ran.

Quả thật là không tầm thường! Anh từ trước đến giờ lý trí lạnh lùng, chưa từng có ai có thể dễ dàng làm nhiễu loạn tinh thần anh như thế.

Sao cô gái kia lại khiến anh không giống với mình thế này?

Nhìn Phạm Húc Nhật chứ chăm chăm nhìn mình, không hề nói nửa lời, Khang Mân Quân nghĩ rằng... chắc là anh ta tức điên lên rồi?

“Thôi được! Em thừa nhận mình sai, anh bớt giận đi được không?” Nói thật, cô cũng không biết vì sao mình lại muốn nhân nhượng dễ dàng người ta, nhưng cô cũng không nhịn được mà làm như thế.

Vì anh ta là sếp sao?

Là anh trai của Nhâm Mẫn ư? Chắc, cái này càng không liên quan đến cô.

Cô rối cuộc vì sao lại làm như thế? Vấn đề này rất đáng bàn tới.

Phạm Húc Nhật không trả lời, anh đang vội vàng để mình tỉnh táo lại. Bây giờ anh không chỉ muốn làm mát đầu óc mà quan trọng hơn là... sinh lý cũng cần tỉnh táo.

“Này, anh đừng có im lặng thế chứ! Em nhận lỗi với anh, cùng lắm thì từ nay về sau sẽ không lợi dụng anh nữa...” Đôi tay Khang Mân Quân chấp lại, hướng về phía Phạm Húc Nhật ra sức cầu xin.

Vất vả lắm mới khôi phục được nửa phần tỉnh táo, kết quả vừa nhìn thấy Khang Mân Quân làm bộ như vậy, Phạm Húc Nhật không nhịn được mà... bật cười!

Phạm Húc Nhật vừa hé môi liền bị Khang Mân Quân bắt quả tang, cô không khỏi có chút ngơ ngẩn.

“Hóa ra anh cũng biết cười à?”

Thì ra anh ta cũng hiểu cười là thế nào? Hơn nữa, cười lên xem ra cũng không có tệ.

Cười? Mình đang cười sao? Lòng mảy mềnh khế nhịu lại, Phạm Húc Nhật bắt giác sờ lên mặt mình.

Thì ra anh ta cũng sẽ cười? Mọi suy nghĩ của Khang Mân Quân trong nháy mắt dừng lại.

“Này, anh cười lên cũng không tệ nhé, sao lại cứ để cái khuôn mặt lạnh lùng dọa người ta thế? Phải vui vẻ một chút cuộc sống mới dễ thở chứ...”

Khang Mân Quân như phát hiện ra châu lục mới, liền quên mất cảm giác lo sợ nơm nớp vừa rồi, trong mắt chỉ vội vã muốn dò xét chuyện này.

“Là thế này phải không?” Phải cười nhiều mới có thể vui vẻ? Phạm Húc Nhật không hiểu lắm những câu cô nói.

“Đương nhiên rồi! Chỉ cần cười nhiều một chút, khuôn mặt sẽ không lạnh lùng như thế, tự nhiên cũng sẽ không dọa người, tâm tình mọi người cũng trở nên vui vẻ”. Khang Mân Quân nói rõ ràng đạo lý, Phạm Húc Nhật lại chỉ thấy buồn cười.

Nói đi nói lại, cô chỉ muốn anh đừng có nghiêm cái mặt đi dọa người? Buồn cười sao anh phải mất thời gian ngồi nghe cô nói nhảm?

Thực sự không thể giải thích nổi! Tại sao anh lại bị cô tác động tới tâm phiền ý loạn, lúc này lại nghe cô nói xằng nói bậy? Nói một cách thẳng thừng, cô căn bản không là gì của anh.

“Cô có thể kết thúc lý luận của mình được rồi.” Phạm Húc Nhật hoắc mắt đứng dậy, cầm 2 tờ thanh toán, đi thẳng tới quầy.

Cô gái này tốt hơn hết không nên tiếp xúc nhiều, dè chừng mình càng lúc càng trở nên khó hiểu...

“Này!” Sao anh ta đã đi rồi? Mỗi lần nói đi là đi, anh ta không thể chờ cô một chút sao? Cô còn chưa nói hết mà!

Khang Mân Quân vội vàng cầm túi xách đuổi theo Phạm Húc Nhật.

“Này, em nói để em...” Khang Mân Quân vội vàng móc ví da, định tranh trả tiền.

“Không cần!” Bỏ lại tờ 100, Phạm Húc Nhật cũng không quay đầu lại cứ thế đi ra.

“Này!” Nhận tiền trả lại từ quầy, Khang Mân Quân vội vã đuổi theo người đã bước ra khỏi tiệm. “Tiền của anh!”

Cúi đầu xuống, Phạm Húc Nhật thấy cô đang ngẩng đầu lên, sau đó là một đồng tiền lẻ cùng mấy tờ 10 nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của cô giơ lên.

Phạm Húc Nhật không nói gì, vòng cái cái đầu rất nhỏ của Khang Mân Quân tiếp tục đi về phía trước.

“Ui, tiền của anh đấy!” Nhắm mắt đi theo bên cạnh anh, Khang Mân Quân phát hiện bước chân anh thật dài, mình đuổi theo đến là vất vả.

Chân dài thì tốt sao? Thật khinh rẻ người ta! Khang Mân Quân nhăn mũi chu môi, trong lòng có chút hờn giận.

Một người đằng trước, một người theo sau, tình hình giằng co mấy phút đồng hồ, Phạm Húc Nhật rốt cuộc cũng dừng lại.

“Cô không cần đi theo tôi.” Anh rất muốn đẩy cô ra, cô đi không được sao? Cần gì phải đi theo anh? Phạm Húc Nhật bắt đầu thở dài.

“Làm như tôi thích đi theo anh ấy! Tiền đây, cầm đi!” Khang Mân Quân cầm tay anh, nhét tiền vào.

“Cái anh này thật sự kỳ quái! Một giây trước còn nói tử tế, 1 giây sau đã quay ngoắt đầu, thật không biết đã dắc tội gì anh...” Khang Mân Quân bực mình phui phui môi dưới, không nhịn được lẩm bẩm linh tinh.

“Hả?”. Khang Mân Quân chỉ thì thầm oán trách, nhưng Phạm Húc Nhật lại rất thính tai.

Thì ra cô cảm thấy lúc trước bọn họ tán gẫu rất khoái trá? Không phải vậy chứ, anh chỉ cảm thấy bị cô làm phiền chết đi.

“Nếu anh khó chịu gì cũng nói ra đi! Nửa câu cũng không nói, đứng dậy là bỏ đi, có quỷ mới biết người kia sai cái gì!” Bình thường cô cũng không nói những điều như vậy, nhưng lúc này sao lại muốn phê bình anh?

Sai cái gì?

Thật anh cũng muốn biết mình là sai ở đâu, nhưng đáp án dĩ nhiên là... không có!

Phạm Húc Nhật thở dài thườn thượt, chỉ muốn kết thúc khúc nhạc ngoài ý muốn này.

“Cô nói xong chưa? Nếu hết rồi, tôi phải đi”. Nói xong, Phạm Húc Nhật lần nữa quay đi, bước chân nhanh gọn, trong nháy mắt đã biến mất khỏi Khang Mân Quân.

Nhìn chằm chằm cái dáng của anh ngẩng đầu bước đi, Khang Mân Quân tức đến hộc máu.

Làm ơn! Cái thái độ kia là thế nào? Cô rất thích nói chuyện với anh lúc nào a? Hừ, chờ xem, từ nay về sau chả thèm để ý cái mặt thối lạnh như băng của anh!

Rõ ràng quyết định cách ly cô một chút, rõ ràng quyết định không quá gần cô nữa, nhưng sao ông trời cũng không cho hắn được toại nguyện.

Khó mới có được ngày chủ nhật nghỉ ngơi, tại sao anh lại bị ép phải đi cùng cô, hơn nữa lại còn phải làm tài xế riêng cho cô?

Ngồi trong xe sang trọng không một tiếng động, Khang Mân Quân thấy buồn muốn chết! Không được, nếu không được nói gì, chắc cô chết mất!

“Em nói rồi, em tự đi được, không hiểu sao Nhâm Mẫn cứ muốn anh phải đến đón?” Tự nhiên phải giải thích cho việc đi nhờ, Khang Mân Quân mang hết tội danh đổ lên đầu cô bạn thân.

Phạm Húc Nhật liếc sang cô đang nói lảm nhảm, không có ý định mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm đường đi.

Anh tự nói với lòng mình, coi cô như không tồn tại. Khổng Tử có câu: “Không nhìn, không nghe, không nói”, tóm lại mặc kệ cô là được!

“Thật kỳ cục! Không phải là đi trắng mặt về, tự nhiên muốn gọi mình đến làm gì? Con bé này không suy nghĩ gì, người ta đi làm cũng vất vả lắm chứ”

Được, nếu anh không để ý đến cô thì cô cứ làm bầm lầy bầu thối.

Phạm Húc Nhật cũng không để ý tới sự oán trách của Khang Mân Quân, vẫn lạnh lùng nhìn thẳng phía trước.

Kiến kịch 1 vai đến n lần, Khang Mân Quân phát hiện mình đã kiệt sức.

Làm cái gì? Cô nói một mình lâu như thế, anh ta đáp 1 câu cũng khó khăn đến thế sao?

Kể cả không muốn quan tâm đến cô, dù gì cũng nên phối hợp một vài từ chứ? Ừ, a, cũng, ... cũng được, chẳng lẽ không cho cô được 1 chút cảm giác có ý nghĩa sao?

“Này! Anh là ghét em lắm à?” Khang Mân Quân nghiêng người trợn mắt nhìn chằm chằm người ngồi lái.

Từ lúc sinh ra đến giờ, anh ta là người đầu tiên dám coi thường cô như thế! Hơn nữa, lại coi thường triệt để thế này? Anh ta thật là quá đáng.

Khang Mân Quân mặc dù không phải là quốc sắc thiên hương, cũng không phải là thiên kiều bá mị mê hoặc mọi người, nhưng cũng không đến nỗi kém cỏi, dù gì cũng là trung đẳng mỹ nữ! Sao anh phải bỏ qua sự tồn tại của cô như thế?

Thật là lạ. Bình thường cô chỉ cần cười một cái, bất kể nam nữ già trẻ cũng tự động đi tới, hơn nữa còn rất yêu quý cô.

Thế mà anh không những bỏ rơi cô, còn xem cô như người tang hình? Thật là bị anh ta đánh bại.

Khang Mân Quân nhếch môi, chun mũi, lòng bất mãn.

6. Chương 6

“Hả?” Bị oanh tạc sắc mùi thuốc súng, Phạm Húc Nhật không giải thích được.

Anh chỉ nghĩ đến việc thế nào bị lâm vào tình cảnh này, ghét hay không thì có can hệ gì?

“Em nói tới 800 câu, anh thỉnh thoảng ứng một câu thì chết được chắc?” Cô hết sức khó chịu, tròng mắt nổi giận mắng anh.

Bực chết được! Lại có kẻ kiêu lời đến thế này? Cũng ngồi trong xe 1 giờ đồng hồ, số lần nói chuyện của cô... không đúng, là số chữ chắc đã tăng lên đến 10 lần.

Bình thường cũng không ở cùng nhau quá lâu nên có bị lờ là cô cũng không ngại..., đằng này bọn họ là bị khóa trong một cái không gian bé xíu mà anh cũng không để ý tới cô thì ai để ý nữa?

Không nói câu nào cũng làm tội được cô. Cô không thể nào giải thích nổi.

Phạm Húc Nhật không hiểu, rốt cuộc mình đã chọc tức gì cô.

Ánh mắt nhẹ nhàng hướng sang bên phải, sau đó lại quay lại nhìn đường phía trước, Phạm Húc Nhật vẫn không nói lời nào.

“Eo, anh nghe em nói a! Em rốt cuộc chọc giận gì mà anh ghét em đến thế? Anh nói xem, tán gẫu chút cũng khó khăn lắm sao?” Khang Mân Quân tức giận tới mức chỉ muốn đập đầu vào thủy tinh.

Thật tình mà nói, cô cũng không biết sao mình lại phải kiên trì muốn anh mở miệng đến thế, quả thật là kiên trì!

Có lẽ bị coi thường vô cùng khó chịu, có lẽ bị xem nhẹ vô cùng tức giận, dù sao kết luận chỉ có 1 – cô không nên ép anh làm 1 việc không thể: nói chuyện!

Biết rõ anh lạnh lùng như khối băng, cô sao lại tự làm khổ mình chui vào núi băng đó? Nguyên nhân tất nhiên là ... tìm không ra! Dù sao lúc này cô đang rất giận anh.

“Anh nói chuyện đi a! Em biết rõ anh không phải cầm điếu, anh không nghĩ người nói cũng rất muốn nghe ư! Mở miệng đi!” Vẫn không thèm để ý đến cô a! Khang Mân Quân hơn cả giận, giơ tay mãnh liệt đẩy vai anh một cái.

Cô này thật là cố tình gây sự! Nặng nề thở dài, tận đáy lòng Phạm Húc Nhật không hiểu vì sao cô cứ bắt anh phải mở miệng?

“Em muốn tôi nói cái gì?” Bất đắc dĩ tới cực điểm, Phạm Húc Nhật rốt cuộc cũng nói.

“Ai quan tâm anh nói cái gì?” Trùng đôi mắt xoe tròn, Khang Mân Quân biểu hiện một cách tinh tế khí chất của con gái chanh chua.

“Em muốn tôi nói còn gì.”

Không giải thích nổi! Cô đòi anh mở miệng, rồi bảo anh nói cái khi gió gì cũng không thèm quan tâm, ruốt cuộc là cô muốn như thế nào? Phạm Húc Nhật mày mỗi lúc một nhân, thật sự không biết phải làm gì với Khang Mân Quân.

Ạch, đúng a, chính xác là cô muốn anh... Ấy dà, quan tâm gì anh, cô bây giờ chỉ là bực phát điên rồi, cho nên mới khó chịu gào lên mà thôi, ai quan tâm đến anh thì mặc xác không phải cô.

Dù sao là anh khiến cô buồn bực, cho nên anh xui xẻo bị cô mắng là đáng đời rồi.

“Tôi chỉ là muốn nói chuyện với anh, cũng không bắt anh phải nói thế nào, hỏi cái gì?” Khang Mân Quân giọng điệu càng gay gắt, nhìn Phạm Húc Nhật, giọng dữ tợn, mắt cũng trợn lên.

“Cái cô này! Thật rõ là...” Không biết phải làm gì, Phạm Húc Nhật cũng không biết mắng cô ra sao. Đây có lẽ là mặt trái của việc tu dưỡng quá tốt.

“Làm sao? Tôi thế nào?” Hai tay chống nạnh, Khang Mân Quân vênh mặt lên.

Mặc dù bị bực rất muốn cãi lại, Phạm Húc Nhật vẫn mím chặt môi, quyết ý dùng kế không thèm chấp.

“Sao không nói? Anh có phải đàn ông hay không? To lớn như thế, sắc mặt như vậy, cũng không có bị cầm, sao anh không nói chuyện với tôi?” Oái, có gì không đúng rồi? Không phải chỉ là muốn anh mở miệng thôi sao, sao giờ lại thành ra gây gổ với anh?

Khang Mân Quân cũng phát giác mình có chút bất thường, nhưng biết làm sao, cô giống như có chút bị nghiện rồi!

Thôi, mặc kệ anh ta. Đánh cũng đã đánh, chẳng lẽ giờ lại buông dao đầu hàng? Cho nên là, tiếp tục nói, dù sao bình thường cô đều giả bộ dịu dàng uyển chuyển, nếu không thân thiết, thỉnh thoảng cũng nên phát huy bản lĩnh của một cô gái chanh chua... Không phạm pháp chứ?

Hơn nữa, cái khuôn mặt kia, miệng ngậm chặt như thế đại khái sẽ không tiết lộ diện mạo thật của cô ra ngoài..., ai bảo anh chọc cô làm gì?

“Khang Mân Quân, cô đừng quá đáng!” Cô nói cũng đủ nhiều rồi, nên nghỉ ngơi đi chứ.

“Không biết ai quá đáng a? Là anh bỏ rơi tôi! Cũng là anh xem tôi như người tang hình! Là anh...” Càng mắng càng thoải mái, càng mắng càng thuận miệng, càng mắng càng vui vẻ.

Trong lòng cô nghĩ, có lẽ bình thường... quá buồn, cho nên mới phát ra như thế không thể rút lại được/

“Mắng đủ chưa?” Lạnh giọng, sầm mặt, nhú mày, Phạm Húc Nhật thực sự không thể chịu đựng thêm những tạp âm ô nhiễm của Khang Mân Quân.

Trong xe, cho dù có rộn cũng vẫn là không gian có hạn, cô lại la lối như thế, thật sắp vượt quá giới hạn của anh.

“Vẫn chưa. Có sao không?” Nặng nề hừ một cái, Khang Mân Quân trở lại bộ dạng khiêu khích.

Vẫn chưa? Tốt lắm! Bỏ tay lái sang phải, Phạm Húc Nhật dừng ở ven đường, sau đó... mở cửa xuống xe.

“Ui! Anh làm gì?” Đột nhiên đến mức như này, Khang Mân Quân có chút há hốc mồm, cũng đành xuống xe theo. “Sao lại dừng ở đây?”

“Không phải còn mắng chưa xong à? Vậy thì tiếp tục đi, không cần khách khí.” Tựa vào cửa xe, Phạm Húc Nhật nghiêng đầu nhìn Khang Mân Quân.

Không phải chứ! Anh ta ... tự nhiên cho xe dừng ở cái chỗ quỷ quái này, chỉ để cho cô tiếp tục la lối? Khang Mân Quân đột nhiên không biết nên tức hay nên cười?

“Nếu tôi muốn nói cả ngày thì sao? Anh có phải định ném tôi ở đây, sau đó bỏ đi không?” Khoanh tay trước ngực, Khang Mân Quân tưởng tượng ra mấy cảnh kịch tính trong phim ảnh.

Nếu anh ta thực có can đảm như lời cô nói, cô nhất định sẽ không bỏ qua!

Có điều, nói đi phải nói lại, cô cũng không biết tại sao lại tin anh đến thế, cảm thấy anh nhất định không thể bỏ rơi cô.

Hả? Quái, cô sao lại có lòng tin với anh đến vậy.

Cô càng lúc càng có gì đó bất thường! Cô quen biết gì anh sao? Trừ việc anh ta là anh của Nhâm Mẫn, lúc này cũng không phải sếp với nhân viên, tính ra cũng không phải thân quen.

Cô sao lại tin anh như thế? Kỳ quái hơn, sao cô cứ muốn gây phiền phức cho anh?

Mắt vẫn mở to chăm chú nhìn vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của Phạm Húc Nhật, Khang Mân Quân vẫn lông mày suy nghĩ sâu xa, càng nghĩ càng không ra.

“Tôi sẽ không bỏ cô lại.”

Đột nhiên, một âm thanh trầm trầm mềm mỏng xuyên qua tai cô, đi qua đầu cô, cuối cùng chui vào đáy lòng cô. Trong nháy mắt, trái tim như có một làn nước ấm chảy qua, vây chặt quanh cô, khiến Khang Mân Quân không khỏi chìm đắm...

Hả? Đột chút, không phải chứ, cô bây giờ đang cảm động sao? Chỉ là câu nói không tẻ lắm có thể nghe, sao cô phải cảm động.

Hơn nữa, những lời nói ngon ngọt buồn nôn gấp chục lần cô đã chán không muốn nghe cũng chưa cảm động qua bao giờ! Vậy... cô ruột cuộc cảm động cái gì?

Đột nhiên, cô đi vòng qua đầu xe, tới trước người anh, sau đó nhìn chằm chằm Phạm Húc Nhật...

“Làm gì thế? Nhất định phải nhìn mặt tôi mới mắng được hay sao?” Phạm Húc Nhật nhíu mày, cúi đầu.

Cô gái này thật là! Cho nên anh dừng xe, cũng là muốn cho cô mắng đã đi, không ngờ lúc này lại một tiếng cũng không nói, lại chăm chăm theo dõi anh, thế là sao?

Chẳng lẽ ra khỏi không gian chật hẹp, cô cũng sẽ không quát mắng người khác nữa?

Thảm rồi... không phải như vậy chứ?

Hất đầu quay đi, bỏ rơi cô, Khang Mân Quân phát hiện ra mình đang sợ ý nghĩ anh sẽ bỏ rơi cô.

“Không cần thế!”, Khang Mân Quân lại cúi đầu, vòng qua xe trở lại vị trí của mình, sau đó đưa tay mở cửa xe, nhìn Phạm Húc Nhật với ánh mắt khó hiểu rồi ngồi vào ghế lái phụ.

Cô như thế là sao? Gương mặt sao lại giống như vừa bị đá kích như thể anh đã nói gì, làm gì đó.

Không có chứ! Anh nhớ là mình từ đầu tới cuối vẫn nhẫn nhục chịu đựng đấy thôi.

Thế cái bộ dạng bị bắt nạt kia của cô ruột cuộc là vì việc gì? Trăm mối không lời giải, Phạm Húc Nhật đành phải làm theo ngồi lại vào xe.

Ngồi vào chỗ của mình, anh chỉ có thể im lặng quan sát Khang Mân Quân như mất hồn, sau đó không bao lâu, anh khẳng định một chuyện... quãng đường còn lại sẽ đi qua một cách yên tĩnh. Chỉ có điệu bộ dạng này của cô khiến anh có chút bận tâm.

Anh có nên hỏi không nhỉ? Còn là... Thôi coi như xong. Xem như anh có lòng muốn hỏi thì cô cũng sẽ không thấy.

Còn nữa, ví dụ anh vừa hỏi, khéo cô lại quang quác nói không ngừng? Àch, thôi, nên yên tĩnh hưởng thụ không khí yên lặng khó mà có được này.

7. Chương 7

Gia tộc họ Phạm

Ba tiểu khu hàng da của Phạm Gia ở Bắc Huyện tương đối xa xôi, nhiều thế hệ của gia tộc chưa từng dời đi.

Thậm chí, những phòng ốc cũ kỹ cũng đã nhiều lần được trang hoàng sang sửa lại, nhiều năm qua được bảo tồn duy trì, cho nên đến nay vẫn còn nét cổ kính.

Phóng xa tầm mắt, có thể nhìn thấy hàng dãy dài những ngôi nhà với mái ngói đỏ. Ở đây có căn phía Bắc, tòa phía Nam, phòng phía Đông, gian phía Tây, phòng chung của cả 4 tòa vây xung quanh tạo thành một hình vuông, chính giữa là một sân lớn.

Tổng diện tích của cả khu chừng trăm bìn, người hiểu biết chỉ cần nhìn qua cũng biết ngay là gia đình không tầm thường.

Trước cửa còn lù lù hai tượng sư tử đá, càng khiến cho người bình thường không dám đến gần, chỉ sợ bên trong nuôi thú dữ.

Người bên trong quả thật cũng không phải hung thần ác sát, nhưng những người nhà ở quanh đây cũng không ai dám đến gần.

Vì sao ư? Ai nhìn cũng có thể thấy!

Trừ 2 tượng sư tử đá hung ác trông rất dọa người ở bên ngoài, còn có hai người giữ cửa với bộ mặt cũng hung ác không kém, trên đó như thể viết mấy chữ to: “Không nhiệm vụ miễn vào”, thử hỏi còn ai dám đến gần.

Đột nhiên, cả 2 vị đại hán đồng thời nghiêng đầu nhìn về bên trái, một khột bóng xe quen thuộc đang đi tới, cả hai đều nở nụ cười.

“Đại thiếu gia đã về”. Người giữ cửa bên trái tươi cười chào.

“Hôm nay thiếu gia về trễ, bình thường đều là sáng sớm.” Người giữ cửa bên phải cũng đi theo cười nói.

Không bao lâu, xe Phạm Húc Nhật dừng trước mặt, sau đó anh bước xuống.

Y? Hai cặp mắt đồng thời xanh lên, mặt mũi có vẻ rất kinh ngạc.

“Phụ nữ?” Hai người liếc nhau một cái, đồng thời đưa tay dụi mắt rồi quay đầu “Đại thiếu gia thực sự đưa phụ nữ về nhà?”

Hai người tặc lưỡi hít hà không dứt, ngây ngốc nhìn Phạm Húc Nhật tiến đến gần, căn bản không thể tin được chuyện trước mắt là thật.

Chuyện này sao có thể! Cô gái kia rốt cuộc là thần thánh phương nào! Cùng đi về với đại thiếu gia mà không bị dọa cho ngất? Chẳng lẽ vị tiểu thư kia cũng là người tương tự?

Từ trước đến giờ người không bị hơi thở lạnh như băng kia đánh lui chắc chỉ có đại tỷ đứng đầu giai cấp nữ nhân hào kiệt! Cô gái kia chắc cũng là đứng đầu bang, phái nào đó?

Tò mò, thật khiến cho người ta phải tò mò!

“Cực khổ rồi!” Phạm Húc Nhật hướng về phía hai vị lão tướng trong cửa gập đầu, vẻ mặt vẫn bình thường như cũ.

“Không khổ cực, tuyệt không khổ cực...” Hai vị lão tướng lắc đầu.

“Vậy tôi vào trước.” Lại gập đầu nhẹ, Phạm Húc Nhật dẫn Khang Mân Quân vẫn còn đang mất hồn đi vào cửa.

“Vâng, xin từ từ vào.” Nhìn đại thiếu gia dẫn người đi vào cửa sau, hai người liền châu đầu ghé tai, tính toán sau khi đổi ca sẽ đi dò tin tức.

Đi vào cửa chính, xuyên qua sân nhà trồng đầy cây xanh hoa cỏ, Phạm Húc Nhật dẫn cô đến thẳng phòng khách.

Anh nghĩ, chắc cả nhà già trẻ lớn bé đã sớm ngồi đầy đủ trong phòng khách.

Lưới tin của Phạm gia tương đối nhanh chóng chính xác, cho nên anh có thể khẳng định từ lúc chưa bước chân vào cửa, người trong nhà đã sớm biết anh đến.

Quả thật, vừa bước chân vào trong phòng khách, không chỉ có các trưởng bối ngồi đông đủ, mà phía dưới anh em mang theo vợ chồng con cái cũng đều có mặt.

Nhìn thấy mặt trận khổng lồ này, Phạm Húc Nhật không khỏi nhú mày, mây đen nhất loạt bùng bành trên đầu.

Nghiêm túc mà nói, khi mẹ kiên trì muốn anh đi đón cô cùng về thì khỏi nói trong lòng anh đã biết đây tuyệt đối là lừa gạt!

Anh cũng sớm biết mẹ đang có chủ ý gì, chính là tác hợp cho anh và cô.

Dĩ nhiên anh cũng biết mấy bậc trưởng bối kia chẳng qua là kế sách của mẹ anh, nhưng... ánh mắt của mọi người đổ lên người khiến Phạm Húc Nhật khẽ nheo mắt, không thấy cái tia vui vẻ nào truyền lại qua ánh mắt của anh.

“Đừng nhìn anh! Không phải là anh làm.” Phạm Triều Dương nhanh chóng thu tầm mắt, căn bản không muốn chuốc lấy phiền toái.

Cũng ánh mắt đó của Phạm Húc Nhật vừa quét qua người em gái, Phạm Minh Nguyệt cũng kêu...

“Em cũng chỉ được gọi về xem trò vui, những cái khác đều không biết.”

“Tiểu Nguyệt!” Các trưởng bối cùng kêu lên, không ngờ bị bán nhanh như thế.

“Xem trò vui?” Phạm Húc Nhật nhú mắt, chậm rãi quét một vòng qua các lão nhân.

“Ha ha ha...” Lão nhân cũng cười lúng túng, ánh mắt hết nhìn trái lại nhìn phải, không có can đảm chống lại Phạm Húc Nhật.

Ừ! Họ không phải sợ anh. Chỉ là lớn tuổi rồi, không chịu nổi luồng khí lạnh xâm nhập.

Một giây sau, mẹ Phạm vội vàng chuyển đề tài...

“Mân Quân này, con chưa từng đến đây phải không? Để bác dẫn con đi xung quanh xem một chút, tiện thể dẫn con lên phòng khách để hành lý...” Lời còn chưa nói xong, Doãn Tĩnh Tâm đã kéo cô đi.

Khang Mân Quân vẫn còn chưa hoàn hồn lại ngây ngốc bị lôi đi.

“Con cũng đi! Con cũng đi!” Sau đó, mọi người nhất loạt biến mất, chỉ còn Phạm Triều Dương vẫn ở nguyên tại chỗ. “Lão ca, đã nhìn thấy trai lớn phải lấy vợ, gái lớn phải gả chồng hay chưa...” Phạm Triều Dương đi lên khoác vai người an hem.

“Lời này thật là đủ an ủi người!” Phạm Húc Nhật nhếch môi, liếc mắt nhìn người bên cạnh.

“Em không ném đá xuống giếng, anh nên cười trộm rồi.” Câu nói thốt ra khỏi bờ môi đẹp, Phạm Triều Dương cười xấu xa.

“Vậy phải cảm kích chú rồi?” Lòng mày chau thành đỉnh núi, ánh mắt Phạm Húc Nhật vẫn lạnh như cũ.

“A, cũng nên thế, ít nhất em không giống mấy người vô đạo đức nhân nghĩa, giúp đỡ mẹ bàn mưu tính kế”. Phạm Triều Dương cũng không quên trước đây không lâu mới diễn ra bữa tiệc buồn cười kia.

“Đây chẳng qua là ăn bữa cơm mà thôi.” Phạm Húc Nhật đáp lại, cũng không nghĩ đem mấy chuyện nhỏ này ghi trong lòng.

“Hả?” Người anh xem ừ xù nói.

“Một bữa cơm có thể giải quyết một chuyện, chú nên thấy vui mừng đi! Nhưng bây giờ... Chú có cho rằng sẽ giải quyết tốt không?” Mặt mày khê nhảnh, Phạm Húc Nhật liếc Triều Dương, sau đó giậm chân đi ra.

“A, chắc chú cũng không phải không biết vợ chú là đồng lõa đấy chứ”? Phạm Húc Nhật lạnh nhạt nói trước khi bỏ đi, Phạm Triều Dương nhất thời cũng không dám lên tiếng.

Lão ca chẳng lẽ sẽ tính sổ hần sao? Phạm Triều Dương vuốt vuốt cằm, sau đó quay đầu nghiêm túc nghĩ ngợi.

Lão ca bình thường lạnh có lạnh, tính tình nặng nề u ám, nhưng cũng chưa từng thấy anh ấy thật sự phát cuồng, nếu có bị dọa đến tận lông, anh ấy cũng chỉ cùng lắm là mặt mũi tối tệ, khó coi, lần này chắc cũng thế?

Ách, ... Để đề phòng, anh còn bảo vợ xem kịch vui thôi, đừng có nhúng tay vào, nhờ ngày nào đó luồng không khí lạnh đột nhiên nổi đóa thành gió lốc siêu cấp thì không ổn.

Ừ, cứ thế đi!

Người của Phạm gia rất nhiệt tình, nhưng Khang Mân Quân đối với họ lại thấy phát mệt.

Không nên hiểu lầm chứ, cô không phải là không thích người của Phạm gia, chỉ là trong lòng đang có phiền muộn, không có cách nào toàn tâm toàn ý hưởng thụ sự đối đãi của họ.

Tính cô vốn không chịu nổi phiền toái, cho nên có chuyện gì trong lòng, cô sẽ cảm thấy khó chịu, tự nhiên tâm tư cũng khó mà ứng biến kịp.

Chỉ có điều, phiền toái của cô không phải ở nơi này mà cô không chịu nổi ý nghĩ sẽ cả đêm ở đây mà tâm tư đuổi theo hình bóng của anh.

Trời ạ! Cho cô chết đi.

Sao lại xảy ra chuyện lạ thế này? Cô bình thường tất nhiên sẽ chú ý động thái của đàn ông, nhưng cô phải có hứng thú với người ta! Nhưng bây giờ... bây giờ làm sao có thể?

E hèm, cô làm sao lại có hứng thú với cái kẻ mặt lạnh như băng? Không thể nào, đúng không? Cô thật không thể nào lại có hứng thú với anh... chứ? Hồngбет, cái trợ từ đằng sau kia lại có vẻ như không dám chắc à? Xong rồi, cô không phải thực sự coi trọng anh chứ? Lấy tay che mặt, Khang Mân Quân thật muốn đánh ỳnh bất tỉnh!

“Mân Quân, Khang Mân Quân, hoàn hồn chưa?”

Đột nhiên bị đẩy một cái thật mạnh, Khang Mân Quân suýt thì ngã xuống giường.

“Á? Ai đấy?” Thấy rõ người vừa tới là ai, Khang Mân Quân trợn mắt, rồi trừng trừng nhìn cô: “Muốn chết hả, tự nhiên đẩy mình thế?”

“Ai bảo cậu không thềm để ý? Mình gõ cửa cậu cũng không nghe thấy, đứng trước mặt còn không nhìn thấy, chả đẩy thì làm sao?” Nhâm Mân khua tay phân bua, cảm thấy mình vô tội bị mắng.

“Làm sao? Không ở đó mà mật ngọt với chồng, chạy đến tìm mình làm gì?” Chắc, chỉ nghĩ đến việc tự nhiên chẳng can hệ gì bị gọi tới, Khang Mân Quân đầy một bụng tức.

Huống hồ đi trắng mặt về, cả nhà tụ họp, lại gọi cô đến trình diện là cái kết cục gì?

Buổi họp mặt này..., trừ những người trong Phạm gia, chẳng thấy có ai khác nữa? Thậm chí, ba Phạm Mân Quân cũng không có thấy!

“Sao lại nói thế, mình là đặc biệt đến tìm cậu nói chuyện...” Nhâm Mẫn thở phò phò bò lên giường cạnh Khang Mân Quân.

“Đừng có làm trò!” Khang Mân Quân đẩy đầu Nhâm Mẫn ra, không cho cô dùng chính sách dụ dỗ. “Cậu tốt nhất khai ra, cậu đang có ý gì với mình?”

Cô không phải đứa ngốc! Lúc trước Nhâm Mẫn xui cô vào Phạm Thị đã thấy lạ rồi, chỉ là cô cố tình không để ý.

Nhưng đến hôm nay, cô bị Mẹ Phạm và bà nội vây quanh hỏi thăm thì cô sao có thể không để ý, bởi vì... ý của họ thật quá rõ ràng đi.

“Ý đồ? Ha ha, cậu nói gì khó nghe thế? Mình làm gì có ý đồ gì nha!” Nhâm Mẫn ánh mắt lóe lên, cười gượng mấy tiếng.

“Còn không à? Nhâm tiểu thư, Nhâm Mẫn à, cậu thật cho là mình dễ hù lắm hay sao? Khang Mân Quân cười khùng bố, vỗ nhẹ lên mặt Nhâm Mẫn.

“Cái gì? Mình...” Nhâm Mẫn cười có chút xấu hổ, lặng lẽ lùi về phía sau.

“Định chạy trốn hả?” Khang Mân Quân cười lớn hơn, ngược lại Nhâm Mẫn trong mắt có chút sợ hãi.

“Không có... Không có a!” Nụ cười cứng ngắc trên mặt, Nhâm Mẫn không dám động đậy chút nào.

“Còn không khai báo thành thực ra đây!” Lập tức thu lại nụ cười, Khang Mân Quân trừng mắt, làm Nhâm Mẫn sợ chạy trốn chết.

“Không cần dữ dội vậy á, ... người ta nói là được chứ gì! Mẹ chồng muốn mình giúp, mình là con dâu sao có thể cự tuyệt? Cho nên không thể làm gì khác hơn là giúp bà một tay!” Nhâm Mẫn ra vẻ rất uất ức nháy cặp mắt trong sáng.

“Giúp một ta cái gì? Giúp một tay bán mình hả!” Khang Mân Quân tức giận đùng đùng, lòng ngập tràn xúc động.

“Làm gì nói khó nghe như vậy? Người ta chẳng qua là...” Nhâm Mẫn tích cực biện giải ình, nhưng bị Khang Mân Quân chặn lại.

“Nhâm tiểu thư, cậu cũng biết mình lâu rồi còn gì? Cậu cũng biết điều này không thể thực hiện được, sao không trực tiếp nói rõ với mẹ chồng cậu đi?”

“Mình lại không cảm thấy không thể thực hiện được...” Nhâm Mẫn nhỏ giọng ngập ngừng, cúi đầu nghịch móng tay.

“Hả?” Nheo mắt lại, cặp lông mày cũng nhíu xuống, Khang Mân Quân trừng mắt. “Cậu có ý gì đây?”

“Ừm hừm, thật ra lập gia đình cũng không có gì không tốt, cậu sao lại phải trốn tránh như thế?” Nhâm Mẫn kêu lên, vẫn thật khó mà lý giải với cô bạn ngang bướng này.

“Không muốn chính là không muốn, cậu sao quản mình nhiều như vậy?” Khang Mân Quân quay trở lại mục đích chính, thần sắc có chút kỳ dị.

Cô ghét nhất là đàm luận cái đề tài này á!

Bởi vì cô thật rất không muốn ọi người biết... Cô kỳ thật là một bà nội trợ tồi tệ.

“Cậu nhìn thử một chút xem sao! Anh chồng mình...” Thật sự rất muốn đứng ra khen ngợi, nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của ông anh, Nhâm Mẫn cũng có chút khó mở miệng.

“Thật ra thì, anh chồng tớ... người khác...” Thật muốn mở mắt nói mò, nhưng Nhâm Mẫn quả thật không làm được.

“Anh ta chỉ là mặt thối, nhưng người cũng không tệ, những điều này tớ biết rồi. Nhưng mà không thể nào! Mình sao theo anh ta được!” Khang Mân Quân lắc đầu tỏ rõ ý không thể được.

Là thật không thể nào đâu?

Nhưng tại sao ba chữ kia nói ra lại khiến cô cảm thấy có chút khó chịu? Là bởi vì cô hy vọng đem cái chữ “không” kia xóa đi, biến thành “có thể” ư? A... làm ơn! Cô ruốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Khang Mân Quân lần nữa che mặt, nhỏ giọng kêu rên.

“Y? Cậu nói cái gì? Cậu... Cậu không thấy anh ấy rất đáng sợ à?” Nhâm Mẫn nuốt nước miếng, có chút không can đảm tin tưởng những từ ca ngợi Khang Mân Quân vừa nói ra.

“Đáng sợ?” Nghe Nhâm Mẫn nói, Khang Mân Quân ngẩng đầu, trong mắt đầy ý hoang mang. “Sao cậu lại nói vậy?”

“...Cậu không cảm thấy anh ấy đứng lên nhìn rất ghê à?” Nhâm Mẫn thì thào.

Cô không phải cố ý nói xấu anh chồng, chỉ là... cô cũng thường bị dọa cho sợ.

Mặc dù chồng cô nói lâu dần sẽ quen, nhưng trước khi quen khó tránh khỏi bị bộ mặt lạnh kia làm cho giật mình.

“Không tệ a! Hóa ra anh ta từ nhỏ đến giờ có bộ dạng đó, vậy thì không phải lỗi của anh! Anh ấy chỉ không có nụ cười đáng yêu hay không thích nói chuyện, điều này cũng có thể, cậu làm sao...” Nói đến đây, Khang Mân Quân không khỏi thấy ngốc.

Cô lại đang nói giúp anh ta? Trời ạ, ai tới nói cho cô biết, chuyện gì đang xảy ra? Cô sao phải nói hộ cho anh? Anh hù được ai là chuyện của anh, cô cần gì cãi hộ anh chứ?

Dĩ nhiên, không chỉ Khang Mân Quân cảm thấy ngu ngốc, ngay cả Nhâm Mẫn cũng ngốc theo, bởi vì... Cô không nghĩ được là Mân Quân lại bao che cho anh chồng đến thế.

Trời ạ! Mân Quân cô... Cô không phải có ý gì với anh ấy chứ? Không thì sao lại phải ra sức thay anh ta nói chuyện?

Ha ha! Phát hiện này vô cùng bí mật, Nhâm Mẫn mặt từ ngây ngô chuyển sang kinh ngạc, rồi chuyển thành vui mừng, cuối cùng dùng hết sức lao ra phòng khách, hào hứng đi báo cáo tin tức tốt ẹ chồng.

Về phần Khang Mân Quân... Xin lỗi, còn đang trong trạng thái kinh ngạc cực độ, đến mười mười lăm phút cũng chưa hoàn hồn.

Ai... đáng thương đâu, có người cả đêm khó mà ngủ!

“Mẹ, con muốn đi ngủ, tha cho con được không?” Tránh trái tránh phari, Phạm Húc Nhật nghĩ đủ biện pháp để tránh mẹ anh hỏi chuyện, nhưng thật khó mà toại nguyện.

“Không được, con vẫn chưa trả lời mẹ đừng hòng đi ngủ! Nói, ruốt cuộc con cảm thấy cô bé thế nào?” Mẹ Phạm theo sát bên cạnh con trai.

“Là như thế!” Đáp lại mấy ngàn lần một đáp án, Phạm Húc Nhật thấy mệt quá. “Mẹ, con muốn tắm, mẹ đi ra ngoài được không?”

“Như thế là thế nào?” Doãn Tĩnh Tâm chống nạnh đứng dựa cửa, một chân còn dơ cao đập trên cánh cửa, rõ ràng không chịu lui ra.

Bất đắc dĩ nhìn mẹ, Phạm Húc Nhật thật sự rất muốn đưa mẹ anh ra ngoài, sau đó trước mặt bà đóng sầm cửa phòng tắm, nhưng anh không có làm như vậy.

“Thì ý là như thế.” Phạm Húc Nhật thở dài một hơi, cảm thấy cứ nói chuyện thế này rất nhàm chán lại vô nghĩa.

“Con đang nhại lại mẹ đấy à? Hồn tiểu tử, mẹ muốn nghe...” Doãn Tĩnh Tâm dơ cao đầu ngón tay, dí vào trán con trai.

“Mẹ, còn biết rõ mẹ muốn nghe cái gì, nhưng chuyện đó là do duyên phận! Không phải nghĩ thế nào là thành thế ấy, càng không phải con muốn thế nào là được thế đó, mẹ có hiểu ý con không?” Gần đây anh nói chuyện số chữ ngày càng nhiều rồi, đây là tốt hay không tốt đây? Phạm Húc Nhật ở đáy lòng than thở.

“Ồ... con vừa nói tới duyên...” Doãn Tĩnh Tâm còn chưa nói hết câu, 1 đám người liền kéo vào.

“Mọi người làm sao thế?” Một đám người mặt mũi hưng phấn, Doãn Tĩnh Tâm không hiểu ra sao.

“Mẹ, Mân Quân nói...” Nhâm Mẫn say mê kể.

“Mẹ, chị Hai nói...” Phạm Minh Nguyệt vui mừng cao giọng hô to.

“Tĩnh Tâm, Nhâm Mẫn nói...” Ông nội Phạm cùng cả đám điên cuồng kêu lên.

Một đám người tranh nhau nói, kết quả chỉ có 1... ầm ỉ!

Mắt không đổi, Doãn Tĩnh Tâm nhìn về phía hai người đàn ông không điên như mấy người kia... Phạm Triều Dương cùng Cổ Kiết Nhân.

“Bọn họ làm sao vậy?”

“Nhâm Mẫn nói, Mân Quân hình như có ý với anh trai”. Phạm Triều Dương nhún vai, rồi nghiêng đầu nhìn vợ, để cô nói tiếp. “Vì cô ấy một mực nói đỡ cho anh trai”. Cổ Kiết Nhân ngoan ngoãn tiếp lời Phạm Triều Dương.

“Y?” Doãn Tĩnh Tâm phản ứng cũng rất kịch liệt, có thể hình dung kiểu “mừng rỡ như điên”.

“Hả?”. Trái với mọi người, Phạm Húc Nhật phản ứng có chút lạnh. Bình thường anh vốn cũng lạnh cho nên điều này không có gì quá kỳ quái. “Con bé nói gì? Nhanh nhanh nhanh, nói mau cho ta nghe...” Doãn Tĩnh Tâm kéo con dâu lại, gấp gáp thúc giục.

“Dạ? Mân Quân nói...” Nhâm Mẫn hơi sợ nhìn Phạm Húc Nhật một cái! Ai, cô vẫn cảm thấy cái khuôn mặt của anh sao mà hung ác quá.

“Nó nói cái gì?” Doãn Tĩnh Tâm vô cùng sốt ruột, không thể đợi được đoạn sau.

“Nói là... Ừm hừm, con nói anh trai đáng sợ rất đáng sợ, Mân Quân liền đứng lên nói đỡ thay anh trai! Nói anh chỉ có mặt lạnh, nhưng tâm địa tốt... Cho nên con nghĩ Mân Quân không ghét anh trai đâu.” Đẳng nào cũng phải nói, Nhâm Mẫn nói một lèo cho xong, sau đó trốn vào lồng ngực chồng.

Hả? Cô... còn nói đỡ cho anh?

Mặc dù Phạm Húc Nhật không thể tin được, nhưng lại không ngăn được đáy lòng lại trào lên một dòng nước ầm..

“Thật à? Thật sự là quá tốt! A Nhật, con nhất định phải cố gắng...”

“Đúng vậy, khó gặp được một người không sợ anh, còn có thể nói đỡ cho anh, anh nhất định phải nắm cho chặt a!”

Cuối cùng, đám người này nói những gì, Phạm Húc Nhật hoàn toàn không nghe được. Chẳng qua là khi mọi người đi ra hết, anh khép cửa phòng tắm lại, một mình ở bên trong... khúc khích cười.

Cô không những không sợ anh, còn nói anh chỉ là mặt thối nhưng tâm tính thiện lương? Ông trời, cô gái này rõ là... khiến lòng anh rạo rức!

Cảm giác vui sướng trong người tán loạn, Phạm Húc Nhật muốn ngăn lại không được, đành để mặc chúng lan tràn đốt cháy xung quanh.

8. Chương 8

Trở lại căn phòng sạch bong không một hạt bụi, Phạm Húc Nhật đặt thân hình mệt mỏi thoải mái xuống chiếc sofa lớn.

Anh cho rằng trên đường về, cô cũng sẽ ồn ào như lúc đi, nhưng không phải, suốt dọc đường đưa cô về, cô không hề mở miệng nói nửa câu.

Bình thường, anh rất thích không khí trầm tĩnh, nhưng vì sao lúc này lại thấy phiền muộn? Hơn nữa lại cảm thấy buồn bực thật khó chịu. Vì sao mới quen cô chưa bao lâu, thói quen bao năm bất chợt biến thành thói lạ.

Ngay từ đầu, cô đã nở một nụ cười hấp dẫn trước mặt anh. Bởi vì nụ cười kia chân thật, không giả vờ cũng không làm bộ, hơn nữa, cô tươi cười trong mắt không hề có tí sợ hãi nào cho nên anh khó tránh khỏi thấy cô đặc biệt.

Nhưng chỉ vờn vờn hai chữ đặc biệt, cũng đủ cho anh có ý định với cô hay sao? Rất dễ nhận thấy, đáp án là... không phải!

Vậy, đáp án là cái gì đây?

Là vì lần thứ hai gặp nhau cùng ứng đối tiến lui, sự thản nhiên, tự tại của cô bắt được trái tim anh sao?

Có cô ở đâu, không khí luôn là thân thiện, có cô ở đâu, ở đó có cảm giác nhẹ nhõm; cô ở đâu, tâm tình cũng theo đó vui vẻ... Là vì những cái này, cho nên anh để ý đến cô sao?

Có lẽ phải cũng có thể không, anh nghĩ... anh cần thêm 1 ít thời gian để có thể đi đến kết luận.

Nhắm mắt lại, dung nhan thanh tú bình thản không có gì kỳ lạ lại khiến anh không rời được tầm mắt, lúc này không ngờ lại một lần nữa nhảy vào trong đầu anh, Phạm Húc Nhật nở nụ cười...

Phòng làm việc của tổng tài tập đoàn Phạm Thị

Nếu như anh vốn mong đợi có thể gặp nhiều hơn một chút để tìm ra suy nghĩ của bản thân thì anh quả thật thất vọng rồi.

Bởi vì, đã ba ngày, mặc dù ở công ty anh làm việc, nhưng anh không có thời gian ở cùng cô chút nào.

Bởi vì mỗi lần thấy cô, cô luôn quăng cho anh một ánh mắt vừa nan giải vừa phức tạp, rồi không tới ba giây, cô đã nhanh chóng mất hút.

Anh thậm chí không kịp lên tiếng gọi, cô đã biến mất trước mặt anh.

Anh nghĩ không phải cô đang trốn anh chứ? Nhưng vì cái gì? Phạm Húc Nhật trầm tư, vì không tìm được đáp án mà thấy bức bối vô cùng.

Trên mặt bàn, văn kiện vẫn như mọi ngày chất đống như núi, nhưng tâm tư của anh đã sớm lên chín tầng mây, không bao giờ còn chuyên chú nghiêm túc được như trước.

Không nên để cô ảnh hưởng nhưng kỳ lạ lại chính là như thế.

Trái trí đã bị đảo lộn một hồi, bây giờ không thể bình tĩnh trở lại...

Phòng hành chính tổng hợp tập đoàn Phạm Thị

Khang Mân Quân chán đến chết, ngăn người ngồi yên một chỗ/

Thế nào? Cô gần đây không hăng say với việc gì, chuyện gì cũng không có hăng hái, ngay cả đàn ông đến tìm cô ước hẹn cũng đều bị cô nhất nhất cự tuyệt.

Cô dĩ nhiên biết, khiến mình trở nên kỳ quái như thế, kẻ đầu sỏ chính là người khác, cái người để cho cô vừa thấy mặt đã muốn lập tức trốn đi.

Ai! Chưa từng có cái gì lạ lẫm như thế, cô đối với loại cảm xúc xa lạ này thấy bất đắc dĩ cũng không biết làm sao.

“Haizz...”, thở dài thườn thượt, Khang Mân Quân mở miệng ra là thở dài không ngớt.

“Mân Quân, có chuyện gì phiền lòng sao? Nữ đồng nghiệp A bên trái đi tới, mặt tỏ ý quan tâm.

“À, không có a, không có sao á”. Vội vàng bưng lên khuôn mặt tươi cười qua loa, Khang Mân Quân cũng không muốn tâm sự cùng ai.

“Không có gì mới lạ, cậu đã thở dài tới ba trăm lẻ một cái rồi.” Nam đồng nghiệp A đang ngồi đứng lên quăng một ánh mắt không tin tưởng.

“Vậy sao?” Thật cảm ơn anh ta, nếu không cô thật đúng là không biết mình than thở đã giảm mất bao nhiêu năm tuổi thọ.

“Có gì khó khăn cứ nói ran ha, biết đâu mọi người có thể giúp được”. Nam đồng nghiệp B phía bên Phải cũng xích lại gần.

“Không...” Còn chưa cự tuyệt xong liền bị người khác chặn họng.

“Nói đúng đấy, nhiều người dễ giải quyết, em chưa từng nghe qua câu “ba ông thợ giày bằng một Gia Cát Lượng” à? Chúng ta đông như vậy, nhất định có thể giúp em!” Nữ đồng nghiệp ngồi chéch đó cũng đã gia nhập chiến trường.

“A, haha...”Khang Mân Quân cười gượng đáp lại, thật sự rất muốn trốn.

“Mân Quân à, không phải cháu với sếp tổng cãi nhau đấy chứ?” Chẳng biết từ lúc nào, trưởng phòng cũng đã tới chen vào một câu, Khang Mân Quân chỉ cảm thấy trên đầu chạy 3 đường thẳng.

“Dạ?” Khang Mân Quân gương mặt kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn chằm chằm trưởng phòng.

“Đúng vậy, em với sếp tổng có phải có gì không vui à?” Nữ đồng nghiệp C cũng lên tiếng. Tất cả mọi người đều đoán già đoán non, cô dĩ nhiên cũng muốn nói vào một câu.

“Cháu với anh ấy? Không vui gì à?” Có chuyện này sao? Trực giác của Khang Mân Quân cho thấy, lúc này không thể giải thích được vấn đề.

“Đúng ạ! Nếu không có chuyện gì sao mỗi lần gặp sếp tổng cô đều bỏ chạy?” Nữ đồng nghiệp D cũng không kiềm chế được, đem nghi ngờ của tất cả mọi người nói ra.

“Đúng vậy đúng vậy...” Nhóm người đứng bên kia lia lịa gật đầu, Khang Mân Quân thì buồn thiu.

Mọi ăn có phải ăn no nhàn rồi hay không? Nếu không, tại sao ai ở đây cũng đều chú ý mọi động tĩnh của cô?

“Ai, tình cảm chính là như thế, thỉnh thoảng có lúc bất đồng, nhưng em cũng không thể chạy mãi được, định cãi nhau đến bao giờ?” Một đồng nghiệp nữ khá lớn tuổi cũng không nhịn được lên tiếng.

“Chị cũng thế nữa?” Khang Mân Quân ghen hòng nhìn trần trối, hoàn toàn sững sờ.

Từ “giữa hai người có gì không vui” đến “Tình cảm chính là như vậy”, mẹ ơi, hội này sẽ kéo chuyện này đến tận đâu.

“Em với anh ấy không phải là quan hệ đó...”Ồ ô, cô với anh nói chuyện tình cảm với nhau lúc nào chứ.

Trời ạ, cứu con! Khang Mân Quân ôm mặt, đáy lòng gào thét kêu cứu.

Làm ơn, thả cô đi! Cô đã bị chính lòng mình làm phiền đến hết hơi rồi, mọi người cũng không cần giày vò cô thêm chứ? Ô ô... “Y? Không phải sao? Nhưng mọi người đều nghĩ hai người là quan hệ đó nha!” Mọi người đều kêu lên không tin lời nói của Khang Mân Quân.

Nói giỡn, từ hôm Khang Mân Quân chẳng hề sợ hãi kéo sếp tổng chạy đi, toàn bộ công ty trừ trên xuống dưới đã cho rằng chuyện là như thế.

Bây giờ cô lại bảo không có chuyện này, ai tin?

“Không phải đâu! Em với anh ấy chỗ nào giống là quan hệ kia chứ?” Mắt họ nhìn thấy à? Khang Mân Quân mặt mày nhăn thành 1 nắm, thật sự không lý giải nổi sao mình lại bị hiểu lầm.

“Rất giống a!” Mỗi người bọn họ đều nhận định quan hệ của cô với anh là như vậy.

“Giống chỗ nào đâu?” Thật quý, mắt mọi người có vấn đề hết rồi chắc?

Cái người lạnh như băng kia, chỗ nào xem ra giống như có ý với cô chứ?

Nếu có thì đã sớm đuổi theo cô rồi chứ? Cô cũng không cần làm phức tạp lên như vậy... Khoan? Đợi chút, cô muốn anh đuổi theo sao?

Còn nữa, vì sao anh phải đuổi theo, cô cũng không cần phức tạp như thế?

A... quý thật! Tâm tình loạn cả lên rồi, đều là anh ta làm hại...

“Thứ nhất, cô dám đến gần anh ta.” Các đồng nghiệp đưa ra bằng chứng thứ nhất.

“Thứ hai, cô không chỉ dám đến gần, còn dám lời anh ta chạy đi.” Tiếp tục đưa ra bằng chứng thứ hai.

“Làm ơn đi, anh ấy chỉ là mặt lạnh lòng thôi, không có nghĩa là anh ấy đáng sợ! Sao mọi người lại sợ anh ấy đến thế?” Đây không phải lần đầu nghe những lời như thế, thật nhịn không được muốn bắt bình thay cho anh.

“Thứ ba, chỉ có cô nói sếp tổng không đáng sợ!” Bằng chứng thứ ba xuất hiện, ai nấy đều gật đầu hết sức tán thành.

“Thứ tư, hôm ở Cake house, cô bảo muốn lấy sếp tổng, tôi cũng nghe thấy”. Bằng chứng thứ tư là rõ ràng nhất.

Mẹ ơi, giờ là như thế nào? Bọn họ thậm chí cả màn kịch hôm đó cũng biết?

Khang Mân Quân kinh ngạc trở mắt nhìn mọi người, giờ phút này chỉ muốn chui xuống cái lỗ nào.

“Thứ năm, số lần cộng số câu nói chuyện với cô so với chúng tôi tăng lên gấp nhiều lần...”

Bằng chứng năm, bằng chứng sáu... lần lượt được đưa ra, Khang Mân Quân quả muốn đập đầu vào tường.

Thôi cô cũng không biện hộ, không tranh cãi với những người này nữa, tùy ai thích nói gì thì nói. Cô... mặc kệ!

Formosa Club

Nơi ở khác nhau, cách sống khác nhau, nhưng cô không hiểu... bọn họ sao lại gặp nhau rồi?

Lần này cũng xấu hổ rồi, giờ chuồn đi còn kịp không?

Khang Mân Quân ảo não cúi đầu chăm chăm nhìn mặt đất. Chắc, sớm biết anh ta cũng sẽ xuất hiện ở đây, cô sẽ không nhận lời mời của đồng nghiệp cũ.

Cái gì mà quan hệ bạn bè thân thiết? Cái gì nơi tụ hội những người đàn ông tốt? Cô lúc này chỉ muốn bỏ chạy, hơi đâu quan tâm đám đàn ông kia giống chuối hay là ổi?

Lặng lẽ hướng lối cửa bước ra, thật tiếc vừa muốn bước bước thứ hai, bên tai đã nghe thấy tiếng của người quen.

“Mân Quân, cậu đến rồi à? Lâu quá không gặp, nhớ cậu quá đi.”

Vừa gọi, người bạn kia vừa nhiệt tình ôm cô, Khang Mân Quân giờ có muốn đi cũng không đi nổi.

“Hi, Gin, cảm ơn mọi người đã mời”. Đối với màn chào mời nhiệt tình của đồng nghiệp cũ, Khang Mân Quân mặc dù có điểm chịu không nổi nhưng cũng không dám khước từ, đành chấp nhận phối hợp.

“Còn nói? Kể từ khi cậu nghỉ việc, mình tìm bao nhiêu lần, nhưng lần nào cậu cũng viện cớ không thêm tới.” Một tay ôm vai Khang Mân Quân, Gin nói về oán trách.

“Ha ha, vậy sao?” Khang Mân Quân lúng túng.

“Này, cậu sao rồi? Mình nhớ trước kia cậu rất nhiệt tình, gần đây thế nào lại mai danh ẩn tích? Không phải có đối tượng cố định rồi nên không muốn tham gia loại tụ họp này nữa không?” Gin ngây thơ hỏi, Khang Mân Quân cảm thấy thật tội lỗi.

“Mình...” Nên nói thế nào đây? Thật ra cô lúc nào chẳng có đối tượng, hơn nữa còn không chỉ một.

“Nói thật ra, cậu có phải muốn đến chỗ đối tượng?” Gin hào hứng cười kéo Khang Mân Quân về phía quầy bar.

Nhất định? Cô không có? Cô làm sao nghĩ đi tới? Cô... A, đáng chết, sao Gin lại kéo cô đến chỗ anh ta ngồi thế này?

“Oái, Gin, mình đột nhiên nhớ ra còn có chút việc, hôm nào chúng ta gặp mặt sau nhé.” Kéo tay Gin ra, Khang Mân Quân vội vàng quay lưng đi.

“Á, đừng thế chứ, mọi người đều tới rồi, chúng ta phải đi uống một chén đã...” Gin không chịu buông tay, vẫn ôm riết lấy cánh tay Khang Mân Quân.

“Mình thật sự... A, nguy rồi” Chưa kịp nói hết lý do, Khang Mân Quân như gặp quỷ, mãnh liệt quay về phía sau, nhưng quay một cái cô lại hối hận, bởi vì... cô biết là anh nhìn thấy cô.

“Mân Quân, anh cứ tưởng Gin gạt anh, hóa ra em đến thật? Tốt quá, rốt cuộc cũng nhìn thấy em rồi.” Sau lưng truyền đến một giọng nói dịu dàng, long tơ toàn thân Khang Mân Quân dừng đứng.

Sao lại có thể như vậy? Hai mặt bao vây, thật chẳng khác gì thăm cảnh. Phía sau là Lâm Kính Trung khiến cô phải nghỉ việc, đằng trước là người cô không nghĩ đến nhất... sếp tổng. Ô ô, cô thật muốn khóc.

“Là cậu nói với hấn à?” Mắt đầy ai oán, áp sát vào Gin hỏi, Khang Mân Quân có cảm giác bị bán đứng.

“Cái gì? Mình thấy Kính Trung anh ta rất đáng thương, hơn nữa, anh ấy rất thích cậu!” Gin vô tội khoát tay nói.

“Cậu!” Lâm Kính Trung đáng thương? Vậy bây giờ cô lại không đáng thương sao? “Mình bị cậu hại chết rồi!”

“Mân Quân, anh có điểm gì không tốt, em nói ra, anh nhất định sẽ thay đổi, em đừng bỏ anh có được không?” Lâm Kính Trung đi đến trước mặt Khang Mân Quân, cầu khẩn nhìn cô.

“Ồ, anh không có gì không tốt cả, kẻ không tốt, chính là em tin em đi.” Cô thực sự muốn tức miệng mắng to, nhưng không thể! Không chỉ vì đây là một nơi cao cấp, quan trọng hơn cô không muốn họ mất thể diện.

“Nếu anh không có điểm gì không tốt, vậy sao em lại muốn chia tay anh? Mân Quân, anh thật sự vô cùng yêu em, em trở về bên cạnh anh được không?” Lâm Kính Trung đưa tay muốn ôm Khang Mân Quân, nhưng cô đã nhanh nhẹn tránh được.

“Lâm Kính Trung, anh đừng như vậy!” Đưa tay kéo Gin, Khang Mân Quân núp ở phía sau cô. “Chân trời chỗ nào chẳng có cỏ thơm, anh cần gì đơn phương yêu mến một cành hoa? Anh xứng đáng được người tốt hơn yêu, anh xem, Gin không tồi chút nào, anh nên quên em đi!”

Sớm biết Lâm Kính Trung là loại không dễ buông ta, cô tuyệt đối sẽ không gặp anh nữa! Đáng tiếc, lúc này nói gì cũng không kịp nữa.

“Mân Quân, cậu đừng đem mình ra làm bia đỡ đạn a! Chuyện thế này, sớm muộn cũng nên nói ra, cậu tốt nhất nên cùng anh ấy nói chuyện cho rõ!” Gin muốn quay đi nhưng bị Khang Mân Quân liềm mạng túm lại.

“Mình...” Cô không chịu buông tay. Không bắt cô làm bia đỡ đạn, cô thực không biết nên làm sao đây nữa, chẳng lẽ muốn cô nói thật? Nói cô bỏ anh ta, bởi vì anh ta cầu hôn cô? Hay là muốn cô nói... Cô căn bản chưa bao giờ yêu anh ta? Những lời này thật làm người ta đau đớn.

Lâm Kính Trung với Nghê Đại Vĩ khác hẳn nhau, cô đối với Nghê Đại Vĩ có thể xem là loại đúng người dùng ác chiêu, nhưng đối với Lâm Kính Trung lại hoàn toàn là một tên ngốc... Ai, cô thực sự không nên dùng biện pháp tàn nhẫn như thế.

Ấy da, không đừng tạo nghiệt. Bây giờ hối hận chẳng kịp.

Khang Mân Quân khổ não, không biết nên làm sao cho phải.

Máu cảm giác đông lại, Khang Mân Quân không tự chủ đưa ra ánh mắt cầu cứu, mà người được hưởng ánh mắt này... chính là người cô tránh này giờ.

Cô cũng không biết sao mình lại cầu cứu anh ta. Nhưng đích thực là cô đã làm thế.

Tại sao ở thời điểm này, mình lại muốn nhờ anh ta giúp đỡ? Là bởi vì... Có thể giải thích là do tin cậy cùng nhờ cậy không?

9. Chương 9

Cái loại tụ họp nhằm chán này, anh vốn không thích tham dự, nhưng vì người mời lại khá thân thiết, cho nên anh mới đến.

Nhưng, anh không ngờ tới lại sẽ thấy cô ở đây.

Cái người rõ ràng trốn tránh anh nhiều ngày, bây giờ lại đang ở ngay đây.

Với sự trùng hợp này, anh vốn cảm thấy thật vui sướng, nhưng vui sướng chẳng được bao lâu, lúc một người đàn ông khác xuất hiện, liền biến thành mây khói.

Cái cảm giác buồn buồn này là thế nào? Cái vị chua xót này là làm sao? Những thứ này anh hết thấy đều không biết, nhưng có thể khẳng định một điều, anh rất không có hứng thú!

Vậy mà anh lại lần nữa không vui mừng khi không có cách nào bỏ qua cô đang nhìn anh với ánh mắt cầu cứu.

Quay mặt đi, anh nghĩ không nên để ý tới, nhưng vẫn không tự chủ được ý định nhìn về phía cô.

Thật lâu, anh chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, bởi vì anh chính là không có cách nào mặc kệ cô, xin lỗi người bạn bên cạnh, Phạm Húc Nhật liền nhanh chóng đi về phía cô. Không cần nhiều thời gian, anh đã đến trước mặt cô.

“Có chuyện gì à?” Phạm Húc Nhật cúi đầu hỏi thăm.

Phạm Húc Nhật tài trí hơn người, dáng người cao to, làm cho cả đám người có cảm giác bị áp bức, nhưng Khang Mân Quân lại cảm động muốn nhào vào ngực anh.

Ôi trời ơi, anh ấy tới thật! Cô thật sự rất vui vẻ! Chỉ một ánh mắt mà anh biết là cô đang cần anh.

“Em...” Không biết phải bắt đầu như thế nào, Khang Mân Quân chỉ biết sững sờ chằm chằm nhìn anh.

“Mân Quân, anh ta là ai?” Thấy Khang Mân Quân thất thần, Lâm Kính Trung nóng nảy hỏi.

Bất kể người kia tướng mạo đáng sợ, Lâm Kính Trung cũng không chịu lùi bước. Tình yêu, là cần dũng khí và kiên trì, anh tuyệt đối sẽ không vì tướng mạo hung ác của đối phương mà lùi bước.

Về phần Gin! Vừa nhìn thấy Phạm Húc Nhật khuôn mặt siêu cấp lạnh lùng, chân như bị bôi dầu muốn bỏ đi, căn bản không muốn đứng lại thêm nữa.

Cô trước giờ chỉ thích đàn ông nhiệt tình, loại người khiến người cảm thấy lạnh lẽo này còn cách tương đối xa.

“Gi cơ?” Đúng a, cô làm sao lại ngu như vậy? Vội vàng lấy lại tinh thần, Khang Mân Quân nhìn tới nhìn lui hai người đàn ông, suy nghĩ xem phải diễn vở hài kịch này như thế nào.

“Anh ấy hả? Anh ấy là...” Khang Mân Quân đang ấp úng suy nghĩ cách giải thích, Phạm Húc Nhật đột nhiên nói ra một câu khiến cô sợ ngây người.

“Vị hôn phu. Tôi là vị hôn phu của cô ấy, Phạm Húc Nhật.”. Tay Phạm Húc Nhật ôm Mân Quân vào ngực, ra vẻ một ý chiếm hữu.

“Phạm Húc Nhật? Anh là chồng chưa cưới của Mân Quân ư?” Lâm Kính Trung không thể tin được kêu lên.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy Phạm Húc Nhật, nhưng cũng sớm nghe danh kẻ nổi tiếng này... chẳng lẽ đó là lý do anh bị ném bỏ ư?

“Anh nghi ngờ sao?” Mặt mày nhảy lên, Phạm Húc Nhật lạnh lùng hỏi. “Hay là anh muốn tới tham dự hôn lễ?”

“Y?” Có cần phải khoa trương như vậy không? Đến hôn lễ cũng lôi ra nói? Khang Mân Quân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phạm Húc Nhật.

“Mân Quân, em vì sắp lấy anh ta mà chia tay với anh sao?” Lâm Kính Trung không thể tin nổi tình cảm của mình vì thế mà chấm dứt.

“Em...” Nói ra có vẻ quá tàn nhẫn, nhưng nếu bảo không phải, chẳng phải sẽ làm tổn thương anh? Khang Mân Quân không có cơ hội lựa chọn, Lâm Kính Trung liền nổi điên.

“Chẳng lẽ vì thân phận địa vị của anh ta cao hơn anh? Mân Quân, em xem đi, anh thực sự rất yêu em! Mặc dù có thể anh không nhiều tiền bằng anh ta, nhưng theo anh, em cũng ăn no mặc ấm như thế, tại sao em lại muốn lựa chọn anh ta?” Túm lấy hai tay Khang Mân Quân, Lâm Kính Trung kích động kêu lên.

Vốn không ai để ý chuyện của bọn họ, nhưng giọng Lâm Kính Trung cuồng dại như thế khiến người ta muốn không chú ý cũng khó.

Vì vậy, trong nháy mắt, cả hội trường trở nên im ắng, tầm mắt của tất cả mọi người dồn về phía này.

“Lâm Kính Trung, anh buông tay ra! Anh đừng như thế được không? Buông em ra!” Khang Mân Quân bị hấn nắm thật đau, dùng sức hất tay ra.

“Mân Quân, quay về với anh đi, anh nhất định yêu em hơn anh ta.” Lâm Kính Trung không chịu buông tay, ngược lại càng nắm chặt hơn.

Thấy cổ tay trắng mịn của Khang Mân Quân có một vết bị siết, mắt Phạm Húc Nhật đỏ rực, hỏa khí bốc lên đầu.

“Dừng tay!” Tức giận tới đỉnh, không kịp chuẩn bị tư thế, Phạm Húc Nhật cầm tức vung tay, túm cổ áo Lâm Kính Trung nhắc bổng anh lên.

“Oái...” Mọi người bị bộ dạng cuồng bạo của Phạm Húc Nhật làm cho giật mình, lập tức sững sờ.

Dĩ nhiên, trong đám người ngây ngốc đó cũng bao gồm cả Khang Mân Quân.

Nói thật, bình thường khuôn mặt lạnh của anh đã đủ uy nghiêm rồi, anh chỉ cần nhàn thêm lông mày cũng đủ dọa không ít người, nhưng hôm nay... anh còn rat ay nữa?

Nếu nói cô hoàn toàn không bị bộ dạng này của anh dọa là lừa gạt! Nhưng, cô biết... Anh vì cô nên mới tức giận như vậy.

Một dòng nước ấm từ tim chạy ra khắp cơ thể, Khang Mân Quân rốt cuộc đã dần hiểu lòng cảm động là gì...

Cô nghĩ, lần này cô thật là tài.

“Anh nghĩ anh là ai? Tại sao tự phụ cho rằng anh yêu cô ấu nhiều hơn tôi?” Câu nói nhảm đó khiến anh không thể chịu được! Trong con người lạnh lùng như băng của Phạm Húc Nhật tóe lửa, thật muốn thiêu đốt kẻ trước mặt.

Cái gì? Anh nói lời này là ý gì? Là đang nói... anh yêu cô sao?

Khang Mân Quân kinh ngạc ngây ngốc nhìn vào Phạm Húc Nhật vẫn còn đang bốc hỏa, trong lòng nhất thời có thật nhiều bong bóng bay lên, hết cái này đến cái khác đều có tên là ... vui sướng.

“Tôi...” Bị Phạm Húc Nhật treo trên không trung, Lâm Kính Trung sợ đến nỗi không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Nếu người thật sự yêu cô ấy, sẽ không làm tổn thương cô ấy!” Hất tay một cái, Lâm Kính Trung như một vật bị ném ra xa.

Choang! Lâm Kính Trung chật vật rơi xuống đụng phải 1 bàn dài đựng thức ăn trong hội trường.

Mọi người đều kêu lên sợ hãi, nhanh chóng lùi ra xa, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên kẻ có bộ dạng thảm hại.

A! Thật là có khí phách! Khang Mân Quân có chút đồng tình với kẻ đang ngồi phịch trên đất.

“Yêu không phải dùng miệng nói là được! Nếu người không bảo vệ được cô ấy, ngược lại còn làm cô ấy bị thương, vậy sao dám nhận là yêu cô ấy?” Phạm Húc Nhật lạnh giọng quát khế, trợn mắt nhìn bóng dáng thảm hại của kẻ kia.

Nghe mấy lời này, ai có thể không cảm động? Ít nhất Khang Mân Quân cảm động đến phát khóc.

Rốt cuộc đã hiểu rõ mình thật vì anh mà động lòng.

Thì ra những phiền loạn, phức tạp nan giải trong lòng kia, toàn bộ là vì cô quá mức để ý đến anh, rốt cuộc lúc này cô đã hiểu rõ.

“Người xem lại mình là cái thứ gì? Người là xã hội đen đến đánh người à? Người cho rằng mình có quyền thế lại có tiền là có thể cướp bạn gái của kẻ khác à?” Thẹn quá hóa giận, Lâm Kính Trung giùng giàng bỏ dẩy cùng với 1 mớ hỗn độn cái loại.

Phạm Húc Nhật tức giận trợn trừng mắt nhìn hấn, toàn thân căng lên.

Đột nhiên, Khang Mân Quân vỗ vỗ ngực anh, anh cúi đầu xuống, nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, trong nháy mắt, mọi tức giận biến mất không còn dấu vết.

“Chuyện này là do em bắt đầu, để em tự mình giải quyết đi!” Cô chưa từng muốn vì ai ra mặt, nhưng Lâm Kính Trung thật chọc giận cô.

Cô không thể tha thứ cho người khác vu oan anh! Lúc trước cô không biết mình vì sao thấy chối tai cũng đã thay anh cãi lại, huống hồ là lúc này?

“Lâm Kính Trung, anh đừng quá đáng! Tôi chia tay với anh chẳng can hệ gì tới anh ấy, anh không cần phải kéo anh ấy vào! Nói cho anh biết, tôi chia tay với anh bởi vì tôi không yêu anh!? Lâm Kính Trung gương mặt lạnh lẽo, Khang Mân Quân nói rất lạnh nhạt.

“Không... ta không tin!” Gầm thét như một con thú bị thương nhưng một chút lực uy hiếp cũng không có.

“Anh tin hay không tôi cũng không quan tâm, tất cả những gì tôi nói là thật! À, quên bổ sung một câu, anh chỉ là một trong những đối tượng tôi lui tới từ trước đến giờ, không phải là kẻ duy nhất biết chứ?” Không muốn làm tổn thương tới anh ta, nhưng vì Lâm Kính Trung đã chọc giận cô trước cho nên không trách được cô ác như vậy.

“Nếu anh đã nghe rõ những gì tôi nói..., về sau đừng làm phiền tôi nữa. Nên nhớ, tôi trước giờ không yêu anh, đừng hi vọng sau đó làm gì!”

“Người! Cô quả là tiện nữ nhân!” Lâm Kính Trung khí nào nhảy lên, bộ dạng vô cùng buồn bực.

Lúc chia tay thường thấy nhất là những lời ác độc, Khang Mân Quân cũng không thèm quan tâm chỉ cười.

“Nếu như vậy, anh để ý đến tôi, chẳng phải là ngu ngốc hay sao?” Dứt lời, Khang Mân Quân cười như một cô gái xấu xa.

Cô lúc này, cái gì thân thiết động lòng người, cái gì hình tượng dịu dàng uyển chuyển đều mất hết, chỉ còn lại một dung nhan hung ác cực độ.

Nhưng đồng nghiệp cũ của cô trước đây không khỏi sững sờ. Không ai tưởng tượng được Khang Mân Quân lại lạnh lùng tuyệt tình đến thế.

“Người!” Lâm Kính Trung tức đến cả mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Tôi làm sao? Cho anh đường lui anh lại không muốn, lại muốn đến mức này rồi không chịu nổi, tôi cũng chẳng còn mặt mũi, lần này anh vui rồi chứ?”

Vốn cô cũng không chán ghét hẳn tới mức đó, cùng lắm là ghét hẳn quá lưu luyến si mê, nhưng lúc này cô lại ghét hẳn đến mức muốn hung hăng đập hẳn một phát.

“Còn nữa..., anh ấy có quyền lại có tiền thì sao? Anh cho rằng, nếu anh ấy vì có những ưu thế này, con gái sẽ chạy theo anh ấy ư? Đừng ngốc nghếch thế được không? Xem khuôn mặt anh ấy lạnh lùng dọa người thế kia, cô nào vì chút điều kiện của anh ấy mà dám lui tới?”

Hả? Nghe câu trước thì như là ca ngợi, thế nào đến phía sau lại thành như thế? Đầu mày Phạm Húc Nhật nhú lại đến mấy tầng.

“Bản tiểu thư nói cho người biết, tôi coi trọng anh ấy, vì anh ấy mặt ác tâm thiện, vì thế mà thích anh ấy! Bất kể anh ấy là xã hội đen, bất kể anh ấy không có tiền không có thế, bất kể khuôn mặt kia có lạnh lùng hay không, tôi vẫn thích! Không cho phép anh có ý kiến với anh ấy, hiểu chưa?”

Khang Mân Quân dùng hết sức gào lên, Phạm Húc Nhật nghe quả là nghiêm túc, Lâm Kính Trung vô cùng sợ hãi còn mọi người xung quanh thì rất cảm động.

Bộp bộp... cũng không biết người nào bắt đầu, cả hội trường bỗng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hả? Bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Khang Mân Quân đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng đứng đờ mắt, không nghĩ mình mắng chửi người khác lại tạo ra nhiều tiếng vỗ tay như vậy.

“Dù sao đi nữa, anh ấy cũng đều tốt hơn kẻ tự cho là thân sĩ giả dối như anh. Hừ! Chúng ta đi!” Khang Mân Quân ngẩng đầu ưỡn ngực, cao ngạo lôi kéo người đi ra.

Vừa bước vào thang máy không một bóng người, Khang Mân Quân đột nhiên ngồi xổm xuống, ảo não kêu: “Trời ạ, mất mặt quá!”

“Có gì mất mặt?” Anh ngồi xổm xuống sát bên phải cô.

“Còn hỏi? Đều là tại anh làm hại!” Khang Mân Quân tối tăm liếc anh một cái, đôi gò má trắng nõn bốc chốc ửng hồng.

“Sao lại tại anh? Anh hại gì em?” Người bình thường vô cớ bị gán tội không thể nào vui mừng, nhưng Phạm Húc Nhật ngược lại tâm tình thật tốt.

Anh vĩnh viễn không bao giờ quên được từng câu từng lời của cô, anh sẽ luôn luôn nhớ câu nói kia của cô – cô chính là thích anh như thế.

Một nụ cười nhẹ nhàng trên môi, Phạm Húc Nhật trong lòng không khỏi rung động, thỏa mãn.

“Anh không nghe thấy em vừa nói gì à? Khang Mân Quân mất hứng nguyền rủa Phạm Húc Nhật một cái.

Cô từ lúc chào đời tới giờ đây là lần đầu tiên tỏ tình.

Cô gào lên như thế, những người xung quanh đều nghe rõ, nếu chỉ có anh không nghe thấy, thì cô khác gì chưa nói lời nào?

“Em có nói gì à?” Phạm Húc Nhật tâm tình cực tốt còn có tâm trạng đùa giỡn.

“Anh!” Khang Mân Quân trợn mắt muốn mắng người, nhưng cửa thang máy bất chợt mở ra, sau đó một loạt ánh mắt kinh ngạc hướng tới, khiến cô lúng túng vội vàng đứng dậy.

“Không thèm nghe anh nói nữa!” Khang Mân Quân bỏ lại một câu rồi đỏ mặt chạy đi.

Bị ném lại phía sau, Phạm Húc Nhật dĩ nhiên bước nhanh hơn, theo sát sau lưng Khang Mân Quân.

Giữa họ còn có lời chưa nói xong, sao có thể để cô đi như vậy?

Không, trái lại lần này anh quyết định muốn thẳng thắn.

Dĩ nhiên, cần thẳng thắn... Ấy là đã sớm bị xao động nhưng anh lại sơ sót bỏ qua...

“Anh đưa em về.”

“Ai muốn anh đưa về chứ?”

“Anh đưa em...”

“Không cần...”,

Dây đưa quẩn quýt, trái kéo, phải kéo, anh chàng muốn đưa cô về nhà, cô nàng cố làm căng từ chối, cuối cùng người chiến thắng đương nhiên là anh chàng, bởi vì con gái căn bản nói không là có, nói từ chối thực chất là muốn được mời chào.

Có điều, suốt dọc đường về, cô không hề mở miệng, anh thì không biết nói thế nào, hai người cứ như vậy trầm mặc trên cả quãng đường, cho đến khi về đến nhà cô.

Anh rất lịch sự đưa cô đến cửa nhà, lưu luyến không muốn rời đi; cô thì cũng chần chừ móc ra chìa khóa, chậm chạp không muốn mở cửa, dĩ nhiên càng không dám mở miệng mời anh ở lại.

Hồ ... ruốt cuộc, anh bắt buộc dĩ phải mở miệng, vì anh biết rõ mình không thể nào cứ thế mà đi được.

“Chúng ta nói chuyện một chút, được không?” Anh quả là người việc gì cũng muốn làm đúng từng bước, nhưng không có nghĩa là sẽ lè mề.

“Gì cơ? Nói chuyện? Cũng được, nhưng mà... không thể để hôm khác sao?” Cô cúi đầu thật thấp, khuôn mặt ửng hồng.

“Không được.” Anh nói giọng tuy nhẹ, nhưng lại tương đối kiên trì.

“VẬY... Chờ em một chút!” Nhanh chóng mở khóa, chặn anh ở ngoài rồi vội vàng vào đóng sầm cửa.

Bị chặn lại ở ngoài, anh không khỏi nhăn mày, không hiểu gì nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt. Ghé tai, bên trong truyền ra tiếng ầm ầm, bịch bịch, anh không khỏi buồn bực.

Có lẽ cô sửa sang lại phòng, không sao, chờ cô một chút vậy! Anh xoay người lại, dựa vào bức tường cạnh cửa, bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Anh là người trầm tính, cũng là người nghiêm túc.

Cho tới giờ, anh đều đặt ra những quy tắc ình, cuộc sống luôn là thói quen, chưa bao giờ vượt khỏi ranh giới, nhưng kể từ sau khi gặp cô, anh đã từ từ thay đổi, thành ra không còn giống với mình.

Những thay đổi này anh đã sớm cảm nhận được, có điều anh chưa bao giờ nghĩ thông suốt tại sao mình lại thay đổi, hoặc có thể nói rằng lúc đầu anh có phần khó hiểu, lại không muốn tiếp nhận, cho nên lựa chọn mặc kệ.

Khi anh ý thức được có cái gì đó khác thường thì lại không muốn suy nghĩ sâu xa, sau đó thì mặc kệ; khi cảm thấy mình vượt ra khỏi những quy tắc bản thân thì lại thu hồi tâm tư; khi anh... Tóm lại, nói thẳng ra là anh không muốn nhìn thẳng vào sự thật là mình đã thay đổi.

Nói đơn giản hơn, anh thừa nhận sự thật của mình là phiền toái.

Thay đổi, nghĩa là phải thích ứng với thói quen mới, sự việc, con người mới, cho nên trước giờ anh không thường thay đổi cũng không thích thay đổi, chỉ là lúc này... anh khó mà có thể tiếp tục giữ được.

Bởi vì lòng anh vốn đã tự tung tự tác, căn bản không kiểm soát được, cuối cùng mặc cho nó chuyển động theo cô.

Anh nghĩ, từ lần đầu gặp mặt, cô đã len lén tiến vào chiếm giữ trái tim anh, rồi sau đó từ từ từng chút xói tái, nuốt trôi cho đến khi hoàn toàn chiếm lĩnh lòng anh mới thôi.

Đúng vậy, đến lúc giật mình nhìn ra thì cô đã chiếm trọn trái tim anh, thế mà anh lại không cách nào đuổi đi được...

Khang Mân Quân luống cuống tay chân, hoảng hốt. Trời ạ, làm thế nào bây giờ? Phòng ở của cô vừa bẩn vừa lộn xộn, làm sao cho người ta vào?

Cô vội vàng cất kỹ tất cả những đồ vật bừa bãi trong phòng.

Ai dà, giấy sao lại nhiều như vậy? Hai tủ giấy to cũng đã nhét đầy rồi, chỗ còn lại phải làm sao? Đi một bước, nhìn một cái, Khang Mân Quân quả thực sắp điên rồi.

Quần áo lót sao lại ở trên bàn sách? Sao tủ lạnh lại có tất chân? Quần áo nhăn nhúm sao đầy trên mặt đất?

Ô ô, cô lúc này thấy hối hận, tại sao muốn anh đứng ngoài chờ? Phòng ốc như thế này có thể cho người vào sao? Anh chắc sẽ bị dọa chết mất.

Đều là tại anh! Anh không đứng tự nhiên muốn vào? Nếu không cô cũng không sợ mất thể diện như vậy.

Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu Khang Mân Quân cảm thấy hối hận vì mình không có sở trường làm việc nhà.

Thật là lạ, trước đây cô căn bản không để ý, tại sao bây giờ lại trở nên quan tâm như thế?

Cô cũng tự biết mình không để ý việc nhà, cho nên mới không cho ai bước vào cửa, sao cô lại không dứt khoát cự tuyệt anh.

Đúng a! Ngay cả Nhâm Mẫn, cô cũng không cho bước vào cửa, tại sao lại muốn anh đi vào? Ôm một đồng hồ linh tinh trên tay, Khang Mân Quân nghiêm túc nghĩ ngợi.

Cánh cửa kia được cô lấy làm công cụ che dấu bản thân, ngăn cách với mọi người. Vậy mà giờ phút này, chỉ vì câu nói của anh “Chúng ta nói chuyện một chút, được không”, cô lại để cho anh vào?

Cô thật ra cũng có thể dẫn anh đến chỗ khác nói chuyện, vậy mà cô lại không nghĩ tới, vội vàng vù vù phi vào cửa, sau đó lại hoang mang sợ hãi thu dọn cái đồng hồ bừa bãi bản thủ này.

Từ lúc nào mà anh trong lòng cô lại bắt đầu trở nên quan trọng như thế? Quan trọng đến mức, cô nguyện ý để anh đi vào cánh cửa này?

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang khép, Khang Mân Quân vừa nhăn mũi vừa nheo mắt.

A... mặc kệ đi,... nếu anh nhìn thấy tình huống thật sự mà nói ra lời hoảng sợ, cô sẽ nhận!

Dù sao hôm nay cô cũng đứng trước mặt mọi người hiện nguyên hình là một cô gái chanh chua, lộ tẩy thêm là người bừa bộn thiếu sạch sẽ nữa cũng thế mà thôi.

Hai tay ném một cái, cô đem toàn bộ đồ vật ném vào gầm giường...

10. Chương 10

“Anh thật sự muốn vào à?” Kéo cửa ra, Khang Mân Quân mở đầu bằng một câu.

Đứng ở trước cửa, Phạm Húc Nhật cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghiêm túc dị thường.

Thế nào? Trong nhà cô không có nhiều người? Ngẩng mặt lên, Phạm Húc Nhật đại khái đã đoán được tám chín phần. Anh nghĩ, chỉ là nghe cô vừa rồi ở trong nhà lách ca lách cách, anh cũng đoán sơ sơ được bên trong là tình cảnh gì.

“Có thể đi vào không?” Đôi môi nở một nụ cười nhàn nhạt, Khang Mân Quân thấy ngây ngốc.

Phanh! Thẳng thắn! Nhịp tim như đánh trống, Khang Mân Quân phát hiện mình đối với anh mỗi lúc một mê muội rồi. Trời ạ, anh cười lên thật sự rất đẹp trai.

Cái gì? Không phải chứ, hiện tại cũng không phải lúc tỏ ra háo sắc! Vung tay lên đầu, Khang Mân Quân thu hồi tinh thần, lần nữa thể hiện gương mặt nghiêm túc.

”Em nói trước, anh không được chê, không được suy nghĩ, không được dùng ánh mắt xem thường, không được...”. Khang Mân Quân ném ra một đồng lớn “Không được”, nhưng chưa kịp nói xong, Phạm Húc Nhật đã xem như biết cả, lách phía bên cạnh cô đang hoảng đi vào.

Vừa bước vào căn phòng nhỏ của Khang Mân Quân, cảm giác đầu tiên của Phạm Húc Nhật là... thật nhỏ, hẹp quá.

Bước qua cửa, phía bên phải là phòng tắm, bên trái là một cái bàn nhỏ để đồ, vào trong một chút phòng được chia làm đôi, căn buồng nhỏ phía sau chắc là phòng ngủ, đằng trước là phòng khách nhỏ.

Nhìn một lượt không tới mười giây, Phạm Húc Nhật đã xem trọn căn hộ. Căn hộ tuy nhỏ, nhưng thiết kế hợp lý, chỉ có điều chủ nhà... Tầm mắt anh rơi vào mớ đồ vật hỗn độn trong phòng ngủ.

“Đừng nhìn, em vừa mới thu”. Thoáng chạy qua bên người anh, Khang Mân Quân ra sức kéo cửa phòng lại.

Rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị xem thường, sao cô còn thấy buồn bực?

Ai! Đây là kết quả của việc quá mức để ý một người sao? Làm ình tâm ý hoảng loạn, thật là mệt mỏi.

“Em biết anh đang nghĩ gì, anh cho rằng em là một cô gái hồng bét đúng không?” Cúi đầu thật thấp, Khang Mân Quân nói giọng rất buồn bực.

Không thấy bên kia trả lời, tâm tình Khang Mân Quân càng tệ hơn.

Chưa từng để ý tới suy nghĩ của người khác như vậy, nhưng lúc này cô thật quan tâm. Bởi vì cô muốn biết, nhìn thấy thế này, anh có muốn bỏ chạy hay không?

“Không sao, nếu anh không chịu nổi thì thành thật nói ra, dù sao em cũng vốn dốt nhất là làm việc nhà, cũng không sợ người ta chê cười.” Không sợ mới là lạ! Chỉ là muốn giữ thể diện nên mới mạnh mẽ nói ra những câu này.

Thấy đầu cô ngày càng cúi thấp, Phạm Húc Nhật không khỏi cười ngặt nghẽo. Trời ạ, anh cảm thấy cô thực sự... thật là đáng yêu! Cô có thói quen tự biên tự diễn, mà anh lại thấy như xem hài kịch mà bật cười.

“Nếu anh cười thì ý em là sao?” Phạm Húc Nhật lại quay về với giọng lạnh lùng như ngày thường, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện ngay bên trong đó một sự dịu dàng.

“Cái gì?” Nghe trả lời như vậy, Khang Mân Quân mãnh liệt ngẩng đầu. Vừa nâng được đầu lên, nhịp tim của cô lại suýt nữa ngưng vài nhịp.

Trời ơi, người đàn ông này... Người đàn ông này không phải là không thích cười sao? Vậy sao hôm nay lại nhìn cô cười dữ dội như vậy? Thật là, hại cô như bị điện giật, hoa mắt chóng mặt, suýt không thở được.

Ra sức lắc đầu, Khang Mân Quân thử làm cho lòng mình vững vàng trở lại.

“Nhìn em như thế, có phải anh cảm thấy em không giống con gái tí nào không?” Thật ra, nói một cách thẳng thừng là cô đang tự ti.

Mặc dù không biết nấu cơm, không biết làm việc nhà cũng không sao nhưng một người có dáng dấp của mẹ hiền vợ đảm như cô lại không hề biết làm những việc này, đó mới là sai lầm lớn.

Cái gì mà em chắc chắn làm tốt việc nhà, cái gì mà tài nấu nướng của em chắc rất tuyệt, cái gì mà ai làm chồng em chắc chắn rất hạnh phúc... Quý ý..., Xem phòng ngủ của cô đi, có Thánh mới dám lấy cô.

Đều bị những người khác gây áp lực như thế, khiến cô không thở nổi, mới làm cho cô không dám cũng không muốn lập gia đình, cho nên chỉ tự nói với mình... yêu, nói chuyện một chút là tốt rồi.

“Em để ý chuyện đấy lắm à?” Thấy bộ mặt tự ti của cô, Phạm Húc Nhật có chút đau lòng.

Anh nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, không muốn cô vì mấy chuyện nhỏ này làm cho bất an.

“Không để ý cũng sẽ bị nói đến để ý...” Khang Mân Quân bĩu bĩu môi, nhìn chằm chằm mặt đất. Không dám nhìn anh, bởi vì cô không muốn thấy sự khinh miệt trong mắt anh.

“Có người ghét bỏ em à?” Ngón tay dài chuyển qua chiếc cằm nhọn, nâng mặt cô lên, Phạm Húc Nhật muốn cô nhìn vào mắt mình.

“Không có... nếu có ai ngại nói ra, anh tuyệt đối là người đầu tiên!” Đáng ghét, cô cũng không muốn nhìn anh, sao anh cứ ép cô phải nhìn a! Ánh mắt Khang Mân Quân chuyển động, chính là không muốn nhìn thẳng vào mặt anh.

“Hả?” Cô nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ... Đột nhiên, một tia vui mừng như diên xẹt qua lòng anh, Phạm Húc Nhật không khỏi cười thêm lần nữa. “Anh là người đầu tiên vào nhà em sao?”

“Vâng, đúng rồi, anh là người đầu tiên thấy bộ mặt thật của em á!” Nhẹ nhàng trả lời, Khang Mân Quân ghét nghe nụ cười của anh, cảm giác như đang cười nhạo cô.

Nhìn thấy cô tức giận ra mặt, đôi môi đỏ mọng dẩu ra, Phạm Húc Nhật càng cười to hơn... lần này trong nụ cười có cảm giác thỏa mãn.

Anh vươn tay, ôm cô vào lòng, rồi nhẹ giọng cười nói: “Anh rất vui! Được trở thành người đầu tiên được em mời đến nhà, anh thực sự rất vui.”

“Dạ?” Có cái gì không đúng! Anh này có phải là không hiểu tình huống này không? “Anh, không phải sẽ cảm thấy có ... có cảm giác bị lừa à?”

“Sao anh lại phải có cảm giác đấy?” Phạm Húc Nhật cười hồi ngược lại.

“Bởi vì trông em như thế nhưng thực tế là... như vậy!” Khang Mân Quân chỉ về phía một núi đồ đạc hỗn độn trong phòng, mặt đỏ bừng.

“Cái gì mà dạng này dạng kia? Anh nghe không hiểu cũng không muốn hiểu, anh chỉ biết là anh thích em thôi.” Cũng giống như cô, anh muốn cho cô biết anh cũng cam kết như vậy.

“Ách? Anh...” Khang Mân Quân khuôn mặt ửng hồng, kinh ngạc ngáy ngốc nhìn chăm chú vào đôi mắt chân thành tha thiết của Phạm Húc Nhật.

Cảm giác hạnh phúc là gì? Chính là nghe được những lời nói ngọt ngào chết người mà lại không thấy ghê tởm, chỉ cảm thấy thật vui vẻ thỏa mãn... Ha ha, Khang Mân Quân không khỏi nghi ngờ cười ra tiếng.

“Thật ư?” Đôi bàn tay nhỏ bé của cô áp lên má mình, cảm thấy nóng bỏng.

“Nếu em thích anh chính là anh, thì anh cũng thích em chính là em.” Nói ra được lần thứ nhất, thì lần thứ hai thật dễ dàng.

“Anh thật không ngại ư? Em làm việc nhà nửa điểm cũng không được! Cái gì mà nấu cơm, quét dọn, ... em đều không biết làm” Một lần nữa xác nhận, Khang Mân Quân ra sức nhấn mạnh sự vụng về của mình.

Di ngón tay lên đôi môi đỏ mọng đang lẩm nhẩm của cô, Phạm Húc Nhật cúi người, cụng trán anh vào trán cô, “Thế em có để ý anh không? Trông anh lạnh lùng, dừ dừ, nhăn mày cái liền giống như hung thần ác sát, đứng bên cạnh anh như bị một tảng băng dày bao quanh, em có để ý không?”

“Em không!” Ra sức lắc đầu, Khang Mân Quân vội vàng kéo tay anh, nhanh chóng đáp lại.

“Thế còn gì? Em có thể tiếp nhận nh như thế, nên anh cũng tiếp nhận em như vậy, sao cần để ý chứ?” Phạm Húc Nhật đối với câu trả lời của cô, tương đối hài lòng.

“Con người ai chẳng có điểm không tốt, trên đời làm gì có người nào thập toàn thập mỹ, mọi người tìm kiếm nửa kia là người có thể yêu cả cái xấu của mình.”

Trời ạ, người đàn ông này thật quá tuyệt vời! Lời của anh thật khiến người ta cảm động, cảm thấy oan ức, Khang Mân Quân lại không nhịn được muốn khóc.

“Nhưng anh chỉ là mặt trông dễ sợ tí thôi, thật ra thì lại dễ bắt nạt! Bị em lôi xuống nước cũng không đồng ý, bị em mắng cũng không nói gì, anh căn bản là người tốt! Nhưng mà em...”

Nghe Khang Mân Quân nói, Phạm Húc Nhật không khỏi cau mày. Thế nào cô này cứ đặng trước khen, đặng sau phê bình?

Bất đắc dĩ lắc đầu, Phạm Húc Nhật chỉ có thể không thềm để ý, ai bảo anh tự chọn cô!

Còn cô, từ trước đến giờ không thềm che đậy miệng, anh lại không cần để ý. Cho nên cứ thế nói.

“Suyt!” Bàn tay anh lại một lần nữa lau đôi môi đỏ mọng của cô. “Quên nói với em, việc nhà anh rất lành nghề, cho nên em sẽ không sao cả, có anh làm là tốt rồi.”

“Y?” Khang Mân Quân trợn xanh mắt, lần nữa ngậy ngốc.

Căn nhà Tân Thiên Địa phía Bắc

Không một chút bụi bẩn, sang sửa sạch sẽ, sạch đến mức không giống một căn nhà, Khang Mân Quân kinh ngạc vô cùng.

Không thể tin được khi cô đến khung cửa sổ sát mặt đất, lấy ngón trỏ xẹt qua tầng kính rồi nhìn kỹ... Trời ạ! Khổng định người đàn ông này vô cùng chịu khó.

Thật ngay cả một hạt bụi cũng không có! Thật không hiểu được anh ta làm thế nào được như vậy? Cô phục sát đất.

Vòng qua phòng khách sạch sẽ chỉnh tề như hàng mẫu, Khang Mân Quân cảm giác mình giẫm lên cũng thật tội lỗi, vì thế đành rón rén nhón mũi chân đi qua đi về phía phòng bếp.

“Oa...” thật chói mắt! Mắt bị một tia sáng chiếu qua, Khang Mân Quân không chịu được đưa tay lên che.

“Thế nào?” Đang bận rộn trong phòng bếp, Phạm Húc Nhật không bị dọa bởi tiếng kêu của Khang Mân Quân, vẫn đang tìm đồ ăn trong tủ lạnh.

“Anh... đến phòng bếp cũng phải sáng bóng như vậy?” Trời ạ, có chuyện gì xảy ra với tên đàn ông này?

“Có vấn đề gì à?” Phạm Húc Nhật nghiêng đầu cười nhẹ với cô, sau đó xoay người lại bận rộn làm việc của mình.

“Không phải! Tủ lạnh cũng sạch như thế?” Khang Mân Quân hoàn toàn sững sờ.

“Tủ lạnh là để đồ ăn, không lau sạch chút sao được?” Phạm Húc Nhật cười đáp lại, không chút phật lòng với thái độ kinh ngạc của Khang Mân Quân.

Sạch sẽ chút thôi ư? Anh ta căn bản là thích sạch sẽ quá đáng.

Còn chỗ của cô, đừng nói là không nhìn nổi, nếu có nhìn được cũng loạn. Hơn nữa đừng nói bụi bặm, ngay cả mạng nhện cũng có một đống.

Thì ra còn có loại con gái cái gì cũng không biết như cô, còn có cả loại đàn ông cái gì cũng biết như anh? Ha ha... Thật là lúng túng! Cô phải tự kiểm điểm 1 chút không phải sao?

“Cái đó... anh có muốn em giúp một tay không?” Lần đầu lương tâm phát hiện, thấy anh bận rộn cô có khổ chút cũng anh dừng muốn giúp.

“Em không phải nói là không biết làm sao?” Phạm Húc Nhật ngoảnh mặt lại, chăm chú nhìn cô.

“Không biết cũng có thể học mà!” Một đại nam nhân còn làm được, huống hồ là đàn bà như cô sao học không được chứ? Không phải mọi người đều nói bàn tay phụ nữ thường khéo léo, chắc cô sẽ làm được.

Ngẫm nghĩ một lúc, Phạm Húc Nhật cảm thấy cũng không có gì bất ổn, liền gật đầu đầu ý.

“Tốt lắm, em đem tôm rút ruột, rửa sạch rồi để cho ráo...”

“Á? Cái gì?” Anh nói thật dễ dàng nhưng cô nghe không hiểu gì. Khang Mân Quân nhíu mày, nắm đầu trông rất khổ sở.

Phạm Húc Nhật thấy bộ mặt mờ mịt của Khang Mân Quân chỉ cảm thấy trên đầu có ba vạch thẳng.

“Vậy em rửa sạch cải trắng là được rồi, rửa sạch sẽ rồi bóc từng lá rồi bỏ vào nồi nước sôi luộc.”

“À? A, được...” Xoay người lại, Khang mân Quân lại ngấn người trước bồn rửa bắp cải trắng.

“Sao thế?” Thấy cô còn chưa bắt đầu, Phạm Húc Nhật có chút lo lắng. Anh đáng ra không nên đồng ý để cô giúp một tay, bởi anh như đang khảo sát cô.

“Cái này...” Tay chỉ cải trắng, Khang Mân Quân nhú chặt lông mày. “Lột ra trước hay là rửa trước?”

Tại sao nghe tả đơn giản như vậy mà cô lại cảm thấy khó khăn? Khang Mân Quân cảm thấy thật thất bại.

Nhìn bộ dạng thất vọng của cô, Phạm Húc Nhật có chút không đành lòng.

“Không sao, cái đấy anh làm được rồi.” Đảo mắt một vòng, Phạm Húc Nhật tìm công việc đơn giản hơn. “Em có thấy đậu kia không? Em cắt nó ra, sau đó lau khô nước, rồi...”

“A, được”. Cái này đơn giản, chỉ là cắt đậu mà thôi! Khang Mân Quân rốt cuộc đã cười được rồi, cô cầm lấy dao, đến túi bọc đậu cũng không bỏ đi, trực tiếp băm xuống... Phạm Húc Nhật sững sờ tại chỗ, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Đợi đã nào...!” Anh đứng dậy, cầm lại dao, Phạm Húc Nhật vội đẩy cô ra ngoài. “Thôi anh làm được rồi, em ra ngoài xem TV, đợi lát nữa xong sẽ gọi em”.

“A, nhưng em muốn giúp anh...” Bị đẩy ra khỏi phòng bếp, mặt Khang Mân Quân ỉu xiu.

“Anh biết là em muốn giúp một tay, có lòng là được rồi, thật đấy”

“Nhưng em...” Khang Mân Quân còn chưa chịu từ bỏ, mắt vẫn nhìn vào hướng phòng bếp.

“A, anh đột nhiên nghĩ ra, anh còn thiếu vài nguyên liệu, em sang siêu thị bên cạnh mua giúp anh được không? Phạm Húc Nhật đẩy cô ra trước cửa.

“À vâng, anh muốn mua cái gì?” Anh mà không nói thế, cô có muốn giúp làm một chân chạy cũng không xong.

“Anh cần hành, tỏi, gừng, hạt tiêu, dấm đen, dấm trắng và nước tương...” Mở cửa ra, anh nói một chuỗi đồ cần mua rồi đưa cô ra ngoài, không quên giao chìa khóa cho cô.

“Nhớ được không? Nếu không nhớ được, em cứ hỏi đại một ai đó, xem nấu ăn cần những gia vị căn bản nào? Thế nào cũng có người nói cho em biết, cứ từ từ mua, không cần vội, thế nhé, bye!”. Khép cửa lại, Phạm Húc Nhật để Khang Mân Quân đang chưa hiểu cái gì ở ngoài cửa rồi vội vàng chạy vào phòng bếp.

Xem ra, động tác của anh phải nhanh một chút, nhờ cô trở về quá sớm, lại chạy tới nói muốn giúp một tay.

Haizz, cũng không phải anh không muốn cho cô làm, mà là không nỡ nhìn cô khổ sở như thế.

“Á, Anh đây là có ý gì?” Nhìn chằm chằm vào cái bàn đầy món ăn ngon, Khang Mân Quân không thể tin được kêu lên.

“Sao? Không muốn ăn à?” Ngồi ở ghế chủ nhà, Phạm Húc Nhật không hiểu nhìn về mặt bực mình của Mân Quân.

“Anh nói thiếu nguyên liệu, muốn em đi mua, kết quả đây?”. Khang Mân Quân tức giận gơ hai túi đồ to tướng lên.

“À, em ra ngoài rồi anh mới phát hiện trong nhà vẫn còn, cho nên...”

“Anh đủ rồi nha! Anh coi em là trẻ lên ba à?” Lời giải thích của Phạm Húc Nhật khiến Khang Mân Quân càng tức giận. “Chê em vướng tay vướng chân thì cứ nói, sao anh phải dùng thủ đoạn này dụ dỗ em?”

Nếu anh trực tiếp thừa nhận, cô sẽ không tức như vậy? Nhưng anh lại dùng thủ đoạn dành cho đứa trẻ con đây đối phó với cô, cho nên cô mới nổi giận, rốt cuộc anh có hiểu hay không?

Vòng qua bàn ăn, Khang Mân Quân mang đồ để vào phòng bếp rồi xoay người đi ra ngoài.

“Em đi đâu?” Phạm Húc Nhật vội vàng đứng dậy ngăn, mang cô bé còn đang tức giận khóa vào trong ngực.

“Về nhà!” Ra sức đẩy Phạm Húc Nhật không được, Khang Mân Quân càng tức giận. “Bỏ tay ra, em phải đi.”

“Đừng như vậy, em đi rồi, nhiều đồ ăn thế này ai giải quyết cho anh?” Biết mình đuối lý, Phạm Húc Nhật đành phải xuống nước.

“Ai thèm quan tâm anh! Ăn no chết luôn đi! Buông tay ra!” Khang Mân Quân uốn người, định nói rộng khoảng cách với anh.

Đồ xấu xa đáng ghét! Cho là mình cao lắm không ra nổi a? Hừ, không có một thân đầy sức mạnh, cô tức muốn chết.

“OK, OK, anh xin lỗi, được không?” Rất dễ nhận thấy, xuống nước còn chưa đủ, anh không còn cách nào ngoài ăn nói khép nép cả.

“Hừ!” Một câu nói xin lỗi là xong à? Không có cửa đâu, Khang Mân Quân ngoảnh đầu, không thèm để ý đến anh.

Ôi! Con gái, thật khó phục vụ! Nhưng là anh tự chuốc lấy, còn trách ai? Vạn bất đắc dĩ, Phạm Húc Nhật thở dài thườn thượt trong lòng.

“Được rồi, phải làm sao thì em mới không tức giận?” Trước đây, anh không có nhượng bộ ai bao giờ, nhưng vì cô, anh lại nguyện ý lui nhiều bước.

Vậy cũng đại khái cho là do di truyền đi. Ở Phạm gia, đàn ông luôn cưng chiều phụ nữ lên tận trời. Họ nói đó là biểu hiện của yêu thương chân thành, cho nên ai cũng cam tâm tình nguyện.

Mà anh, cũng không có ngoại lệ.

Có cô bên cạnh, anh cũng cảm ấy thoải mái an tâm lại vui vẻ, đây là loại cảm giác trước nay chưa từng có, cho nên anh cũng nguyện ý cưng chiều cô vô điều kiện, chỉ cần cô vĩnh viễn ở bên cạnh anh là được.

“Không tức giận? Không có đơn giản đâu nhé.” Hung hăng đâm vào ngực Phạm Húc Nhật, Khang Mân Quân đang tức giận nhưng hỏa khí rõ ràng đã dịu bớt.

“Anh có biết em mệt thế nào không? Xách mấy cái thứ kia, em đau cả lưng! Đến siêu thị như đứa ngốc chẳng biết đồ đặt ở đâu, kết quả đi lần mò hết chỗ này chỗ khác bao lâu mới tìm được đủ.”

“Cái đó... Em không thấy phía trên có chỉ dẫn từng khu à?” Đây là nguyên nhân cô đi hơn 1 tiếng đồng hồ?

Anh còn tưởng cô đi dạo vui lắm, cho nên mới đi lâu như thế, không nghĩ là vì không tìm được đồ.

“Làm gì có cái chỉ dẫn nào? Em không nhìn thấy!” Khang Mân Quân mở to mắt nguyền rủa Phạm Húc Nhật.

“Em cũng không ngẩng đầu lên nhìn à? Phía trên lúc nào cũng có chỉ dẫn.” Siêu thị bây giờ cũng sắp xếp từng khu rõ ràng, đầu nào đi lối nào để sản phẩm gì, tất cả đều xem cái hiểu ngay.

Cái gì? Có chỉ dẫn à? Sao cô không nhìn thấy nhỉ? A! Cô lại cầm đầu hùng hục đi tìm.

“Ừm hừm, em không biết á! Em không có đi siêu thị bao giờ, ai biết bên trên có chỉ dẫn.” Sắc mặt bỗng bừng đỏ lên, Khang Mân Quân đã bớt lớn tiếng.

“Em không đi siêu thị bao giờ? Vậy bình thường em mua đồ dùng ở đâu?” Nghe Khang Mân Quân trả lời, Phạm Húc Nhật ngạc nhiên.

“7-11 ý! Tầng dưới nhà em có cửa hàng tiện lợi, em mua ở đó được rồi sao phải đi siêu thị?” Khang Mân Quân lại ra vẻ hợp lý hợp tình, Phạm Húc Nhật lại giật mình kinh ngạc.

“Em... Em nói đúng!” Anh rất muốn nói cho cô biết, cô thực sự là thế gian có một, nhưng vừa thấy ánh mắt giận của cô, Phạm Húc Nhật vội vàng đổi lời.

“Được rồi, anh không cần miễn cưỡng đồng tình á..., Em biết rõ không đi siêu thị bao giờ rất đáng ngạc nhiên, được chưa!” Rõ ràng cái mặt muốn cười cô còn phụ họa cho cô.

Khang Mân Quân ra sức đánh vào cái kẻ không thành thật kia.

“Điều này cũng không sao, không quen cũng được, dù sao đã có anh biết rồi...” Nắm được đôi tay hung hăng của cô, Phạm Húc Nhật cười dịu dàng, Khang Mân Quân nhất thời mất hồn.

Cái gì? Không phải chứ, cô còn đang tức giận! Khang Mân Quân liền rút tay lại.

“Anh cho là cười một cái, em sẽ hết tức giận à? Không có á..., em không dễ tính như vậy. Anh làm em bực mình rồi nói một tiếng là được à! Sao dám bắt nạt em?” Một đôi mắt đầy oan ức, Khang Mân Quân giận dữ nói.

“Được, anh thừa nhận đã cố tình để em đi, nhưng em có biết vì sao không?” Phạm Húc Nhật cúi đầu dịu dàng nhìn Mân Quân, thấy cô cả người như sắp tan chảy. “Anh không muốn thấy khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của em, nó khiến anh đau lòng.”

Phạm Húc Nhật không chỉ ánh mắt dịu dàng mà lời nói cũng hết sức ngọt ngào, không muốn say chết mặt ngọt này cũng khó.

“Em...” Nghe thấy những lời này, cho dù có tức giận hơn nữa cũng đều tan thành mây khói. Lúc này Khang Mân Quân chỉ cảm thấy vô cùng cảm động, đến nỗi không nói thành lời.

“Không cần phải bức bách mình phải trở nên tháo vát, được không? Như em là tốt lắm rồi! Cho nên cứ giữ nguyên như thế.” Đôi tay xoa nhẹ hai má cô, Phạm Húc Nhật tình cảm nồng nàn, Khang Mân Quân cũng mừng rơi nước mắt.

“Em cái gì cũng không biết, anh còn nói được à? Đồ ngốc...” Lời mắng mỏ vừa ra khỏi miệng nhưng lại toát nên sự ngọt ngào vui sướng. “Vì em không biết nên anh mới có cơ hội thể hiện, thế có gì mà không tốt?” Phạm Húc Nhật bên môi nở một nụ cười, căn bản không thêm để ý vừa bị mắng.

“Em bây giờ mới biết, anh thật ra rất biết nói chuyện nha! Bình thường đáng vẻ lạnh lùng, không ngờ miệng lại toàn lời ngon tiếng ngọt.” Khang Mân Quân liếc mắt trách móc anh.

“Hết giận rồi hả?” Thấy cô nở nụ cười, Phạm Húc Nhật biết tranh chấp đã kết thúc.

“Anh nói thế rồi, em còn giận thế nào?” Được dỗ dành như thế, ai còn giận được nữa? Vui vẻ còn không kịp, đâu còn hơi giận anh nữa.

“Vây ăn cơm thôi nhé?” Dẫn cô ngồi vào ghế, Phạm Húc Nhật vội bưng cơm lên lấy lòng.

“Đương nhiên là muốn ăn á! Vừa ra sức mắng anh như vậy, em đói bụng rồi!” Nhận lấy bát đĩa, lòng Khang Mân Quân tràn đầy mật ngọt.

“Vây thì ăn nhanh đi! Đói bụng là không được.” Ngồi bên cạnh cô, Phạm Húc Nhật vội vàng làm người cao thượng, gấp cho cô một đồng thức ăn.

Nhìn bát cơm với đầy món ăn trên tay, trong lòng cô tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, khiến cô cảm động không nói lên lời chỉ có thể cúi đầu thưởng thức phần ngọt ngào này.

Sao cô lại may mắn đến thế? Lại gặp được một người đàn ông tốt như vậy...

11. Chương 11

Núi băng vạn năm tan chảy, đối với nhân viên Phạm Thị mà nói đây là một chuyện vui nhất quả đất, nhưng kỳ lạ cũng có người không được thoải mái.

“Chưa đến lúc nghỉ trưa, sao em đã lên rồi?” Thấy Khang Mân Quân không thêm gõ cửa tự xông vào, Phạm Húc Nhật liếc đồng hồ, nhìn cô khó hiểu.

Khang Mân Quân không lên tiếng, chỉ đứng trước bàn làm việc của anh, đôi mắt đẹp nguy hiểm nheo lại.

“Thì sao?” Khang Mân Quân có chút kỳ dị, nhưng Phạm Húc Nhật cũng không rõ nguyên nhân.

“Anh!” Khang Mân Quân chỉ tay về phía anh, rất tức chỉ muốn mắng thật to, nhưng lại không biết mắng thế nào đành thu tay về.

Cô biết không phải lỗi của anh, nhưng vấn đề là tại anh a!

Ở trong phòng làm việc rộng rãi đi đi lại lại, Khang Mân Quân cố gắng hít thở kiềm chế tức giận.

“Anh? Anh làm sao?” Phạm Húc Nhật bộ mặt khổ sở, anh căn bản không biết đang xảy ra chuyện gì.

Khang Mân Quân không trả lời nghi vấn của Phạm Húc Nhật, cô nóng nảy đi tới đi lui, miệng thì lẩm bẩm, Phạm Húc Nhật hoang mang nặng nề.

“Đừng đi lại như thế nữa! Em giận anh, ít nhất cũng phải cho anh biết lý do chứ?” Ra khỏi chỗ ngồi, Phạm Húc Nhật chặn trước mặt Khang Mân Quân, ngăn bước chân nóng nảy của cô.

“Em... anh... ưm ừm, em không biết nói thế nào á!” Đẩy anh ra, Khang Mân Quân tiếp tục đi lại.

“Không biết nói thế nào?” Một dấu chấm hỏi từ trên trời rơi xuống, Phạm Húc Nhật vừa bực mình vừa buồn cười.

Cô này trả lời cái gì thế? Không biết nói thế nào nhưng lại đến đây nổi dóa với anh? Nàng đại tiểu thư này có buồn cười hay không chứ? Vậy mà, người dung túng cho cô lại... chính là mình.

“Em không biết nói thế nào thì có thể nào nói hết thế ấy đi.” Phạm Húc Nhật kéo tay Khang Mân Quân, lần nữa định giữ cô đứng lại.

“Em...” Cái gì? Nên nói thế nào mới phải? Khang Mân Quân nhướn mày khổ não, không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

“Nguyên nhân gây ra?” Bất đắc dĩ thở dài, Phạm Húc Nhật không biết làm gì khác hơn là hỏi từ đầu.

“Là...” Vừa bắt đầu, chưa kịp có đoạn sau, thần sắc Khang Mân Quân lại càng trở nên kỳ quái.

“Là? Là cái gì?” Phạm Húc Nhật rất có kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

Phải nói sao? Nói thực thế nào? Nên nói làm sao? Nếu không nói thì trong lòng sẽ tức lắm a! Ai nha, chẳng thèm quan tâm tới đồ khỉ gió anh, đằng nào cũng đã nói! “Em vừa nghe có người nói chuyện của anh, càng nghe càng mất hứng, sau đó liền tức đến đây!” Khang Mân Quân vội vàng nói một tràng, nhưng Phạm Húc Nhật lại không nhịn được cười.

“Chỉ nói đến anh mà em lại tức giận đến vậy?” Thấy cô vì anh mà bất bình, trong lòng anh thật cảm động.

“Em không cần để ý, chỉ là mấy lời đồn đại vớ vẩn, cần gì để ở trong lòng? Còn nữa, những lời bình phẩm kia cũng không phải không có lý, anh đúng là tướng mạo dọa người, khí thế cũng làm người ta khiếp sợ.”

“Em có nói với anh chuyện này đâu a! Em giận là vì anh lại đi tươi cười với người khác ý!” Khang Mân Quân đỏ mặt, vừa nói xong Phạm Húc Nhật giật mình.

“Em...” Phạm Húc Nhật thật lâu cũng tìm lại được giọng nói.

Anh không nghĩ tới sẽ nghe được những lời ghen tuông này của cô, nhưng không thể phủ nhận niềm vui sướng trong lòng đã lên cao vút.

“Đúng rồi đúng rồi, là em không phóng khoáng, là em đang ghen! Mặc dù anh cười rất đẹp trai, nhưng em không muốn anh cười cho người khác nhìn.” Lại đẩy Phạm Húc Nhật ra, Khang Mân Quân bắt đầu đi tới đi lui.

“Em cũng biết là mình nói với anh cười nhiều một chút có thể sẽ tốt hơn, nhưng anh biết không? Em phát hiện anh ngày càng cười với nhiều người, lại đa số là nữ giới, cho nên tâm tình của em ngày càng không tốt”. Khang Mân Quân cúi đầu, càng đi càng nhanh, phiền não cũng càng tăng.

“Em biết rõ như vậy không tốt, em không nên để mất như thế! Nhưng em...ừ...” còn chưa có cơ hội nói hết câu đã bị Phạm Húc Nhật dùng môi chặn lại thật mạnh.

Hành động của Phạm Húc Nhật làm cho Khang Mân Quân đột nhiên choáng váng, chỉ có thể nghi ngờ trốn to mắt, nhìn khuôn mặt gần sát trong gang tấc.

Rất tốt, cô ruốt cuộc cũng bình tĩnh lại. Phạm Húc Nhật lúc này mới chậm rãi lùi ra, hai mắt đầy tình ý nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô.

“Nếu em không thích anh cười! Vậy anh sẽ không cười! Nhưng ngược lại, anh có thể yêu cầu em một chuyện không?” Tay trái xoa mẹ má phẩn, Phạm Húc Nhật nhỏ giọng yêu cầu điều kiện trao đổi.

“Cái... chuyện gì?” Nhịp tim đang đập mãnh liệt, Khang Mân Quân lắp bắp mãi mới mở miệng được một câu.

“Không được thân mật quá với những người đàn ông khác”. Nếu cô để ý anh, thì anh không lẽ không để ý cô? Mà trên thực tế, anh đã để ý từ lâu, chỉ là không biết nói thẳng ra như thế nào.

Bây giờ, tự nhiên cô nhắc đến vấn đề này, nên anh cũng nói theo vào. Quy tắc tình yêu của người khác như thế nào anh không rõ lắm cũng không muốn theo, nhưng anh kiên trì là hai người phải bình đẳng với nhau.

“Cũng thế?” Nghe được ngữ điệu cũng chưa như bản thân, Khang Mân Quân có chút ngây ngốc.

“Ghen tỵ không phải là lợi ích riêng của phụ nữ, đàn ông thật ra cũng rất dễ mất”. Vén sợi tóc rủ xuống bên má cô, Phạm Húc Nhật thẳng thắn nói.

“Hả?” Thật hay giả? Anh ấy lại thẳng thắn như thế? Khang Mân Quân mỗi lúc một kinh ngạc, nhưng cũng ngày càng cảm nhận được mình đã đào được của quý.

“Thật ra thì, anh vô cùng muốn biết...” Dừng một chút, ngẫm nghĩ hồi lâu, Phạm Húc Nhật quyết định nói nốt: “Em rốt cuộc có bao nhiêu bạn trai?”

“Hả?” Nghe Phạm Húc Nhật nhắc tới, Khang Mân Quân ghen hòng nhìn anh trân trối, đột nhiên nhớ lại những người đó.

Trời ạ! Anh không nói, cô thiếu chút nữa quên mất là những bạn trai kia.

Trước đây bên cô cũng cố định có vài người, bởi vì cô thích cảm giác có người bên cạnh. Nhưng từ lúc nào, cô bắt đầu không cần những người đó rồi?

Khang Mân Quân bình tĩnh nhìn anh, cô nghĩ, đáp án chỉ có một, chính là – có anh là đủ rồi.

Anh toàn tâm toàn ý yêu thương cô, anh cho cô áp áp bao dung, những thứ này – tất cả những người đàn ông khác cộng lại cũng không bằng.

Người đàn ông này, từ đầu đến cuối đều chân thật với cô, cái anh muốn cũng chỉ là chân thật với cô mà thôi... Đôi môi đỏ mọng khê cong lên, Khang Mân Quân cười, cười rất vui vẻ thỏa mãn.

“Không có, không có bạn trai nào hết, em hiện giờ chỉ có mỗi anh là “bạn trai” thôi! Đôi tay vòng lên cổ anh, Khang Mân Quân khuôn mặt tươi cười, chu đôi môi đỏ mọng.

“Thật không?” Hai môi chạm vào nhau, Phạm Húc Nhật cũng cười theo.

“Vâng, thật! Từ giờ về sau chỉ có một mình anh, không có người nào khác...” Đi đâu tìm được một người đàn ông tốt như vậy? Biết rõ cô chân tay vụng về vẫn yêu thương cô như vậy, người đàn ông này, có kẻ ngốc mới buông ra.

“Giao dịch coi như hoàn thành nhé?” Phạm Húc Nhật hỏi lại, hai đôi môi gấn chặt.

“Đồng ý”. Ra sức hôn lại anh, Khang Mân Quân cười hết sức vui vẻ.

Ha ha, tình ra, cô lời to. Thế gian này nếu có người đàn ông nào tốt nhất, thì chính là người mà Khang Mân Quân đang sở hữu.

Oh ha ha ha...

Gia tộc họ Phạm

Thấy đôi nam nữ tranh cãi kịch liệt, khiến hai người hộ vệ giữ cổng phải sững sờ. Bởi vì nhân vật chính, một là đại thiếu gia Phạm Húc Nhật, một người là cô gái lần trước đã về nhà cùng anh...

“Đừng nhé, không cho anh nói chuyện kết hôn.” Khang Mân Quân hất tay Phạm Húc Nhật, lùi về phía sau.

“Sao không cho anh nói?” Nhíu chặt mày, Phạm Húc Nhật đứng thẳng trước mặt Khang Mân Quân.

“Dù sao anh cũng không nói là được!” Lui lui lui, cô lùi đến tận xe Phạm Húc Nhật mới dừng lại.

“Anh không biết em rất cuộc đang sợ cái gì, lấy anh đáng sợ như vậy sao?” Mày nhíu lại hết cỡ, Phạm Húc Nhật vô cùng chán nản.

“Không phải thế, là em... ừm, chúng ta cứ như thế này có gì không tốt? Sao nhất định phải kết hôn?” Nhăn nhó một hồi, lòng Khang Mân Quân nhất định rất bất an.

“Chúng ta thế này không có gì không tốt, nhưng anh cũng muốn kết hôn!” Đối với vấn đề này, Phạm Húc Nhật vô cùng kiên trì.

“Anh... Phạm Húc Nhật, anh thật là ngang! Kết hôn với không kết hôn có khác gì đâu, chỉ khác mỗi tờ giấy thôi, sao anh phải kiên trì như thế?”

“Sai rồi! Kết hôn khác với không kết hôn, cũng không phải ở chỗ tờ giấy, mà chúng ta danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng.” Anh khấn cầu chính là muốn có cảm giác một gia đình thực sự, không đơn thuần chỉ là yêu đương ngọt ngào.

“Nhưng mà em...” Bị chặn không nói được lời nào, Khang Mân Quân lần này cùng đường rồi.

Rõ ràng, có người đã bị yếu thế, thắng bại chắc chắn rõ ngay thôi.

“Không nhưng nhị gì hết? Chẳng lẽ em cứ thế không muốn lấy anh? Lại nhíu mày, Phạm Húc Nhật trầm giọng rõ ràng âm điệu không vui.

“Em nói với anh rồi, không phải là vấn đề này!” Khang Mân Quân ôm đầu gãi gãi.

“Vậy là vấn đề gì? Em nói đi, anh đang nghe đây.” Phạm Húc Nhật khoanh tay trước ngực, trừng trừng nhìn xuống.

“Là... chỉ sợ!” Khang Mân Quân uất ức mím miệng.

“Sợ cái gì?” Không ngờ tới sẽ nghe đáp án như vậy, Phạm Húc Nhật không khỏi đầy bụng nghi ngờ.

“Ngộ nhỡ mọi người không chấp nhận em? Anh cũng biết, em thật sự cái gì cũng không biết...” Khang Mân Quân cúi đầu thật thấp, đôi tay vô thức vò vụn vụn, trông bộ dạng rất đáng thương.

“Sao em nhất định để ý chuyện này? Anh đã nói không vấn đề gì rồi.” Phạm Húc Nhật bắt đắc dĩ vỗ trán, tức giận kêu lên.

“Em cũng không muốn nói, nhưng mà em sợ! Ngộ nhỡ mọi người không tiếp nhận em thì sao? Chẳng lẽ vì em, anh không quan tâm họ nghĩ gì à?” Khang Mân Quân cúi đầu khẽ nói.

Trong lòng vốn từ lâu đã tự ti, không thể nào nói không biết, hơn nữa quan trọng nhất bây giờ là – cô không thể mất anh được.

Cô chưa từng coi trọng một người đàn ông nào như vậy, đến mức không thể bỏ lỡ! Cô cũng chưa từng yêu ai, nhưng với anh lại yêu sâu sắc.

Chỉ cần được thấy anh, lòng cô liền ấm áp; chỉ cần nghĩ đến anh, cô đã thấy hạnh phúc, ngọt ngào; chỉ cần có anh bên cạnh, cô có mất đi tất cả cũng không sao...

Cô yêu anh đến thế, nhờ gia đình anh không chấp nhận cô thì cô phải làm sao?

Lại trở về cuộc sống trước kia? Lại đi tìm mấy kẻ đến nói lời yêu đương với cô? Không, đúng như Nhâm Mẫn nói, cô chưa từng thực sự yêu ai. Ít nhất là trước khi gặp anh, cô căn bản không thật lòng với người đàn ông nào.

“Em có suy nghĩ nhiều quá không?” Cô lo lắng nhiều quá khiến Phạm Húc Nhật cảm thấy bất lực.

Điều cô băn khoăn căn bản dư thừa, bởi vì căn bản sẽ không có ai phản đối! Nếu không, từ đầu mẹ anh cần gì phải ra sức nhét cô vào công ty anh?

“Anh...” Đang nghĩ xem phải trả lời ra sao, nhưng chưa kịp mở miệng đã có người chặn lời.

“A Nhật nói không sai, con thật suy nghĩ nhiều quá rồi”. Không biết từ lúc nào đã có một nhóm người đứng sau Phạm Húc Nhật lên tiếng.

“Y?” Khang Mân Quân mãnh liệt ngẩng đầu, bị cảnh trước mắt dọa ột trận.

Trời ơi, những người này tới lúc nào vậy? Mới đây còn rõ ràng chỉ có mình với anh ấy, làm sao đột nhiên lại thêm nhiều người thế?

Khuôn mặt đẹp nháy mắt ửng hồng, Khang Mân Quân thấy vô cùng mất thể diện. A, cô thật muốn đào hố chôn mình, có phải mọi người đều thấy cô giận dữ rồi?

Khóc không ra nước mắt, Khang Mân Quân đầu càng cúi thấp, cuối cùng ngồi xổm xuống giấu mặt đi.

“Đừng trốn, người nhà anh đều đang ở đây, em không định hỏi xem họ có để ý em cái gì cũng không biết hay không à?” Đến bên cạnh Khang Mân Quân, Phạm Húc Nhật cũng ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô.

“Anh tránh ra đi!” Mặt mặt chết đi được, cô không có mặt mũi nào nhìn mọi người! Khang Mân Quân chết cũng không chịu ngẩng đầu.

“Không có, chúng ta một chút cũng không ngại.”

Cả nhóm người cùng kêu lên, âm thanh gần trong gang tấc, Khang Mân Quân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, cô không khỏi bị dọa đến ngã ngồi trên mặt đất.

Bọn họ... Thế nào tất cả đều ngồi xổm trên mặt đất cùng với cô? Đó... cô thật không muốn làm người nữa.

“Thế nào? Còn muốn nói gì nữa? Không có ai để ý? Cái người này rốt cuộc nên lấy chồng đi?” Phạm Húc Nhật thừa thắng xông lên, không có ý định buông tha bức hôn.

“Mân Quân, đồng ý đi.” Nhâm Mẫn mở miệng lôi kéo.

“Đúng vậy, con gật đầu đi, A Nhật nhà chúng ta rất ưu tú đấy!” Mẹ Phạm vỗ ngực bảo đảm.

“A Nhật nhà chúng ta là một người đàn ông tốt đấy!” Bà nội Phạm cũng gia nhập hàng ngũ thuyết phục.

“Đại ca rất đáng khen đấy! Anh ấy biết nấu ăn, lại biết làm việc nhà, mặc dù hơi phiền toái một chút nhưng là một người đàn ông tốt.” Phạm Minh Nguyệt cũng ra sức tán tụng.

“Ừ ừ...” Đàn ông Phạm gia tất cả đều ra sức gật đầu phụ họa, dù sao phụ nữ đã nói hết, đàn ông cũng không cần nói thêm, chỉ cần phụ họa.

Cứ như vậy, cả gia đình họ Phạm đều đứng ngoài cửa thay phiên nhau bức hôn Khang Mân Quân... À, không phải, là “khuyên” cô cưới!

Mà người đi đường nhìn thấy cảnh này nếu không liếc mắt nhìn thì cũng vội vàng chạy đi.

Thật kinh khủng! Thì ra cái gia đình này không chỉ đáng sợ, mọi người đều như mắc bệnh thần kinh.

Kết cục ra sao? Còn phải nói? Cả nhà họ thay nhau ra trận khuyên nhủ, Khang Mân Quân đâu còn sức chiến đấu? Cho nên nhất định là cưới rồi.

Dĩ nhiên, hôn lễ dĩ nhiên còn rất xa hoa, long trọng nữa.

Cuối cùng đã bớt ầm í, khách khứa cũng đã về hết, không gian còn lại dĩ nhiên là dành cho vợ chồng son ngọt ngào với nhau.

Nhưng Phạm Húc Nhật nửa nằm ngửa trên giường, đôi mắt vừa nhìn đồng hồ treo tường lại vòng qua phòng tắm đang khép chặt cửa.

Cô không phải ngắt xỉu ở bên trong chứ? Hay là mệt muốn chết, ngủ gật ở trong đó rồi? Phạm Húc Nhật càng nghĩ càng hoang mang, vội vàng đứng dậy, đi tới phòng tắm...

“Mân Quân? Mân Quân, em còn tỉnh không?”

Bịch bịch... đáp lại anh không phải là tiếng cô mà là một chuỗi tiếng va chạm tạp nham,

“Em không sao chứ?” Nóng lòng cầm nắm nắm cửa, Phạm Húc Nhật lo lắng cho sự an nguy của vợ.

“Không có... Em không sao. Đợi em một chút ...” Âm thanh bên trong nghe rất gấp gáp, sợ sệt, Phạm Húc Nhật không khỏi nhần mày.

“Thật không sao chứ?” Phạm Húc Nhật không an lòng nép vào sát cửa, vô cùng lo lắng.

“Không sao... ây dà” Vừa nghe câu này lại thêm một tiếng va chạm, Phạm Húc Nhật kinh hãi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em có phải bị ngã không? Mau ra đây anh xem nào.” Phạm Húc Nhật gõ cửa, vì an nguy của vợ yêu vô cùng lo lắng.

“Đợi một lúc, cửa rốt cuộc được mở, Khang Mân Quân cuối cùng đã bước ra, chỉ là sắc mặt đỏ khác thường.

“Có nặng lắm không? Em và vào kia à?” Kéo cô vợ mới vào, Phạm Húc Nhật nghiêm túc kiểm tra, chỉ sợ cô có tổn thương gì.

“Không có... Không có á!” Nắm chặt áo tắm, Khang Mân Quân bọc mình thật chặt.

“Không thật chứ? Đưa người đây, anh nhìn xem nào!” Phạm Húc Nhật đưa tay khê kéo áo tắm ra, làm Khang Mân Quân sợ tới mức hét lên chạy mất.

“Không có không có, em không sao, em thật sự không sao”. Chạy về phía giường, Khang Mân Quân trực tiếp nhảy lên giường, sau đó kéo chăn bông trùm lấy mình.

“Hả?” Lòng mày giao lại, Phạm Húc Nhật thấy có cái gì bất thường.

Chỉ cần mấy bước, Phạm Húc Nhật đã đi đến bên giường, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ hồng đến kỳ cục kia.

“Chuyện gì xảy ra? Em đang giấu cái gì?” Cử chỉ của cô quá mức kỳ quái khiến anh không thể không hỏi như thế.

“Không có... không có á! Đi ngủ đi được không? Hôm nay mệt quá a, em muốn ngủ.” Nằm xuống, quay người đi, Khang Mân Quân không dám nhìn anh cái nào nữa.

Ngồi bên mép giường, một tay Phạm Húc Nhật vắt ngang thân cô trên giường, một tay kia áp qua bả vai cô, lật cô nằm thẳng ra.

“Nói thật ra”. Mặt anh đối diện mặt cô, bốn con mắt cứ thế giằng co.

“Em...” Ồ ô, là người ta không dám nói.

“Làm sao?” Phạm Húc Nhật rất kiên nhẫn, bởi vì anh phải có được đáp án.

“Em... anh muốn nghe thật hả?” Cả khuôn mặt Khang Mân Quân đã ửng hồng, đáng thương nhìn Phạm Húc Nhật.

“Ừ”. Phạm Húc Nhật kiên trì gật đầu.

Anh thật đáng ghét! Làm sao nhất định muốn nghe á..., anh không thể nói không muốn được à?

Khang Mân Quân bĩu môi, đôi mắt bắt đầu liếc lung tung, sau đó thì thào: “Em vốn không có kinh nghiệm, anh không cười em chứ?” Thời buổi này, đến tuổi này còn chưa có kinh nghiệm, thật đã ít lại càng ít! Huồng chỉ cô còn có nhiều bạn trai như vậy, nói ra chỉ sợ người đời nhạo báng ột trận.

“Hả?” Phạm Húc Nhật ngây ngốc tại chỗ. “Em không phải là có không ít bạn trai hay sao?”

Chính mắt anh cũng đã thấy hai người, sau còn nghe mấy đứa em kể quá khứ của cô, cho nên anh biết cô “chiến tích” rất huy hoàng, làm sao lại không có kinh nghiệm?

“Em biết ngay là anh sẽ rất kinh ngạc! Nhưng mà em chỉ quen bọn họ về tinh thần thôi, không có làm gì với họ cả!” Mắt đang nhìn lung tung, giọng này cũng lẫn lộn trong không khí.

Khang Mân Quân thao thao giải thích, Phạm Húc Nhật cũng không có tâm tư nghe.

“A... không sao! Vậy chúng ta coi như huề nhau.” Cúi người xuống, hai tay ôm hai bên tai cô, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng ướt át.

“Y? Anh có ý gì?” Hai tay chống vào vai Phạm Húc Nhật, Khang Mân Quân kinh ngạc ngó nhìn anh.

“Ý là... chúng ta điểm kinh nghiệm EXP giống nhau, là lần đầu.” Nhẹ giọng cười nói, Phạm Húc Nhật khẽ cắn chặt đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

“Cái gì?! Đây, anh...” Khang Mân Quân còn muốn nói tiếp, nhưng Phạm Húc Nhật không cho cô cơ hội.

Khóa chặt đôi môi đỏ mọng lắm nhả của cô, anh ngang ngược cắn nó nuốt xuống. Lửa nóng ở môi lan dần ra khiến cho cô không còn lý trí.

Thôi, cô buông tha không hỏi nữa, bởi vì hiện tại cô chỉ muốn hưởng thụ cái hôn ngọt ngào kia. Nhắm mắt lại, Khang Mân Quân để mặc mình say đắm trong tình yêu của anh.

Dần dần, cái hôn nhẹ nhàng càng lúc càng trở nên nhiệt tình cuồng dã, Phạm Húc Nhật bắt đầu tham lam muốn nhiều hơn...

Anh nghĩ lấy được cô, muốn có cô, phải đoạt lấy cô, muốn cô hoàn toàn trở thành của mình!

Đàn ông, cho dù là chính nhân quân tử, có lúc cũng không bảo toàn được lý trí, thậm chí cũng sẽ ngang ngược muốn đoạt lấy tình yêu, mà hắn... cũng thế!

“Anh...” Khí trời nóng quá! Sao lại nóng như vậy? Trong nhà không phải không bật điều hòa, sao cô vẫn cảm thấy nóng quá?

“Phạm Húc Nhật môi dính sát cô, đầu lưỡi anh nóng bỏng tà ác trong miệng cô...”

Đối mặt với sự cuồng dã lại ngang ngược đòi hỏi của anh, cô không cách nào ngưng lại được.

Môi lưỡi quấn quýt, Khang Mân Quân cảm giác mình sẽ hòa tan trong lòng anh. Như vậy anh có cảm nhận, có bị kích động giống cô không?

Lặng lẽ mở mắt ra, rơi vào đáy mắt cô chính là hình ảnh của anh, hình ảnh anh đầy tình tứ kích động.

Cảm nhận được đôi mắt của cô, Phạm Húc Nhật cũng mở mắt nhìn lại, hai cánh môi kề nhau nhưng không tách ra.

“Sợ sao?” Mãnh liệt như thế, anh hôn cô đến sưng đỏ cánh môi, giọng quan tâm của anh có chút thương tiếc lại ngán phần quý trọng.

Hai má Khang Mân Quân đỏ ửng, thậm chí lan cả sang hai tai, xuống cổ... Cô thẹn thùng nhú mày rồi lại giãn ra.

Cúi đầu, anh lại lần nữa hôn lên đôi môi đỏ thắm, mà cô ngửa đầu đáp lại, đôi tay thậm chí chủ động vòng qua vai anh, ôm thật chặt gáy anh.

Cô chủ động đáp lại, không nghi ngờ tạo thành chất xúc tác kích tình. Phạm Húc Nhật cũng không kiềm chế nổi nữa, lòng tràn đầy rung động, chưa bao giờ từng khát vọng ai như thế, cũng chưa từng muốn ôm ai, là cô, cũng chỉ có cô mới có thể khiến anh si mê, điên cuồng như thế.

Một đêm tuyệt đẹp đang bắt đầu, cũng không phải là kết thúc chuyện, mà là mở ra một câu chuyện mới...

12. Chương 12: Hồi Cuối

Nửa năm sau

Khang Mân quân ngồi trên sofa phòng khách, mắt nhìn chăm chăm TV, miệng lẩm bẩm.

“Em nói gì?” Phạm Húc Nhật bê tới một chiếc bánh ngọt ngon mắt, ngồi xuống cạnh cô vợ xinh đẹp.

“Em nói là, anh chuyện gì cũng giúp em làm tốt lắm rồi, chỉ là, nếu anh có thể học Arnold, con cũng giúp em sinh luôn, em nhất định sẽ yêu anh hơn.”

Thoáng nhìn một cái, Phạm Húc Nhật ruốt cuộc hiểu rõ cô tại sao lại nói như vậy, bởi vì TV đang phát hình Arnold diễn “Ma quỷ nhị thế”

“Đó là Phim, không phải thật.” Khoét một miếng bánh ngọt, nhưng không phải dứt cho vợ mà nhét vào miệng mình.

“Tất nhiên em biết không phải thật, không thì làm sao em lại to bụng?” Liếc qua chồng, Khang Mân Quân trợn mắt một cái, cô phát hiện sao chồng chỉ chú ý ăn một mình, căn bản không để ý cô.

Chắc, thật là một kẻ cuồng ngọt! Cười anh xong, cô mới phát hiện, mỗi ngày đều đến CakeHouse ăn bánh ngọt. Hơn nữa anh thích đồ ngọt đến nỗi khiến vợ phát ghen.

“Eo, anh thật quá đáng, sao không dứt cho em?” Cố ý mở miệng thật to, Khang Mân Quân chờ chồng đem bánh ngọt nhét vào.

“Y? Không phải em nói ăn vào sẽ bị ói?” Phạm Húc Nhật giật mình nhìn cô.

“Em chỉ nói sẽ ói, chứ đâu nói không ăn!” Khang Mân Quân trợn mắt gào lên.

“Nhưng anh... Anh chỉ mua có mỗi phần của anh thôi!” Hôm nay tan giờ, anh đặc biệt đi CakeHouse mua về, hơn nữa mua có một phần ỉnh!

“Anh không phải yêu em à! Sao? Bụng em lớn đùng, biến dạng rồi, anh cũng không tốt với em nữa hả? Thật quá đáng, em muốn gọi điện ẹ, ô...” Khang Mân Quân giả bộ khóc rất nghiêm túc.

Há há, thật ra thì cô căn bản không có suy nghĩ muốn ăn, chỉ là thích nhìn vẻ khổ sở của anh.

Không có cách nào! Cô vợ này đúng là nhỏ mọn, thật sự không chịu để món bánh ngọt đánh bại mình.

“Được, cho em ăn!” Buồn bã đem miếng bánh còn lại nhét vào mồm vợ, Phạm Húc Nhật đau lòng – vì mất món bánh ngọt nên đau lòng, nhưng lại hướng về phía mặt vợ cười làm lành.

“Há há, cũng biết anh yêu em nhất.” Không chút khách khí, một miếng nuốt xuống bụng, Khang Mân Quân cười hì hì dựa vào ngực chồng.

Quả nhiên, chồng cô vẫn rất yêu cô á! Cái bánh ngọt nho nhỏ coi là cái gì?

Đó ha ha ha

...Hết truyện...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-lanh-lung>